

ကြည့်ရှုရန်အဖို့

သတ္တမမြောက်
နှစ်သား

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြင်ဆင်မှုပျက်စီးမှုများ ဒို့ဝင်ရ
- တိုင်ခင်သားထပ်တူပျက်စီးမှုများ ဒို့ဝင်ရ
- အချစ်အမြင်အာဟာရတည်တံ့မှုပျက်စီးမှုများ ဒို့ဝင်ရ

* * * * *

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြင်ဆင်မှုပျက်စီးမှု အချစ်အမြင်အာဟာရတည်တံ့မှုပျက်စီးမှု
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မျှော်မှင်ထွက်ထိလှပူဇော်အားပေးမှုပျက်စီးမှု
- နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ထိထောက်ထွက်ထက် မျှော်မှင်သော ပြည်ပိုင်ပညာအားပေးမှုပျက်စီးမှု
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချစ်အမြင်အာဟာရ အချစ်အမြင်အာဟာရတည်တံ့မှုပျက်စီးမှု

* * * * *

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ခု

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ဝန်ဆောင်မှုပေးမှုပျက်စီးမှုနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြုမူလုပ်ရပ်တို့ပျက်စီးမှု
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် ပြည်ပိုင်ပညာအားပေးမှု
- ခြိမ်းခြောက်မှုနှင့် ခြိမ်းခြောက်မှုပေးမှုပျက်စီးမှုနှင့် နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

* * * * *

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ခု

- စိုက်ပျိုးရေးနှင့်အခြား အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလှည့်လည်တက်ကြွစိုက်ပျိုးရေးအားတည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးနှင့်အခြားစီးပွားရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးတိုက်ရိုက် စီးပွားရေးစိုက်ပျိုးရေးအားတည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကိုတည်ဆောက်ရာတွင် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ခင်သားပြည်သူတို့၏လက်ထပ်မှုပေးမှု

* * * * *

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ခု

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျွမ်းဝင်မှုပေးမှု
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်ပြုပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပေးပို့ပေးရေးအားတည်ဆောက်ပေးမှုပေးမှု
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် စွမ်းဆောင်ရည်ပေးမှု
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်ပြည့်စုံရေး

သတ္တမမြောက် နတ်သမီး

ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၇၇)၊ ၃၈-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၃၇၉၅၇၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၁၃၁၀၅၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၂၈၇၀၅၀၁

အပုံးပန်းချီခိုင်း	-	အာကာ
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးဂျိုင်းဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၇၀၀)
မျက်နှာပုံနှင့်	-	၇၇/၁၀၊ ၃၈လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
	-	ဦးထွန်းလင်း (စိုသပုံနှိပ်တိုက်)
	-	အမှတ်(၁၄၀)၊ (၄၅)လမ်း၊
	-	ပိလ်တထောင်မြို့နယ်။
အတွင်းစောင်	-	ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	-	ကြူကြူမွှေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	ပထမအကြိမ်
	-	၂၀၁၆ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်စု	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၈၀၀ ကျပ်

၁

‘မမကြီးရေ’
‘မမငယ်’
‘မ မ ကြီး’
‘မ မ ငယ်’

မျိုးကျော်မော် အသံလာရာဘက်ကို နားစွင့်မိသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ တုန်ယင်နေသော မတိုးမကျယ်အသံ။ တိတ်ဆိတ်နေသော ဤလိုဏ်ဂူထဲမှာအနည်းငယ်ဟိန်းနေသည်။ ပြတ်သွားသောမီးကိုမျိုးကျော်မော် အပြစ် တင်မိသည်။ ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ သူ စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းဖြင့်လျှောက်မိသည်။ မီးပြတ်သွားသဖြင့် မှောင်မည်းနေသော လိုဏ်ဂူထဲမှာ သူမ၏ အသံက ကြောက်လန့်မှုကြောင့် အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသည်။

‘ဟေ့ မင်းဘယ်မှာလဲ’
‘.....’

မျိုးကျော်မော်၏ မတိုးမကျယ်အသံကို တစ်ဖက်မှ ပြန်မထူး။
‘မကြောက်နဲ့ သိလား၊ သူတို့ မီးစက်မီး ချိန်းလိမ့်မယ်’
‘.....’

၆ ပြန် ဝိငှာ အဖ စိတ်

‘... မမြင်ရသော်လည်း ထိုမိန်းကလေးရှိမည့်နေရာကို မှန်းကာ အားပေးနေမိသည်။ သူကသာ အားပေးနေသော်လည်း တစ်ဖက်မှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မလာ။

‘ရှင် မီးမလာခင် မသွားသေးနဲ့ဦးနော်၊ ကျွန်မကြောက်လို့’
ဟော ထွက်လာပါပြီ၊ ဘယ့်နှယ် စကားပြောရမှာကိုများ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေသေးသည်။

‘ကျွန်မ ပြောတာ ကြားလား’
‘အေး ကြားပါတယ်’

သူမက မကြားဘူး (သို့) လူမရှိဘူးအထင်ဖြင့် မေးဟန်တူသည်။ အသံက ခပ်တုန်တုန်၊ မျိုးကျော်မော် ပြန်ထူးအပြီးမှာပင် လျှပ်စစ်မီးက ဖျတ်ခနဲ ထိန်သွားသည်။

မျိုးကျော်မော် အသံရှိရာဘက်သို့ မှန်းဆကာ ဝင်ခဲ့သည်။
‘ဝုန်း’
‘အင့်’
‘အမလေး’

ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်ဖြင့် တိုးမိသည်။
‘Sorry ဖာ၊ ဟာ’

သူနှင့် တိုက်မိသူမှာ သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင်မလေး။ ချောလိုက်တာ လွန်ရောဟု ပြောရမလောက်ကို ချောသည်။ အဲဒါက ကိစ္စမရှိ။ မမြင်မကန်းနှင့်တိုက်မိပြီး သူမက လန့်သွားသည်ထင်သည်။ ပျော့ခွေပြီး သတိလစ်ကာ လှိုင်ပြီး သူ့ပေါ်ဝိကျလာသည်။

‘ဟာ ဟေ့ဟေ့၊ ဒီမှာ ဟေ့’

ရင်ခွင်ထဲမှတစ်ဆင့် လဲပြိုကာ ကျလုလုခင် သူမကို သိုင်းဖက်ကာ မြေပြင်ပေါ် အသာလှဲချပြီး သူမ၏ မေးစေ့ကို ကိုင်လှုပ်ကာ ခေါ်ရသည်။ နူးညံ့သော သူမ၏ မေးစေ့ကို ကိုင်ရင်း မျိုးကျော်မော် ရင်အခုန်ကြီး ခုန်နေသည်။ စောစောက ရင်ခွင်ထဲ အမှီလိုက် လဲကျတုန်းကလည်း ရင်က ‘တဒုန်းဒုန်း’ ခုန်နေခဲ့သေးသည်။

‘ဟေ့ ဒီမှာ သတိရလား ဟေ့’

အင်း

သူမ၏ ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်များက တဖြည်းဖြည်း ပွင့်အာလာသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မျိုးကျော်မော်ကို တွေ့တော့ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။

ခွပ်

အားလားလား

သူမက ထအထိုင် မျိုးကျော်မော်က ငုံ့ကြည့်နေချိန်မို့ နဖူးချင်း 'ခွပ်' ခနဲမြည်အောင် တိုက်မိသည်။ အချိန်ဖြင့် အတိုက်ခံရသည်မို့ နာကျင်ရသူက မျိုးကျော်မော်။ 'အားလားလား' ပင် အော်မိသည်အထိ။

ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲ

ငါကမေးရမှာ မင်းဘယ်သူလဲ

ကြောင်တောင်တောင်မေးနေသော သူမကို မျိုးကျော်မျိုး ဘုပြန်တောသည်။ နဖူးကို ပွတ်ရင်း ထိုကောင်မလေးကို အနည်းငယ်စိတ်တိုမိသည်။ တော်တော် အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ကလေးမ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဂူအတွင်း ရှိ ကြွပြားခင်းသည် အေးစက်စက် ကြမ်းပြင်မှ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

စောစောက မီးလာလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာ ရှင်လား

အေး ဟုတ်တယ်

နဖူးကို ပွတ်လျက်ဖြင့်ပင် သူမ၏အမေးကို မျိုးကျော်မော် ဘုတောရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထူးလိုက်သည်။

စောစောက ကြောက်ချွေးပါနေတာ မင်းလေးကိုး

စိတ်ထဲမှာလည်း သူတွေ့မိသည်။ သူမကတော့ သူ့ကို မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း ကြည့်သည်။ သူမ မေးသမျှကို ကောင်းကောင်း သူ မတုံ့ပြန်ဘဲကိုး။ နဖူးကိုလည်း ပွတ်နေမိသည်။ ဒါကိုကြည့်ရင်း သူမ မျက်ခုံးကို တွန့်သည်။

ရှင်ကလည်း မတော်တဆ တိုက်မိတာကို ဖြစ်နေလိုက်တာ

ဘာ

ယောက်ျားမဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ

အင်

အခုကျတော့လည်း သတ္တိရှိစွာ စွာတေးလန်နေသာ သူမကို မျိုးကျော်

မော် အံအားတသင့်ပင် ပြုံးကြည့်မိသည်။ ကြည့်ပါဦး သူ့ကိုပြောနေလိုက်တာများ။ နှုတ်ခမ်းကြီးကို စုလို့။

နာတာကိုးကွ

Sorry ဝဲ

သူပြန်အော်တော့ သူမက Sorry ကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူမ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်သည်။

ဒီမှာ ရှင် ကျွန်မ အစ်မတွေကို တွေ့မိလိုက်သေးလား

ငါ နွားမကျောင်းဘူး

ဘာရှင်

စချင်စရာကောင်မလေးမို့ မျိုးကျော်မော် တမင်ပင်ဘုပြောလိုက် သည်။ တကယ်တော့ သူမ၏ အစ်မဆိုတာတွေကိုလည်း သူ မမြင်ဖူးပေ။ ပြီး သူက အခုမှ ဒီလိုဏ်ဂူထဲ ဝင်လာသည်မဟုတ်လား။ သူမကတော့ သူမ၏ အစ်မတို့ကို 'နွား' ဖြင့် အနှိုင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်သည်။ ခါးကိုလည်း ထောက်လိုက်သေးသည်။

သူမက ဒေါမောဖြင့်ပြောရင်း မျိုးကျော်မော်ကို ခိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ထို့နောက် တောင် မြောက် ကြည့်ပြန်သည်။

ဟို ကျွန်မလေ အစ်မတွေကို စချင်တာနဲ့ သူတို့နဲ့ မလိုက်ဘဲ ဒီဝက်ပါထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ။ အဲဒါ မထွက်တတ်ဖြစ်နေတုန်း မီးပြတ်သွားလို့ ဟို ရှင် ထွက်တတ်တယ် မဟုတ်လား

အခုကျတော့လည်း သူ မဟုတ်သလို မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် လေးဖြင့် မျက်နှာချို သွေးနေသော သူမကို ကြည့်၍ မျိုးကျော်မော် 'ဟက်'ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

ဘာရယ်တာလဲ

သူမက နှုတ်ခမ်းစုရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်မေးသည်။

ရယ်ချင်လို့ပါ။ ဒီလောက်လွယ်တဲ့ ဝက်ပါကို မထွက်တတ်ဘူး ဟုတ်လား။ ကလေးတွေတောင် ထွက်တတ်တယ်။ လာ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့

ရွေ့မှ ဦးဆောင်ကာ သွားသော မျိုးကျော်မော်ကို သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း နောက်မှ လိုက်သည်။

'ဟိုမှာ ညီမလေး'

'ဟယ် မမကြီး'

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မျိုးကျော်မော် နောက်မှ သူမကို လက်ညှိုးထိုးရင်း အပြော၊ သူမက ဝမ်းသာအားရဖြင့် တမ်းတမ်းတတခေါ်သည်။

'နင် ဘယ်မှာကျန်ခဲ့တာလဲ'

'အဟဲ'

'အေးပါ အဲဒီနောက်ချင်တဲ့ စိတ်က မပျောက်ဘူး၊ မီးပြတ်တော့ မမငယ်ရော မမကြီးရော လန့်သွားတာပဲ'

'နင်နော် ငါဖေဖေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးကို တိုင်ဦးမယ်'

'အာ မမကြီးကလဲ'

မျိုးကျော်မော်ကိုဘေးမှာထားပြီး သူမတို့ကဆက်ရက်အုပ်လို ဆူညံစွာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။ တိုင်မည်ဟု ငြိမ်းခြောက်သော မမကြီးဆိုသူကို သူမက သိုင်းဖက်ရင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့ဖြင့် 'အာ မမကြီးကလဲ' ဟု ဆိုသည်။

'ဝက်ပါထဲမှာ ပိတ်မိနေတုန်း၊ မီးပြတ်သွားတာ၊ တော်သေးတယ်၊ အဖော်ရှိလို့'

သူမက မျိုးကျော်မော်ဘက် မေးငေါ့ရင်း သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်ကို သံတော်ဦးတင်သည်။ မမကြီးဆိုသူရော မမငယ်ဆိုသူက သူ့ကို အထက် အောက် စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။

'လာ ဂူထဲ ဝင်မယ်'

မမငယ် ဆိုသူက သူမကို လက်ဆွဲကာ ရှေ့မှ ဝင်သွားသည်။ မမကြီး ဆိုသူက သူမနောက်မှ ပခုံးလေးတွန့်လျက် လိုက်သွားသည်။ သဘောက သူစိမ်း ယောက်ျားလေးနှင့် ဆက်ဆံတာကို မကြိုက်သည့် သဘော။

မျိုးကျော်မော် ပခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုဟာတွေပါလိမ့်ဟု။ သူမတို့က ဂူအတွင်းသို့ဝင်ရန် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသော ကြွေပြားကပ် လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွားကြသည်။

နောက်မှ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပါနေသော

မျိုးကျော်မော်အား သူမက တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာကို သူသိသည်။ သူကတော့ ဘုရားရှင်ပွားတော်များကို သူ လက်အုပ်ချီရင်း ဝမ်းသာအံ့သြ ဖူးမြော်ရင်း ကြည်နူးမိသည်။ အရင်ကတော့ ဤပင်းတယမှာ အဒေါ်ရှိသည်မို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ရောက်ကာ ဤရွှေဥမင် သဘာဝ လိုဏ်ဂူကို မကြာခဏ ရောက်သည်။ သို့သော် ရိုး၍မသွား။

ဤဂူကို သူ မျက်စိမှိတ်ပြီး သွားလာနိုင်သည်အထိ သူကျွမ်းကျင် သည်။ ဤဂူ၏ သမိုင်းကို ညအိပ်ရာဝင်တိုင်းလိုလိုပင် ငယ်သေးသော သူ့ကို အဒေါ်က ပြောပြနေကျမို့ သူ့အသည်းနှလုံးမှာပင် စွဲထင်လျက်။ အခုတော့ အဒေါ် ဖြစ်သူလည်း ဝန်ထမ်းမို့ 'မင်းခယောက်ျား၊ ကမ်းနားသစ်ပင်' ဆိုသလို ရာထူးတိုးဖြင့် ပဲခူးသို့ ပြောင်းသွားလေပြီ။

သူကတော့ မကြာခဏ ရောက်လာကာ ဤလိုဏ်ဂူအတွင်းမှဘုရား တို့ကို ဖူးမြော်နေကြ။ ဤအံ့မခန်းဂူကြီးအတွင်းမှ ဘုရားများစေတီများသည် ဖူးလို့ မဝနိုင်။

အရင်ခေါက်များကမူ အပေါင်းအဖော်များ ပါဝင်နေကျဖြစ်သော် လည်း အခု တစ်ခေါက်တော့ သူတစ်ယောက်တည်း။

'ဒီမှာ'

သူကျောက်စက်တိုင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေတုန်း ဘေးမှ ခေါ်လာသော အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကင်မရာလေးကို ကိုင်ထားသော သူမ။

'ဟို ကျွန်မနဲ့ အစ်မနှစ်ယောက်လေ၊ ဒီတံတားလေးပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက် ချင်လို့ အဲဒါ တစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးလို့ ရမလား'

'ရပါတယ်'

အသာတကြည်ပင် သူမ လှမ်းပေးသော ဒီဂျစ်တယ် ကင်မရာကို ယူရင်း သူဆိုသည်။ သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်မှာမူ သူ့ကို သိပ်ခင်မင်ဟန် မပြ။

သူမတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်က တံတားပေါင်လေးမှာ တန်းစီကာ တစ်ယောက်ပခုံးကို တစ်ယောက်ကိုင်နေကြသည်။

ထိုပုံစံလေးကိုပဲမျိုးကျော်မော် ရိုက်ပေးလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပဲနော်'

သူမထံမှ ဆည်းလည်းသံလေးထွက်လာသည်။ သူခေါင်းကိုအလိုလို ညိတ်ပြမိလျက်သား၊

‘ရပါတယ်’

‘လာလေ ညီမလေးအထဲဆက်ဝင်ရအောင်’

သူမနှင့် စကားကောင်းနေတုန်းသူမ၏မမငယ်ဆိုသူက ပြောပြော ဆိုဆို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

သူမတို့ နတ်သမီးရေကန်နှင့် ဂူအဆုံးရှိရာဘက်သို့ သွားချိန် သူနတ် သမီးရက်ကန်းစင်နှင့် ဆုတောင်းပြည့် စေတီရှိရာဘက်ကို လမ်းခွဲအတိုင်း ခွဲကာ တမင် ရှောင်ပေးလိုက်သည်။

နတ်သမီး ရက်ကန်းစင်ဘေးမှ ဆုတောင်းပြည့်စေတီရှေ့မှာ သူထိုင် သည်။ စိမ့်ခနဲ ကြက်သီးက ဖြန်းခနဲ ထသည်။ လူပင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ သူ ဘေးဘီကို ကြည့်မိသည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။

‘ဘာဖြစ်လို့ ကြက်သီးထပါလိမ့်’ ဟု သူတွေးသည်။ အာရုံကို တည်ငြိမ် စွာ စုစည်းပြီး ဘုရားကို ရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော် ဘက်မှ ထွက်လာကာ နိမ့်ဆင်းသွားသော လှေကားထစ်အချို့ကို အဆင်း၊ ဂူ လမ်းဆုံဘက်မှ ပြန်လှည့်လာသော သူမတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ သူမက မပွင့်တပွင့် ပြုံးပြသည်။ အသိအမှတ်ပြု သည့် သဘော။ မျိုးကျော်မော်လည်း ပြန်လည် ပြုံးပြကာ သူမတို့ကို ရှောင်ရင်း ဂူအဆုံးဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ အောင်မြေမှာ ခြေစုံရပ်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်ရင်း ဆုကိုတောင်းသည်။ အောင်မြေက ဆုတောင်း ပြည့်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အုတ်ကန်လေးထောင့် အဖြစ် ပြန်လည်ပြုပြင်ထားသော နတ်သမီး ရေကန်ထဲမှ ရေများက ကြည်လင်နေသည်။ သူဂူအဆုံးဆိုသော ဆိုင်းဘုတ် ရှေ့မှ ရပ်ကြည့်ရင်း မြင်နေရသော ဂူလမ်းဆုံးဆိုသော စာတန်းလေးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမိသည်။

၅

ကားဆီ မပြန်မီ ဂူဓာတ်လှေကား၏ စင်္ကြံမှ ပင်းတယမြို့လေးကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။

လေးထောင့် မကျတကျ ပုန်းတလှတ်ကန်က ပြာလဲ့လဲ့ဖြင့် လှပ နေသလို၊ နှစ်သက်တမ်းကြာပြီဖြစ်သော ညောင်ပင်တန်းကြီးက ညီညာစွာ လှပနေသည်။

ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု စေတီပုထိုးများကလည်း သပွယ်စွာ ကြည်ညို ဖွယ်ကောင်းလွန်းသည်။

တိုက်ခတ်နေသော လေနှုအေး၏ လတ်ဆတ်မှုက ဘယ်အရာနှင့်မှ မလဲနိုင်အောင်ပင်။ သူ ဆင်းရန်ပြင်တော့ နောက်မှ ကျွက်စီစီ အသံကြားရာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမတို့ ညီအစ်မ အုပ်စု။

‘ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးပါဦး။ ကျွန်မ အားတောင်နာ လာပြီ၊ ရှင့်ကိုပဲ အပူကပ်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်’

‘ရပါတယ်’

သူမ လက်ထဲမှ ဒီဂျစ်တယ် ကင်မရာကို လှမ်းအယူ ထိတွေ့လိုက်ရ သော နူးညံ့မှုက သူ့ရင်ကို ဝုန်းဒိုင်းကြ လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။

ပင်းတယကန်နှင့် မြို့ရွာခင်းများကို နောက်ခံထားကာ စကြို၏ လက်ရန်းမှာပင် သူတို့ညီအစ်မ သုံးယောက် ရပ်လို့နေသည်။

ဓာတ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ပြီး သူမ၏ လက်ထဲကိုပင် ကင်မရာ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ သူမက လှိုက်လှဲစွာ ပြောပြသည်။

‘ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ရှင်ရော ရိုက်ဦးမလား’

‘မရိုက်တော့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပဲ’

သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းရန်ခလုတ်ကို နှိပ်နေကြသည်။ သူမကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။

‘ညီမလေးရေ ဆင်းရအောင်’

မမငယ် ဆိုသူက မျိုးကျော်မော်ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ရင်း သူမကို ခေါ်သည်။ ‘ဒုက္ခပဲ’ ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။ ဘယ့်နှယ် ဟာတွေပါလိမ့်။ ဘလိုင်းကြီး လူကို လိုက်တင်းနေသည်။ ကိုယ်က တမင် သူတို့ကို လိုက်နွယ်၊ လိုက်ပတ်သက်နေတာလည်း မဟုတ်။ ဓာတ်လှေကား တံခါးက ပွင့်လာသည်။

‘မဆင်းသေးဘူးလား’

ဓာတ်လှေကားထဲ လှမ်းဝင်ရင်းနှင့်ပင် အရိပ်အကဲ နားမလည်သော သူမက လောကွတ်ချော်နေသေးသည်။ သူခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

‘မင်း အစ်မတွေနဲ့ ဓာတ်လှေကား အတူတူစီးရင် ငါ့အသက်တစ်ဝက် လောက်တိုသွားလိမ့်မယ်’ ဟု သူ့စိတ်မှ ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် တွေးမိသည်။

သွားကြစမ်းပါစေ။ နောက်မှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဆင်းတာကမှ အသက်ရှူချောင်ဦးမည်။ သို့မဟုတ်ပါက နားကပူ၊ ပါးကပူဖြင့် တစ်လှေထဲစီး တစ်ခရီးတည်း သွားနေရဦးမည်။ လူကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်သော သူမ၏ အစ်မများ၏ အကြည့်လည်း ခံနေရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

သူမတို့ ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်ပြီး ကားပတ်ကင်ရှီရာဘက် လှမ်းနေတာကို သူ့အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။ သူမက အပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး သူ့ကို လက်ပြသည်။ သူမ၏ အစ်မတွေကပါ လိုက်ကြည့်ရင်း သူမကို လက်ဆွဲခေါ်တာမြင်နေရသည်။

အဖြစ်သည်းနေသော သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း

သူ့ရယ်ချင်နေမိသည်။ သူလည်း အောက်သို့ဆင်းရန် ဓာတ်လှေခါးခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ မျိုးကျော်မော် တစ်ယောက် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းပြီး ကားပတ်ကင်ရှီရာဘက်ကို ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့မျက်စိတစ်ချက်ဝှေ့ကာ အကြည့် သူမတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာတွေ့သည်။ လက်ဖြင့် ထိုးရသော တက်တင်းဟုခေါ်သော ဇာအဆင် အင်္ကျီနှင့် တဘက် အရောင်မျိုးစုံကို သူမတို့ ဝယ်နေကြသည်။

သူ့ကားရှီရာသို့အလာ သူ့ကားနှင့် မလွတ်တလွတ် ရပ်ထားသော Mark II ခဲရောင်လေး တစ်စီးကို အနည်းငယ် အကန့်လိုက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိသလို ကားအနီးအနားမှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိ။ ‘ကျွတ်’ဟု စိတ်မရွည်စွာစုတ်သပ်ရင်း သူ့ဘေးဘီကိုကြည့်သည်။ ကားပတ်ကင်တောင်ဖြောင့်အောင် မထိုးတတ်ဘဲနှင့် ဒီလို တောင်တက်မြေလိမ်မြေကောက်လမ်းကို ဘယ်လိုများ မောင်းတတ်လာပါလိမ့်ဟု သူ့တွေးမိသည်။ စိတ်တိုတိုရှိသည်နှင့် ‘တောက်’ ဆိုတာကို အကျယ်ကြီး ခေါက်လိုက်ရင်း ကားရှင်အလာကို စောင့်နေမိသည်။

တော်တော်နှင့် ပေါ်မလား။ အခုမှများ လိုက်ဂူထဲ ဝင်သွားကြလေသလားဟု သူ့တွေးသည်။ အတန်ကြာအောင် စောင့်နေသည်အထိ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှပင် ပေါ်မလား။

‘ဟယ် ကိုလင်းဆောင် ဘယ်သွားပါလိမ့်’

ပြောရင်းဆိုရင်းလာနေသော နောက်မှအသံကြောင့် မျိုးကျော်မော် လှည့်ကြည့်မိသည်။ မမကြီးဆိုသူ။ လက်ဘယ်ညာတွင် ပစ္စည်းတော်တော်များများကို ကိုင်ကာ ဘေးဘီကို လိုက်ရှာနေသည်။ သူ့ကိုမြင်သွားတော့ အထက်အောက်ကို မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်သွားသည်။

နေရင်း ထိုင်ရင်းရနေသော အကူသိုလ်ကြောင့် သူမကို ကျောခိုင်းကာ ရပ်နေမိသည်။ နောက်ထပ် ရောက်လာဟန်တူသော ညီအစ်မများဖြင့် စကားကို မရပ်မနား ပြောနေကြသည်။ ဘယ်လောက်ဖျော့တင်ထားသဖြင့် ဘယ်လိုဆစ်လိုက်တာ ဘယ်လိုလျှော့ပေးလိုက်ကြောင်း စသည်။

‘အမလေး ကိုလင်းဆောင်ရယ် စောင့်နေရတာကြာပြီ၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကားထားခဲ့ပြီးတော့ လူက တောင်အောက်ကို ခြေကျင်ဆင်းသွားပြီ’

အောက်မေ့နေတာ'

'ဟို ဆိုင်မှာ အအေး သောက်နေတာလေ'

ရပ်ထားသော Mark II ကားလေးက သူမတို့ ကားဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။ ဒါဆို သူ့ကားကို မလွတ်တလွတ်ရပ်ထားသဖြင့် သူ့ကား ထွက်မရတာကို ထို 'ကိုလင်းဆောင်' ဆိုသော သူက သိသိကြီးနှင့် တမင် ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်ပေါ့။ ချာခနဲလှည့်ကာ အားလုံးကို သူ ဒေါသဖြင့်သိမ်း ကျုံးကာ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်နေသော ထိုလူဆီ ခြေထောက်က လှမ်း မှန်းမသိ လှမ်းကာရောက်သွားသည်။

'ဒီမှာ ဟေ့လူ ခင်ဗျား ကားဘယ်လို ရပ်ထားတာလဲဗျာ'

အားမလို အားမရ ဒေါသတစ်ဝက်ဖြင့် သူ ထို 'ကိုလင်းဆောင်' ဆို သူ၏ မျက်နှာ တည့်တည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုသူက မျိုးကျော်မော်၏ ပရာဒို (Parado) ကျောက်စိမ်းရောင်ကို မထိမဲ့မြင်ဟန်ဖြင့် စီးကရက်အခဲလိုက် လည်လိမ်ကာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လူကြမ်းစတိုင်ဖြင့် 'ဟက်'ခနဲ မရယ်ချင် ရယ်ချင်ရယ်သည်။ သူ ကိုလည်း 'တောသား၊ ရွာသား' ဆိုသော ပုံစံဖြင့် ခပ်နှိမ်နှိမ် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သေးသည်။

'ဟ . . . အလွတ်ကြီးပါ ညီလေးရ၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ အခုမှ ကားမောင်း တတ်တယ်နဲ့ တူတယ်'

'ခင်ဗျား'

ဘုရားရှေ့ ရောက်တာတောင် ဘုရားဝင်မဖူးတဲ့ ဒိဋ္ဌိ(သို့) ကိုလင်း ဆောင်၏ ခနဲတဲ့တဲ့စကားကြောင့် မျိုးကျော်မော် 'ခင်ဗျား' ဟု ပြောရင်း လက် ညှိုးကိုထိုးမိသည်။ 'ဘုရားမှာ မကောင်းပါဘူးလေ'ဟု သူစိတ်ကို လျှော့ချကာ ထိုးထားသော လက်ညှိုးကို ဆတ်ခနဲဖယ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်သားပဲ၊ နင့်ကားနဲ့ ငါတို့ကား အလွတ်ကြီး၊ ဘာမှ ထွင်မနေ နဲ့၊ ဒါမျိုးက ခိုးနေပြီ'

မကြီးဆိုသူက ငါးစိမ်းသည်လို အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်ထည့်လာ သောအသံကြောင့် သူ မကြီးကို စိုက်ကြည့်မိသည်။ သူမ ပြောသော 'ထွင်'

မနေနဲ့ဆိုတာသူညီမနဲ့ ဇာတ်လမ်းထွင်ချင်သော ပုံစံ။ 'ရိုး'ဆိုတာကို သံရှည် ဆွဲကာပြောသော သူမ၏ဟန်က ရုပ်ရှင်တွေထဲက သားနှင့် သဘောမတူနိုင် သော ချွေးမကို ဆက်ဆံသည့် ယောက္ခမ၏ဟန်မျိုး။

'ဟာ ဟုတ်တယ် မမကြီးရဲ့၊ ကိုလင်းဆောင် ရပ်ထားတာက နည်းနည်း ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ လာကြည့်ကြည့်ပါလား'

'အငယ်မ မရှည်နဲ့ သွားမယ်လား'

ကားပေါ်သို့ နောက်ဆုံးမှ တက်မည့် သူမကို မမငယ်ဆိုသူက ဟန့် ရင်းကားပေါ်သို့ခေါ်သည်။ အမှန်တရားဘက်မှာ ရှိသော သူမကမ်းကျော်မော် ကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

သူ ကားတံခါးလေးကို Control ဖြင့် ဖွင့်ကာ တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပြီး ထိုင်နေမိသည်။ ဒီလောက် ပြောဆို ဆက်ဆံကြည့်တာနဲ့ ထို ဒီဋ္ဌိဘာယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်၏ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းကို သူ သိလိုက်သည်။

'ဝူး'

သူမတို့ Mark II ခဲရောင်လေးက လျှော့ခနဲ ထွက်သွားသည်။ စတီရာတိုင်ကို ကိုင်ရင်းသူ အတန်ကြာသည်အထိ စက်မနှိုးမိ။ ဒေါသကို ငြိမ် အောင် ခေတ္တထိန်းသည်။

ထို့နောက် ကားစက်ကို နှိုးကာ ညင်သာစွာ လှိုမ့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြွေလိမ်မြွေကောက် လမ်းလေးအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ တောင်ခြေမှာလည်း ဈေးဆိုင်တန်းက အစီအရီ တောင်ပေါ်မှ ဆိုင်တန်းများကို သို့ပင် ဒေသထွက် လက်ဖက်ခြောက်၊ လက်ဖက်စိုနှင့် လက်ထိုးတတ်တင်း ဇာအင်္ကျီများ၊ တဘက်များနှင့် ကောက်ညင်းခွက်၊ အာလူးခြောက်၊ ပျားရည်၊ ဒေသထွက် ရာသီစာ သီးနှံများ ရောင်းချသည်။ ဈေးတန်း၏ အဆုံးမှ စကာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တွေ့ရသည်က ညောင်ပင်တန်းကြီး။ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့် လှပြီ ဖြစ်သော ကြီးမားခဲ့သည့် ညောင်ပင်ကြီးများက အစီအရီ။ ဤ ညောင်ပင် အမျိုးအစားများမှာ ဤပင်းတယ ဒေသတွင်သာ များများစားစား တွေ့ရသည်။ ထိုညောင်ပင်မျိုးကို မွေတော် ကတ္တူဘုရားတွင်လည်း တချို့သူ တွေဖူးသည်။

ညောင်ပင်တန်းဆုံးသည်နှင့် သစ်သားအမိုးဖြင့် သေသေသပ်သပ် ခေတ်မီမီ သစ်လွင်နေသော Golden Cave Hotel (ရွှေဂူဟိုတယ်) အတွင်း သို့ ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

'ဟင်'

ညီအစ်မ သုံးယောက် Mark II ကားခရောင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းတစ်ဝက်၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် သူတို့ကားနှင့် အဝေးဆုံးနေရာကို ရွေးကာ ပတ်ကင် ထိုးလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားကို Control ဖြင့် Lock ချလိုက်ပြီး ဧည့်ကြို ကောင်တာသို့ တစ်လှမ်း ချင်းလှမ်းသည်။

ဒရိုင်ဘာ ကိုလင်းဆောင်နှင့် မမကြီး မမငယ်တို့က သူ့ကိုမြင် သည်နှင့် 'တိုက်ဆိုင်ရန်ကော့' ဟူသော ပုံစံဖြင့် ပါးစပ်ဟကာ ငေးသည်။ သူတို့အားလုံး ဧည့်ကြိုခန်းရှိ ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်ကြရင်း ရေခဲခန်းကြမ်းကို သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မျိုးကျော်မော် သူတို့ကို တစ်ချက် ဝေ့ ကြည့် ရင်း ဧည့်ကြိုကောင်တာဆီ လှမ်းသည်။ ကျောပေးထားသော သူမ လှည့်ကြည့် တာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်သော်လည်း သူ ဂရုစိုက်မနေ နိုင်တော့။

'ကျေးဇူးပဲ'

ဧည့်ကြိုကောင်တာဆီသို့အလှမ်းမှာ ဗန်းလေးထဲ ထည့်ထားသော Cool Towar လေးကမ်းပေးသဖြင့် ယူကာ မျက်နှာကိုသုတ်ရင်း ထိုဝန်ထမ်း ကို ကျေးဇူးစကား ဆိုလိုက်သည်။

အေးမြတာ သင်းယုံနေသော Cool Towar ဖြင့် မျက်နှာနှင့် လည် ပင်းတစ်ဝိုက်ကို သုတ်ပြီး ကောင်တာပေါ်မှ ဗန်းလေးထဲ သူ ပြန်ချထားလိုက် သည်။ ကောင်တာထဲရှိနေသော ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းက သူ့အား ပြုံးပြရင်း အခန်း သော့ကို ကမ်းပေးသည်။

မျိုးကျော်မော် ပြန်လည် ပြုံးပြရင်း သော့ကို လှမ်းယူကာ ဧည့်ကြို ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမကို ကြည့်ချင်သော်လည်း သူမ၏နောက်ဆက် တွဲတို့ကို မမြင်ချင်သဖြင့် လုံးလုံးလှည့် မကြည့်ခဲ့။

Long Stay (ရက်ရှည်) တည်းမည့်သူ ဖြစ်သဖြင့် မကြာမကြာ

လာတည်းခိုလေ့ရှိသော မျိုးကျော်မော်ကို ဝန်ထမ်းတိုင်းလိုလို ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ့လာတိုင်း အများဆုံး တည်းဖြစ်သော အခန်းက 'ပင်းတယ်' ဟု အမည်ပေးထားသော အခန်း။ ဤဟိုတယ်၏ စတိုင်(လ်)တစ်မျိုးဟု ပြောရ မည်လားမသိ။ အခန်းကို နံပါတ်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားဘဲ ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ ထင်ရှားသော မြို့အချို့၏ အမည်များဖြင့် အခန်းများကို အမည်ပေးထား သည်။

ဤအခန်းကို သူ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းက အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ 'ပင်းတယ်' ဟု အမည်ပေးထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဤအခန်း၏ ဝရန်တာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တောင်တန်းကြီးကို မြင်ရခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်းဖြစ်သည်။ တောင်တန်းကြီးတွင်ရှိသော ဒေသအခေါ် တောင်ဂူ၊ အလယ်ဂူ နှင့် မြောက်ဂူ ဂူသုံးဂူစလုံးကို မြင်ရသလို အေးမြလတ်ဆတ်သော လေနှုအေး ကိုလည်း စိတ်ကြိုက် ရှုရှိုက်ခွင့်ရသော ဤ'ပင်းတယ်'ခန်းကိုသာ သူ့အမြဲ တည်းခြင်း ဖြစ်သည်။

လှေကားလေးအတိုင်း သူ့အခန်းရှိရာသို့ အတက် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း လာသော စုံတွဲက လက်ပြရင်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

'Hello'

'Hello'

သူလည်း လက်ပြန်မြှောက်ပြရင်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ 'ပင်းတယ်' အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်ကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ Lock ချလိုက်သည်။ TV ကိုဖွင့်ကာ Channel တစ်ခုကို ရွေးရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်လျက် ကြည့် နေမိသည်။

အတန်ကြာအောင် နားပြီးမှ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်တစ်ဘူး ယူကာ ဖွင့်ရင်း သူ့သောက်သည်။

ထို့နောက် ရေချိုးခန်းဝင်ကာ ရေခဲဖြင့် အကြာကြီး ရေစိမ်ချိုးနေမိ သည်။ မည်မျှကြာသည်မသိ။ ထို့နောက် တဘက်ဖြင့် ကိုယ်ကိုပတ်ကာ ရေချိုး ခန်းထဲမှ ထွက်သည်။

'ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်'

အခန်းတံခါး အလောတကြီး ခေါက်သံကြောင့် သူ ကမန်းကတန်း

ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟာ’

‘အိုး’

သူမ။ အဖုအထစ်တို့ဖြင့် ကျစ်လျစ်လှပသော သူ၏ရင်အုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ရှက်ရှက်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။

‘Sorry အခန်းမှားလို့’

ပြောရင်းသူမ နောက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ ရှက်သွေးဖြာသွားသော သူမ သူ့ကိုပင် နှုတ်မဆက်ခဲ့။

သူလည်း ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးရှေ့မှာမှ မနေခဲ့ဖူးသော အနေအထားကြောင့် ရှက်သွားမိသည်။ ဤဟိုတယ်၏ ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးသားသာ တည်းသော အခန်းကို အမျိုးသားဝန်ထမ်းကသာ Service ဝန်ဆောင်မှုပေးလေ့ရှိခြင်းကို သူသိသောကြောင့် သူတံခါးကို အလျင်စလို ဖွင့်ပေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ထူပူသွားသော သူ့မျက်နှာကို သူ ပွတ်လိုက်မိသည်။ ရေစိုနေသေးသော ဆံပင်တို့ကို သပ်တင်မိသည်။

မှန်ရေ့မှာ ရပ်ရင်းသူ့ကိုယ်သူ အထက်အောက် ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစားကို လဲရင်း အခန်းအပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ဘေးအခန်းမှ ထွက်လာသော ကိုလင်းဆောင်ကြောင့် စောစောက သူမ အခန်းမှားခေါက်တာ ကိုလင်းဆောင် အခန်းနှင့် မှားတာမှန်း သူသိလိုက် သည်။ ကိုလင်းဆောင် အခန်းအမည်က ‘ပင်လောငံ’ ဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် ပင်းတယနှင့် မှားနိုင် သည်။ အခန်းအမည်ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်ကိုး။

ကိုလင်းဆောင်က သူ့ကို ငါးခွဲပြုံး ပြုံးပြသည်။ သူ တမင်ပင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ လှည့်ထွက်လိုက်သဖြင့် ၎င်းအနေနှင့် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ မတတ်နိုင်။ မျိုးကျော်မော် ရာဇဝင်မှာ မဆက်ဆံချင်သော သူ့ကို အောင့်အည်းသည်ခံ၍ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးခြင်း လုံးဝ မရှိခဲ့။

ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်အလာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တံခါးဖွင့်ရင်း

ထွက်လာသော သူမ။ မျိုးကျော်မော်ကိုတွေ့သည်နှင့် ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့သည်။

‘အငယ်မ ငါ့ကိုကျတော့ တံခါးခေါက်ပြီး အမြန်လုပ်တဲ့ နှင့်အစ်မတွေ မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဖြည်းဖြည်းပေါ့’

သူ့နောက်မှ ကိုလင်းဆောင်က သူ့ကိုကျော်ကာ သူမကို ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။ ဒါကို သူမကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း ဘုတောသည်။

မျိုးကျော်မော်က လှေကားထစ်လေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သရက်ပင် အရိပ်အောက်မှာ အစီအရီချထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်နေမိသည်။

ကိုလင်းဆောင် ဧည့်ကြိုခန်းထဲဝင်သွားတာကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်မှ ခြေသံကြားသောကြောင့် သူလှည့်အကြည့် မရဲတရဲ သူ့ဆီ ဦးတည်ရင်းလာနေသော သူမကို တွေ့သည်။

‘ထိုင်လေ’

သူ အလိုက်တသိပင် ဘေးမှ ပက်လက် ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘ဟိုလေ ဂူထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှရော၊ ကားပတ်ကင်မှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှပါ ‘သက်ဖူးနော်’ တို့ဘက်က မှားတာပါ။ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ’

‘ဟာ မဟုတ်တာဗျာ၊ ရပါတယ်’

သူ ပျာပျာသလဲပင် ဆိုမိသည်။ ‘သက်ဖူးနော်’ တဲ့။ ပင်းတယ သမိုင်းထဲက မင်းသမီးလေး ‘ဒွေးမယ်နော်’ ခေါ် ‘ရှင်မိယာ’ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု သူစိတ်ထဲမှာ တွေးဖြစ်သည်။

‘မမငယ်နဲ့ မမကြီးက အဲဒီလိုပဲ နည်းနည်း စိတ်ဆတ်တယ်’

‘ဪ’

နှုတ်မှ ‘ဪ’ ဟု မျိုးကျော်မော် အလိုက်တသင့် ပြောလိုက်သော်လည်းစိတ်ထဲမှာတော့ ‘နည်းနည်းစိတ်ဆတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အများကြီး စိတ်ဆတ်တာ’ ဟု ပြောဖြစ်သည်။

‘ဟို ဒီမှာပဲ Diner စားမှာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ပြန်ပြောပြီးလိုက်ချိန်မှာ သူမထံမှ အမျိုးအမည် မသိသင်းယဲ့သော ရေမွှေးနံ့လေးက မျိုးကျော်မော်၏ နှာခေါင်းဝမှာလာ ရောက်ကုန်စေသည်။

‘အငယ်မ’

နောက်ဘက်ဆီမှ ခပ်စူးစူး ခေါ်သံ(ဝါ) အော်သံကြောင့် သူ့ရော သူမပါ ဆတ်ခနဲ နောက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မျက်လုံးမှာ ငရဲမီးထွန်းညှိထားသလို ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် မမကြီးနှင့် မမငယ်တို့က ခါးထောက်ကာ ကြည့်နေကြသည်။ သူမက ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

‘လာစမ်း’

မမငယ် ဆိုသူက ခါးအထောက်လိုက်ဖြင့် သူမကို ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးခေါ်သလို ခေါ်သည်။

သူမက ခေါင်းခပ်ငိုက်ငိုက်ဖြင့် သူမ၏ အစ်မများရှိရာဘက်သို့ ခပ်တွန့်တွန့်ဖြင့် သွားသည်။ မမကြီးဆိုသူက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း သူမကို ဆွဲလိမ်နေတာကို မျိုးကျော်မော် တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကျွတ်’

စိတ်ပျက်ခြင်း တစ်ဝက်၊ ရယ်ချင်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် သူ စုတ်သပ်မိသည်။

‘တော်တော် ဟုတ်တာပဲ’ ဟု စိတ်မှ ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးဖြစ်သည်။ ဒီလို အထာမျိုးက အမ်းဒိတ်ဖြစ်လွန်းသည်ဟု သူထင်သည်။ တကယ်ဆို သူ့အနေအထား ဝတ်စားထား၊ စီးသော Parado ‘ပရာဒို’ ကို ကြည့်သည်နှင့် သူ့အဆင့်အတန်းကို မခန့်မှန်းမိကြသေးဘူးတဲ့လား။ သူတို့ညီမက လမ်းဘေးမှ သာမန်လူနှင့် စကားပြောနေသလိုမျိုး ဆက်ဆံချင်ကြသည်။ တောင်ကြီးမြို့မှ စိန်ချယ်ရီ စိန်ဆိုင်ကြီး၊ စိန်ချယ်ရီ ဟိုတယ်နှင့် အခြားလုပ်ငန်းကြီးများ ပိုင်ဆိုင်သော မြို့မျက်နှာဖုံး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ သူ့လိုလူကို မတူသလို မတန်သလို လုပ်နေပုံကို သူ့အမေသာ သိလျှင် ရင်ဘတ်ပင် စည်တီးကာ

ဒေါ်ထပေလိမ့်မည်။ နူးညံ့သော သူမနှင့် ကြမ်းတမ်းလှသော သူမ၏ အစ်မတို့ကို သူ့အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ကြည့်၍ မရ။ ဟို ကိုလင်းဆောင်ဆိုသော သူ့ဆိုလျှင် ပို၍ ဆက်ဆံရ ဆိုးသေးသည်။

မျက်လုံးဖို့တ်ကာ သူ့အရာရာကို ဖျောက်ကြည့်သည်။ သူမ၏ ဟန်လေးက မျက်ဝန်းထဲမှာ စွဲထင်နေသည်။ သူ့အနေနှင့် သူမကို မြင်စကတည်းက အလိုလိုနေရင်း ခင်မင်းရင်းနှီးနေမိသည်။

‘သက်ဖူးနော်’

သူမ၏ အမည်က သူ့ရင်ဘတ်မှာ ဆေးမင်လာထိုးထားသလို စွဲထင်နေသည်။ သူမအကြောင်းကိုသာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားမိနေသော သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေမိသည်။ သူမအကြောင်းတွေးမိလိုက်တိုင်း ဂူထဲမှာ သူမခေတ္တ မေ့မြောသွားစဉ်က ပွေဖက်မိသော အထိအတွေ့ကို သူ အမှတ်ရသည်။ ရင်ခွန်သံမြန်ကာ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသော သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်ကြီးကို အံ့အားသင့်နေမိသည်။

၃

Dining Room သို့ အလာ Door Girl က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း 'မင်္ဂလာပါရှင်' ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။ ဒေသခံ မနုတိုင်းရင်းသား၏ လေသံ ခပ်ဝဲဝဲ ဖြင့် ချိုမြသော သူမတို့၏ အပြုံးကို ပြန်လည်တုံ့ပြန် ပြုံးရင်း Waiter ခေါ် ရာနောက်သို့ သူလိုက်သည်။

PINDAYA ဟု အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော ကတ်၊ ဖိုင်ဘာကတ် တင်ထားသော စားပွဲခံကို သူ့ရောက်သွားသည်။

'အစ်ကို တစ်ခုခု သောက်ဦးမလား'

စားပွဲခံတွင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် စားပွဲထိုးက သူ့ကိုမေးသည်။ ကိုယ်ကို ယို့လျက် မေးနေသော စားပွဲထိုးကို 'မသောက်တော့ဘူး ညီလေး' ဟု သူဖြေလိုက်သည်။

'ဒါဆို ထမင်းယူလာလိုက်တော့မယ်နော်'

'အေး'

သူ့အနေနှင့်၍ Diner အတွက် ကြိုတင်မှာထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ၇ နာရီအတိမှာ စားသောက်မည့်အကြောင်းနှင့် ဟင်းလျာတို့ကို သူကြိုပြောထားသဖြင့် အားလုံးက အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ မှာထားသော ဟင်းလျာများ

နှင့် ထမင်းရောက်လာသည်။ စားပွဲထိုးက ဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လျက် လိုအပ်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးရန် ရှိနေသည်။

'မင်္ဂလာပါရှင်'

Dining Room တံခါးပွင့်သွားတာကို သူမြင်လိုက်သည်။ သူမတို့ ညီအစ်မများနှင့် ကိုလင်းဆောင်ဝင်လာသည်။

'မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ'

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း စားပွဲရှည်တစ်ခုကို ကိုယ်ကိုယ့်ရင်း ညွှန်ပြသည်။ ဝင်လာကတည်းက ခုံမှာထိုင်ကြသည်အထိ သူ့ဆီ အားလုံးက အာရုံစိုက်နေကြမှန်း မျိုးကျော်မော် သိသည်။ သို့သော် သူတို့ ကိုလည်း ပြန်မကြည့်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဟန်မပျက် ဆက်စားနေလိုက်သည်။

သူတို့လည်း ကြိုတင် မှာထားကြသည် ထင်သည်။ သူတို့အား ဝန်ဆောင်မှုပေးသော စားပွဲထိုးက ဟင်းလျာများနှင့် ထမင်းများ ယူဆောင်ပေးနေသည်ကို သူမကြည့်သော်လည်း မြင်နေရသည်။

သူ ခပ်သွက်သွက်ပင်စားကာ အပြီးသတ်လိုက်ရင်း Bill ရှင်းရန် စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်သည်။

'ညီလေးရေ ရှင်းမယ်ကွာ'

'ဪ ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ခဏလေးနော်'

စားပွဲထိုးက ထို Dining Room (ထမင်းစားခန်း)မှ ကောင်တာတွင်ဘောက်ချာကို သွားယူကာ ထိုဘောင်ချာကို ယွန်းဖန်းလေးထဲ ထည့်ကာ ယူလာ ပေးသည်။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးလိုက်ပြီး ထိုစားပွဲထိုးကို Tip အဖြစ် တစ်ထောင် တန်တစ်ရွက်ကို သူ့ဖေးလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို'

ကျေးဇူးစကားကိုဆိုသော ထိုစားပွဲထိုးကို ပြန်လည်ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ခြေလှမ်းခပ်မှန်မှန်ဖြင့် သူမတို့ ဝိုင်းဘေးမှဖြတ်ကာ တံခါးမဆီ သွားသည်။

'မင်္ဂလာညချမ်းပါရှင်'

ထိုထမင်းစားခန်းမှအထွက်ကို Door Girl နှစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်သည်။ သူပြုံးပြကာ ပြန်လည် ခေါင်းညိတ်ပြရပြန်သည်။ ဤဟိုတယ်၏ နိုင်ငံ

တကာ အဆင့်မီ ဝန်ဆောင်မှုများကြောင့် သူ့စိတ်ကြည်လင်နေမိသည်။ နေ့ည ကြိုခန်းရှေ့မှဖြတ်အလျှောက် နေ့ညကြိုမယ်လေးတစ်ဦးက သူ့ကို ကိုယ်ညွတ် ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

‘အစ်ကို Morning Call လိုပါသလားရှင်’
သူ့အနေနှင့် အအိပ်မကြီးသူမို့ မနက်နှိုးပေးရန် မလိုပါ။

‘မလိုဘူး ညီမလေး ကျေးဇူးပဲ’

‘အစ်ကို နံနက်စာကို ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ ရှင်’

‘အင်း တို့ဟူးနွေးပဲ လုပ်ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲနော်’

နေ့ညကြိုမယ်လေးကို ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပင်း တယ တို့ဟူးနွေးကို သူ့ကြိုက်သည်။ ဤမြို့ တို့ဟူးနွေးက အခြားမြို့မှ တို့ဟူးနွေး များလို ခေါက်ဆွဲမရော၊ တို့ဟူးနွေး အနှစ်မှာ ခပ်ပျစ်ပျစ်ဖြစ်သည်မို့ ပိုဆီမိုကာ ပိုမိုအရသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်းတယ ရောက်တိုင်း တခုဝက်တခု သူ့မှာစား လေ့ရှိသော အစားအစာ တစ်ခုဖြစ်၏။

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ပျင်းသလိုလို ရှိသည်မို့ channel တစ်ခု ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာသည်။

TV ကိုကြည့်ပေမယ့် သူ့စိတ်က သူမအကြောင်းကိုသာ တွေးဖြစ်နေ သည်။ TV ကို ပိတ်လိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးကို ဖက်ကာ သူမကို သူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရနေသည်။

တကယ်ဆို ဒီနေ့မှ စတွေ့သော သူမကို သူ့အနေနှင့် ဒီလောက်ထိ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေမိစရာ အကြောင်းမရှိ။

နေ့ညကြိုကောင်တာမှာ သူ့စုံစမ်းကြည့်တုန်းက ‘သူတို့လည်း ရက်ရှည် တည်းမှာပဲ၊ ဘယ်နှရက်လဲတော့ အတိအကျ မသိရသေးဘူး’ ဟု ပြန်ဖြေ သော နေ့ညကြိုမယ်လေး၏ ဓနုသံဝဲဝဲလေးကို သူ ပြန်ကြားယောင်သည်။ ပင်းတယသည် ဓနုတိုင်းရင်းသားအများဆုံး နေထိုင်သော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပြီး၊ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အမြင့် ၃၈၈၀ ပေတွင် တည်ရှိသဖြင့် အေးမြသော ရာသီဥတု ရှိသည်။ မြို့၏တည်ပုံက မကြီးမသေး လေးထောင့် စပ်စပ်ဖြစ်ပြီး

မြို့လယ်ကောင်မှာ ရေကန်ကြီးရှိသဖြင့် အလွန်ပန်ရလှသည်။ နှစ်သက်တမ်း ရှည်ကြာပြီဖြစ်သော ညောင်ပင်များကလည်း ဟိုတစ်တန်း သည်တစ်တန်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစီညီညီရှိသဖြင့် မြို့၏အလှကား အလှပေါ်အယဉ်ဆင့် သည့်အတိုင်း။ အခုလို ချယ်ရီပွင့်ချိန်မှာဆို ပင်းတယတောင်တန်းမှာ ပန်း ရောင်နှင့် အစိမ်းရောင် ခြယ်ထားသော သဘာဝ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှယ် သက်ဝင်ပြီး လှပသည်။

ဒီဒေသမှ ဓနုတိုင်းရင်းသားတို့ ပြောသောစကားကို တော်တန်ရုံ နားစိုက်လို့ နားမလည်နိုင်၊ ဖြည်းဖြည်းရှင်းရှင်း ဆိုစေမှသာ နားလည်နိုင်၏။ ဓနုတိုင်းရင်းသားမှာ ရှမ်းအနွယ်ဝင် ဖြစ်သည်ဟု သိရပြီး အသားအရေ အထူးလှပကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အလှအပများသော တိုင်းရင်းသားများကြားမှာ ထင် ပေါ် နိုင်လွန်းသော နေ့ညသည်ဖြစ်သူ သူမ၏ အလှအပကလည်း မခေ။ နေရင်း ထိုင်ရင်း ဒီဘူတာပဲဆိုက် ဆိုသလို ဘာပဲတွေးတွေး သတိရနေမိပြန်သည်။

သူမ
သက်ဖူးနော်
ဆည်းလည်းသံ
ဆံနွယ်ရှည်
ကိုယ်သင်းရနဲ့
မျိုးကျော်မော် ခေါင်းအုံးကိုသာခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားနေမိသည်။

သေချာတာကတော့ သူ့ရင်က သာမန်ထက် ပိုခန့်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

၄

ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်သဖြင့် 6:30 မှ နိုးသည်။ မျက်နှာ သစ် သွားတိုက်ပြီး၊ ရေချိုးကောင်းကောင်းနှင့် ရေကို စိမ်းချိုးနေမိသည်။

မိုးလင်းချိန် မျက်လုံးနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏ ပုံရိပ်က ကြီးမားနေသည်။ နံနက်စာ (Breakfast) စားရန် စားသောက်ခန်းမ Dining Hall ကို သွားတော့ 7:30 ပင်ရှိနေလေပြီ။ စားသောက်ခန်းမှာ ကြိုရောက် နှင့်နေသော သူမနှင့် သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်၊ ကိုလင်းဆောင်ကိုပါ သူ မြင်လိုက်ရသည်။

‘ရွာငံကို မင်္ဂလာဆောင်သွားဖို့ အဓိကနဲ့ ဒီခရီးကို လာတာမှ နင်က ကောက်ကာငင်ကာနဲ့ သွေးပေါင်ကျနေတယ်၊ ကိုယ့်အခန်းမှာပဲ ကိုယ်နေနော်၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မဆက်ဆံနဲ့’

မမကြီးဆိုသူ၏ စောင်းပြောသော စကားကြောင့် စားလက်စ ပေါင်မုန့် မီးကင်၏ ချိုတိုတိုမွှေးတေးတေး အရသာမှာ ခါးခါးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ မျိုး ကျော်မောင် စိတ်ညစ်နေရာမှ ပျော်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ရွာငံ မင်္ဂလာ ဆောင်ဟု ကြားလိုက်ရသည်ကိုး။ ဘာပဲပြောပြော ရွာငံကို ပင်မတယက အသွား အပြန် ခရီးနှင့် ဟိုမှာ မင်္ဂလာဆောင်နေမည့် အချိန်တို့ကို တွက်ဆလိုက်လျှင်

၂၀ ပြန် ဖြစ် ဖြစ် ဖြစ်

ညနေစောင်းမှ သူမတို့ ပြန်လာနိုင်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

‘ကဲ အငယ်မ ငါတို့သွားပြီ၊ စိတ်ချမယ်နော်’

ကိုလင်းဆောင်ဆိုသော ငနဲက ‘သက်ဖူးနော်’ ကို မှာရင်းသူ့ကို လူကြမ်း ကြည့် ကြည့်သည်။ ‘ငပေါ်ဟု စိတ်ထဲမှနေ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ် လိုက်သည်။

‘ပေါရဲလှချည်လား’ ဟုလည်း စိတ်ထဲကနေ လှမ်းပြောဖြစ်သည်။ မမ ကြီး၊ မမငယ်နှင့် ကိုလင်းဆောင်တို့ကို သူမ လိုက်ပို့နေတာကို သူသိ နေသည်။ သူမတို့၏ Mark II ခဲရောင်လေး ‘ဝူး’ ခနဲ ထွက်သွားသံကိုလည်း သူကြားသည်။

‘မင်္ဂလာပါရှင်’

Door Girl များ၏ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ဝင်လာသူကို အမှတ်မထင် မျိုးကျော်မော် လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမ သက်ဖူးနော်။ မဝံ့မရဲ ခြေလှမ်းများ ဖြင့် သူရှိရာ စားပွဲကို ဦးတည်၍ လျှောက်လာနေတာကို တွေ့ရသည်။

‘ထိုင်မယ်နော်’

‘ဪ ထိုင်ပါ စားပါဦး’

‘ဟို စားပြီးပါပြီ’

သူမ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေဟန်တူသည်။

‘ဘာ ကူညီရမလဲ’

‘ဟို...’

‘ရပါတယ် ပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့’

‘ဟို ရှင်အားလား’

‘ခင်ဗျာ’

‘ဟိုလေ ဒီနေ့ ရှင်ဘယ်သွားစရာ ရှိလဲ’

‘အင်း မရှိပါဘူး’

‘ဒါဆို ကျွန်မကို ဂူလိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား၊ သွေးပေါင်ကျနေတော့ ခြေ ကျင်မတက်နိုင်ဘူး၊ နောက်ထပ်လည်း အရမ်းသွားချင်နေတယ်လေ အဲဒါ’

‘ဟာ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ ထပ်သွားဖို့ အစီအစဉ် ရှိပြီးသား ပါ။ အဖော်ရတာပေါ့၊ ဘယ်တော့လောက် သွားချင်လဲ၊ အဆင်ပြေမယ့်

အချိန်ပေါ့

‘ဟို ငါ့အဖေခင်ပွန်း’
‘ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်’
‘ကျေးဇူးပဲ’
‘ရပါတယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ’ဟုဆိုရင်း သူမက ထရပ်သည်။ သွားတော့မယ်ဆိုတာ သိနေသောကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။ ‘နေပါဦးလား’ လို့လည်း တားမြစ်ရလောက်အောင် မရင်းနှီးကြသေး။

သူမ။ သူ့ကို ကျောခိုင်းရင်း စားသောက်ခန်းမထဲမှ ညင်သာစွာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်သွားသည်။ Door Girl နှစ်ယောက်က တံခါးမကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း ကိုယ်ကို ယုံကာ ပြုံးပြုံးနှုတ်ဆက်နေတာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ လှမ်းမြင်ဆို သူ့အကြည့်က သူမထံ ထက်ကြပ်မခွာ ပါသွားသည်ကိုး။

ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ ပျော်ရွှင်မှုက သိသိသာသာကြီးကို ‘ဝုန်းခိုင်း’ ကြ နေသည်။

ဘုရားဖူး။
ကိုယ်ရင်ခွန်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားရမည့် ဘုရားဖူးဆိုသော ခရီးစဉ်ကို အိပ်မက်တောင် သူ မက်ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်။ အခုတော့ လက်တွေ့သွားရမည်။ နှစ်ယောက်ထဲ။

ရင်ဘတ်က အလိုက်မသိလား၊ အလိုက်တသိလား မသိ၊ တဒိတ်ဒိတ်ဆောင့်ဆောင့် ခုန်သည်။

ခုန်ပါစေပေါ့။ သူက ဒီလိုရင်ခုန်တာကိုပဲ ကြည်နူး၍ နေသည်ကိုး။ သူ လေချွန်မိသည် ထင်သည်။

၅

9:15 ကတည်းက သူ ဧည့်ကြိုရို ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ ဧည့်ကြိုကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ရေခဲသောက်ခွက် ငှဲ့ပေးသည်။

‘သောက်ပါဦး အစ်ကို’
‘ကျေးဇူးပဲ’

မွေးဖွားသော လက်ဖက်ခြောက်နံ့က မျိုးကျော်မော်၏ နှာဝကို လာရောက် ကျီစယ်သည်။ တစ်ဝိုက်အချ ရင်မှာနွေးခနဲ၊ ဧည့်ခန်းမှ ကိန္နရီကိန္နရာ ယွန်းပန်းချီလေးကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။ တိတ်ဆိတ်လှသည်မို့ အခန်းတွင်းဝယ် နာရီသံ တချက်ချက်သာ ကြားနေရသည်။

‘စောင့်နေတာ ကြာပြီလား’

ချိုမြသော ဆည်းလည်းသံကြောင့်နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမ ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဆတ်ခနဲ သူ ထရပ်သည်။

‘မကြာသေးပါဘူး’

သူမက နာရီလေးကို ငှဲ့ကာကြည့်သည်။ သူမအင်္ဂုမှာ ဆံနွယ်တို့က အိမ်ခနဲ ရှေ့သို့တူသည်။ ဆံနွယ်များဆီမှ ရနံ့သင်းသင်း ရှိနေသလားဟု သူ့ရင်ခုန်စွာတွေးမိသည်။

'သွားကြမလား'

'ရတယ်လေ'

ပြောရင်းသူမနှင့် ယှဉ်လျက် သူ အခန်းအပြင်ကို ထွက်သည်။

'ရေခန်းခွက် မထားခဲ့တော့ဘူးလား'

'ဪ ဟုတ်သားပဲ'

သူမက ရေခန်းခွက်ကို ကိုင်ရင်း အပြင်ထွက်သော သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဆိုတော့မှ သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် ရေခန်းခွက်ကို ပြေးထားရသည်။

နီရဲသွားသော မျိုးကျော်မော်၏ ရှက်မျက်နှာနှင့် အူကြောင်ကြောင်ဟန်ကို ကြည့်ကာ ဧည့်ကြိုကောင်မလေးများက 'ဟက်' ခနဲ ရယ်ကြသည်။ အခန်းထဲမှထွက်ကာ သူ့ကားဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သည်။

သူ့ကားတံခါး Lock ကို Control ဖြင့် လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ သူမက တံခါးကို အသာဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ မျိုးကျော်မော်လည်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကားစက်ကို နှိုးကာ ဖြည်းညင်းစွာ လှိုမ့်ထွက်လိုက်သည်။

'ဟို ဆေးခန်းကို ဘယ်အချိန်က သွားလိုက်တာလဲ'

'ရှင်'

'ဪ သွေးပေါင်ကျတယ်လို့ ကြားလိုက်လို့ပါ'

ကားကို ရွှေ့မခင်လိုဏ်ဂူဘက်ကို ဦးတည်ရင်း သူ့ဆိုသည်။ သက်ဖူးနော်က ခေါင်းကို အသာငုံသည်။

'ဟို 'သက်ဖူးနော်' တို့ဆီမှာ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းတဲ့ ဒီဂျစ်တယ်စက်လေးပါတယ်။ မနက်နိုးတော့ ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေတာနဲ့ တိုင်းကြည့်လိုက်တာ။ အဲဒီတော့မှ သွေးပေါင်ကျနေမှန်း သိလိုက်တာ'

'အားဆေး သွားမထိုးဘူးလား'

'ကျွန်မက ဆေးခန်းတို့ ဆေးရုံတို့ အရမ်းကြောက်တာ။ ဆေးထိုးမှာ သေမလောက်ကြောက်တယ်။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ အားဆေးတော့ စားထားတယ်'

ပြောရင်း သူမက ရှက်သံဝဲဝဲဖြင့် 'ဟက်'ခနဲရယ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် မျိုးကျော်မော်ပါ ရော၍ ရယ်ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်တယ်နော်၊ တချို့က ဆေးရုံဆို တော်တော်ကြောက်ကြတာ'

'ရှင်ကော မကြောက်ဘူးလား'

'ဟဲ ဟဲ ကြောက်တယ်'

သူ့ရော သူမပါ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မိကြသည်။ မကြာသောကာလမှာ ရင်းနှီးပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်မင်ခဲ့သလိုမျိုး သူတို့စိတ်မှာ ရှိနေ ကြသည်။

'ကျွန်မကို သက်ဖူးလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပေါ့'

သူမက ပြုံးရင်းဆိုသည်။ သူမ၏ အပြုံးမှာ သူ့ခဏကြာ မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။

'ဒါနဲ့ ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ'

'မျိုးကျော်မော်ပါ'

'ဪ ဒါဆို ကိုမျိုးကျော်ပေါ့'

'ရပါတယ် အဆင်ပြေသလိုပေါ့'

သူမ၏အပြောကို သူက လိုက်လိုက်လျောလျောဆိုသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ 'ကို'တစ်လုံးလောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်' ဟု ဆိုမိသည်။

'ကိုမျိုးကျော်က ဘယ်ကလဲ'

'တောင်ကြီးကပါ'

'ဪ သက်ဖူးတို့က လှိုင်ကော်ကလေ'

'ဟုတ်လား၊ လှိုင်ကော်ဆို တော်တော်ဝေးတာပေါ့၊ လာရတာ တော်တော်လေး ပင်ပန်းမှာပဲ'

'ပင်ပန်းတာပေါ့၊ တကယ်တော့ ရွာငံက ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့ သမီးမင်္ဂလာဆောင်ကို လာရင်းနဲ့ 'ပင်းတယ'ပါ ဘုရားဝင်ဖူးမယ်ဆိုပြီး ကြိုလာကြတာ။ မင်္ဂလာဆောင်က မသွားမဖြစ်ဆိုတော့ ဖေဖေတို့ကလည်း လုံးဝမအားတာနဲ့ 'သက်ဖူး'တို့ကို လွှတ်လိုက်တာ'

'ဪ'

သူနည်းနည်း လိပ်ပတ်တော့ လည်လာသည်။

'ကို လင်းဆောင်က သက်ဖူးတို့ အစ်ကိုပဲလား'

အစ်ကို မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသိကြီးနှင့် မျိုးကျော်မော်က မေးလိုက်သည်။ သက်ဖူးနော်က ခေါင်းကို အသာခါသည်။ ထို့နောက် လေအနေမှာ ဖွာခနဲ

လွင့်သော ဆံပင်တို့ကို သပ်သည်။

‘ဖေဖေ လူယုံဆိုပါတော့၊ ဖေဖေက အရမ်းအရေးပေးတော့ သိပ်လူလည်ကျတာ၊ လူကြားသူကြားဆို အရမ်း ခရာကျယ်တာ၊ လူကို ဆူလားငေါက်လားနဲ့’

မျိုးကျော်မော်ဖြိုးဖြစ်သည်။ ကိုလင်းဆောင် အကြောင်းပြောနေချိန်မှာ သူမက နှုတ်ခမ်းလေး စုထားတာကိုက ချစ်စရာ။

‘ဒါနဲ့ ကိုမျိုးကျော်က ဒီ ပင်းတယကို အရမ်း အကျွမ်းတဝင်ရှိနေသလိုပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဒေါ်ရှိတော့ ပင်းတယကို ခဏခဏရောက်တယ်။ အခုအဒေါ် ပဲခူးကို ပြောင်းသွားတော့လည်းပဲ မကြာခဏ ရောက်တာပါပဲ။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းလေး စိတ်ရှုပ်ရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ပျော်ရှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီကို အရမ်းလာချင်နေတာ’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ သက်ဖူးလည်း ပင်းတယကို တစ်ခါမှသာမရောက်ဖူးတာ၊ အရမ်းရင်းနှီးနေတာ၊ ဒီမြို့မှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လေးရှိတယ်နော်’

‘ရှိတယ်၊ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား’

‘အင်း အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်စွန်းတစ်စပေါ့၊ ကိုမျိုးကျော်သိရင် ပြောပြပါလား’

‘ပုံပြင်ကြိုက်တယ် ဆိုပါတော့’

‘အဟဲ့ ဟုတ်တယ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိပ်ရာဝင်ရင် မေမေက အမြဲ ပြောပြရတယ်၊ ပုံမပြောပြတဲ့နေ့ဆို သက်ဖူးက လှိုလှိုခိုးပြီး ငိုတော့တာပဲ’

သက်ဖူးရောသူပါ ရယ်မိကြသည်။ ကိုယ်လည်း တစ်သက်လုံး ညစဉ်ပုံ ပြင်ပြောပြချင်ပါတယ်ဟု စိတ်ထဲမှ မျိုးကျော်မော် ပြောဖြစ်သည်။

‘ဒီက အပြန် ဟိုတယ် ပြန်ရောက်ရင် ပြောပြမယ်လေ’

‘တကယ်နော်’

ကလေးတစ်ယောက်လို လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ ဆိုသော သူမကို ခေါင်းညိတ်ကာ ပြလိုက်သည်။ ကားလေးမှာ မြွေလိမ်မြွေကောက်လမ်းလေး အတိုင်းဖြင့် ကားပတ်ကင်ထိုးသော နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူကား

ပတ်ကင်ကို သေသပ်စွာ ထိုးလိုက်သည်။

‘ကိုယ်သိသလောက် ပြောရရင် ပင်းတယရဲ့ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ရှိတဲ့ပေက ၃၈၈၀ ပေ၊ အဲ မီတာနဲ့တွက်ရင်တော့ ၁၁၈၃ မီတာရှိတယ်။ ဒီဂူရဲ့ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အထက်ရှိတဲ့ပေ ၄၉၇၀’ မီတာနဲ့ဆို ၁၅၁၅ မီတာ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလိုအေးမြတဲ့ ရာသီဥတု ရှိနေတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီမြို့က ရာသီဥတုလေးကို သက်ဖူးတော့ အရမ်း ကြိုက်တာပဲ’

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် မုခ်ဝကို ရောက်လာသည်။ သူရော သူမပါ ဖိနပ်ချွတ်ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ရန် ဓာတ်လှေကားဆီ လျှောက်ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားအနီးရှိ ဖိနပ်ထားရန် သေတ္တာမှာ ဖိနပ်ထားကြသည်။ ဓာတ်လှေကားမှာ သုံးဘက်မြင် မြင်ကွင်းကျယ် ဓာတ်လှေကားဖြစ်ပြီး အပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဂူပေါက်ဝဆီသို့ ဓာတ်လှေကားမှ သွားသော စကြို ရှိသည်။ ၎င်းမှ ပင်းတယတစ်မြို့လုံးနီးပါးကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

‘မနေ့က ဒီနေရာလေးမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်တာနော်’

‘အင်း’

သူမက ပင်းတယမြို့ရှုခင်းကို အပေါ်မှ စီးကြည့်ရင်း ‘အင်း’ ဟု တစ်လုံးထဲဖြေသည်။ သူမ အတန်ကြာသည်အထိ ရင်နေရာမှပင် (ရှုခင်းတို့ကို ရှုမငြီးဟန်ဖြင့်) လုံးဝ မခွာ။

မျိုးကျော်မော် အလိုက်သိစွာဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ဘေးမှာရပ်လျက် အေးမြ လတ်ဆတ်သော လေက သူမထံမှ မွှေးထုံသော ရနံ့တို့ကို ယူဆောင်ပေးသည်။

‘ဂူအကြောင်းရော သိလား’

ရုတ်တရက် သူမက လှည့်အမေး၊ သူမ အားငေးနေသော မျိုးကျော်မော် ၏ အကြည့်နှင့်ဆုံကာ သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အကြည့်လွှဲသလို သူမကလည်း ခေါင်းကို အတွင်ငုံသည်။

‘ဂူအကြောင်း သိလားလို့’

သူမက ရှက်ရှက်ဖြင့် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းကိုငုံကာ ကလေး

တစ်ယောက်လို ထပ်မံပေးသည်။ မျိုးကျော်မော် စိတ်ထဲမှာ ထိုဝံ့ဝံ့လေးကို စိတ်ယားကာ ပခုံးကို စုံကိုင်ကာ ဆွဲခါကြည့်ချင်နေမိသည်။

‘အင်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိတယ်’

‘ဒါဆို ရှင်းပြ’

‘ရပါတယ်၊ ဂိုက်အတွက် ဘယ်လောက် ဖေးမှာလဲ’

‘အဟဲ အရည်အချင်းအလိုက်ပေါ့၊ ဘယ်လောက် လိုချင်လို့လဲ’

‘ထောင့်ငါးရာ’ ဟု သူ့စိတ်မှ ဖြေဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစကားလုံးအားလုံးကို သူမျိုးချလိုက်သည်။

‘လိုချင်သလောက်တောင်းရမလား’

‘ပေးနိုင်သလောက်တောင်းပေါ့’

သူမက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ရင်း ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် ဆိုသည်။ ဂူအဝင်ဝမှ လှေကားထစ်တို့အတိုင်း တက်လာကြသည်။

‘အခုဖူးရတဲ့ စေတီက ရွှေဥမင် စေတီပေါ့’

‘ဪ’

‘တချို့ဒေသခံတွေရဲ့ အဆိုအရ ဒီစေတီကို အသောက မင်းကြီးက တည်ထားခဲ့ပြီး၊ အလောင်းစည်သူမင်းက ပြုပြင်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လို့ ရတယ်လေ’

‘ဟုတ်ပြီ ဂိုက်အတွက် ရွှေဆိင်း ဝယ်ပေးမယ်၊ မငြင်းရဘူး’

သူမက ရွှေဆိင်း ၁၀ ချပ်ဝယ်ကာ သောကြာထောင့်မှာ ကပ်လှူ သည်။ မျိုးကျော်မော်ကလည်း ကြာသပတေးထောင့်မှာ ရွှေဆိင်း ၁၀ချပ်ကို ကပ်လှူပူဇော်သည်။

ထို့နောက် ဂူတွင်းကို ဝင်ကြသည်။

‘ဒီကနေ ဂူထဲအထိ ပေးပေါင်း ၄၉၀အရှည် ရှိတယ်’

သူမက များပြားလှသော ဂူအတွင်းရှိ နေရာမလပ် ပြည့်နေသော ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်မြတ်တို့ကို လက်အုပ်လေးချီလျက် မျိုးကျော်မော် ပြောသမျှကို နားထောင်သည်။

‘ဒီတောင်တန်းမှာ ဂူကြီးသုံးဂူရှိတယ်၊ ဒီဂူကတော့ အဓိက ဂူကြီးပေါ့၊ နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့ အိပ်စက်တော့ ဒီဂူမှာပေါ့’

‘ဪ’

‘ဂူထဲမှာရှိတဲ့ ရုပ်ပွားတော် အားလုံးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ တူညီချက်တစ်ခုကတော့ ရုပ်ပွားတော် အားလုံးဟာ မျက်လွှာချထားပြီး နှုတ်ခမ်းတော်က ပြုံးတော့မယောင် အနေအထား ဖြစ်နေတယ်၊ ဈာန်ဝင်စားနေတဲ့ သဘောထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုမျိုးကျော် ပြောပြမှပဲ သတိထားမိတော့တယ်၊ မနေ့ ကတော့ ဒီအတိုင်းလေးပဲ လက်အုပ်ချီပြီး ဖူးသွားလိုက်တာ ဘာမှ မသိလိုက်ဘူး’

သူမက အံ့အားတသင့်ဖြင့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

‘ဒီဂူထဲမှာရှိတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ပေါင်းက ၈၀၉၄ ဆူရှိတယ်။ အခုတော့ ကုသိုလ်ရှင် တချို့ လာလှူထားတာနဲ့ဆိုတော့ ၈၀၉၄ ဆူမကတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟား သိလှချည်လား၊ ဒီလောက် လေ့လာထားပုံထောက်ရင် ဧကန်တော့ ပင်းတယသား လုပ်မလို့နဲ့ တူတယ်’

သူမက ထုံးစံအတိုင်း လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ထောင်ကာ သူ့ကို စသည်။ သူကလည်း ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လို့လဲ၊ ရှက်ရှက်ဖြင့် ‘ဟာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြန်ပြောရင်း ရှက်ရယ်ရယ်သည်။

‘နောက် ဒီဂူထဲမှာ ရှားရှားပါးပါးနဲ့ များများစားစားတွေ့ရတဲ့ ကိုယ်ပွားတော်က ဘိသက္ကဝုရုလို့ခေါ်တယ်။ ရုပ်ပွားတော် အဆူပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှားရှားပါးပါး တွေရတယ်။ ဂျပန်မှာလည်း ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီဆင်းတုကို ယကုရှီညောရဲ (Yakushinyorai) လို့ခေါ်တယ်’

သူမက စကားကို အာရုံစိုက် နားထောင်ရင်း လက်အုပ်ချီကာထို ဆင်းတုကို ဖူးမြော်သည်။

‘အကြမ်းအားဖြင့် ဘိသက္ကဝုရု ရုပ်ပွားတော်ပုံစံက ညာလက်တော်ရဲ့ လက်ဖဝါးပြင်မှာ အိုး ဒါမှမဟုတ် သပိတ်ပေါ်နော် အဖုံးလေးနဲ့၊ အမြိုက်ရေစင်အိုးလို့ ယူဆကြတဲ့ အိုးရှိတယ်။ လက်တော်က ဝီသစ်စေ့ တစ်စေ့ကို ကိုင်ထားတယ်။ အိုးနဲ့ သစ်စေ့ နှစ်ခုပေါင်း ယူဆကြတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပြန်လည် နှုတ်တယ်။ အသက်ရှည် အနာကင်းတယ်။ စတင်ရှင်သန် ပေါက်ဖွား တိုးတက်တယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့၊ အခြား အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေလည်း

အများကြီး ရှိသေးတယ်'

'ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီရုပ်ပွားတော်မျိုးကို သက်ဖူးတော့အခုမှဖူးဖူးတယ် . . . မနေ့က သတိတောင်မထားမိဘူး၊ အခုကိုမျိုးကျော်ပြောမှ သေသေချာချာဖူးမိတော့တယ်၊ ကြည်ညိုဖို့ကောင်းလိုက်တာ'

'တချို့က ရှေးသမားတော်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် ဆုတောင်းကြတယ်တဲ့'

ကြွေပြားခင်းထားသော လှေကားထစ်များက ဂူတွင်းကိုတစ်ထစ်ချင်းစီနိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ထိုလမ်းကလေးက ညာဘက်သို့ ချိုးသည်။ အဲဒီမှာ ရွှေလုံးဝ ချမထားသော အနက်ရောင်ရှိ ရုပ်ပွားတော်လေးနှစ်ဆူ ရှေ့မှာ မျိုးကျော်မော် လက်အုပ် ချီရင်းရပ်သည်။

'ဒီ ကိုယ်စားတော်ကိုတော့ ချွေးထွက် ကိုယ်စားတော်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီ ကိုယ်စားတော် နှစ်ဆူမှာပဲ အမြဲ စိုစွတ်ပြီး အဲဒီချွေးနဲ့ ရောဂါဘယရှိတဲ့ နေရာကို ဖိတပ်ဆုတောင်းရင် ရောဂါပျောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်'

ပြောရင်း မျိုးကျော်မော်က ဘုရားဆင်းတုတော်၏ လက်မောင်းတော်မှ ချွေးကို ပွတ်ယူကာ ခေါင်းမှာသပ်သည်။ သူမက အတုမြင် အတတ်သင် ဆိုသလို လိုက်လုပ်သည်။

'အဲဒီနှစ်ခုက ဆင်ချည်တိုင်နဲ့ မြင်းချည်တိုင်ပေါ့'

'ဪ ငွေးငွေ့က ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ဆင်တွေမြင်းတွေကို ဒီတိုင်တွေမှာ ချည်တဲ့သဘောပေါ့နော်'

'အင်း တကယ်တော့ အဲဒါက ကျောက်စက်မိုးမျှော်တွေပေါ့၊ ဟောဟို မှာ လှမ်းမြင်နေရတာ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲလေ'

'အရမ်းလှတယ်နော်'

သူမက ကျောက်စက်ပန်းဆွဲတစ်ခုကို ကြည့်ရင်းက ဆိုသည်။

'ဟုတ်တယ် ဒီလိုဇာတ်က ထုံးကျောက်ဂူလေ၊ ဟိုး ဂူအမိုးကနေ ကျောက်စက်ရေတွေက တစ်ပေါက်ချင်းစီ အမြဲကျနေတာပေါ့၊ အဲဒီ ကျောက်စက်ရေမှာ ထုံးမာတ်တွေပါတယ်လေ၊ ကြာလာတော့ အဲဒီမှာ ကျောက်အနယ် အမှုန်လေးတွေ စုရင်းက အဲဒီကျောက်စက်ပန်းဆွဲတွေ၊ ကျောက်စက်မိုးမျှော်တွေဖြစ်လာတာပဲ'

'ဟာ ဒါဆို ဒီဟာတွေဖြစ်ဖို့ အရမ်းကြာမှာပဲနော်'

'ဒါပေါ့၊ အဲဒီလို ကြာကြာ အချိန်ယူရတဲ့ ကျောက်စက်မိုးမျှော်နဲ့ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲတို့ဆုံပြီး တိုင်ကြီးဖြစ်လာတာပေါ့၊ ဟောဟိုက ကျောက်စက်တိုင်က ကျောက်စက်မိုးမျှော်နဲ့ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲတို့ဆုံရာကဖြစ်လာတာလေ'

'ကျွတ် ကျွတ်'

သူမက အံ့အားတသင့်ဖြင့် စုတ်သပ်သည်။

'အဲဒီ ကျောက်စက်တိုင်ရဲ့ လုံးပတ်နဲ့ အရှည်ကို ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေ တိုင်းတာတွက်ချက်လိုက်တာ ဂူရဲ့သက်တမ်းနှစ်သန်းပေါင်း နှစ်ရာကျော်ရှိတယ်ဆိုတာ ထွက်လာတာပေါ့'

'အိုး နှစ်သန်းပေါင်း နှစ်ရာကျော်တောင်'

'ဟုတ်တယ်၊ လာ ဟိုမှာ ကျောက်စက် ကျောက်မောင်းတွေသွား တီးရအောင်'

သူမက ကျောက်တိုင်ကြီးကို တအံ့တဩကြည့်နေရင်းက သူခေါ်ရာပါလာ၏။ ဂူအထက်နံရံ (အမိုး)မှ ဆင်းကျနေသော ကျောက်စွယ် (ကျောက်စက်ပန်းဆွဲ) အနီး အနီးမှ ဝါးတုတ်လေးဖြင့် မျိုးကျော်မော် ထိုးလိုက်သည်။

'ဒူ . . . ဒူ . . . ဒူ'

မထင်မှတ်ချင်စရာ၊ အံ့ဩစရာ ထိုကျောက်စွယ်မှ 'ဒူ' 'ဒူ' ဆိုသော အသံက ထွက်လို့လာသည်။

'သက်ဖူးလည်း ထိုးကြည့်ချင်တယ်'

'ရတယ် လာလေ ရော့'

မျိုးကျော်မော်က လက်ထဲမှ ဝါးတုတ်ရှည်လေးကို သူမထံ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ သူမကလည်း သူ့လိုပင် လှမ်းထိုးသည်။

'ဒူ . . . ဒူ . . . ဒူ . . .'

ကျောက်စက်ပန်းဆွဲမှ 'တဒူဒူ'အသံလေးထွက်ပေါ်လို့လာသည်။ သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောတကျဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသည်။

'လာ ဂူထဲ ဆက်ဝင်ရအောင်'

မျိုးကျော်မော်က ဆော်ဩတော့ သူမက လက်ထဲမှ ဝါးတုတ်လေးကို

မချချင် ချချင်ဖြင့် ချသည်။

‘အဲဒီဟာကို ကျောက်စည် ကျောက်မောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ရှေးတုန်းက ခေါင်းလောင်းတွေ မပေါ်ခင်က ကုသိုလ်ပြုပြီးလို့ အမျှဝေရင် ခေါင်းလောင်းလိုပဲ အဲဒီ ကျောက်စည် ကျောက်မောင်းတွေကို ထိုး(တီးခတ်) ပြီးအမျှဝေ ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုတယ်’

‘ဪ ဝီဂူလေးက တောင်ပေါ်မှာဆိုတော့ ဝီကျောက်စည်သံက မြို့ထဲထိ ကြားရမှာပေါ့၊ ဝီတော့ ကြားရတဲ့သူတွေက သာဓုခေါ်နိုင်တာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် . . . တော်လှချည်လား’

သူမက အင်္ကျီ ကော်လံကို ထောင်သည်။ ဂူထဲမှ တံတားလေးပေါ်ရောက်တော့ သူမက မျိုးကျော်မော်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဝီနေရာလေးမှာ သူမက ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်အတွက် သူ့ကို အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်ပဲလေ။

‘ဟို မီးဆလိုက် ထိုးထားတာလေးကို မနေ့က မတွေ့လိုက်မိဘူး၊ ဘာတဲ့ ‘ဇော်ဂျီ ဆေးကြိတ်သည့် ကျောက်ပြား’တဲ့။

‘အင်း၊ ရှေးတုန်းက ရှိခဲ့လို့ နေမှာပေါ့’

တံတားထိပ်ရောက်တော့ လမ်းကနှစ်ခွ၊ ညာဘက်လမ်းက ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်သို့ ဖြစ်ပြီး၊ ဘယ်ဘက်လမ်းက ဂူအတွင်းဆက်ဝင်သော လမ်း ဖြစ်သည်။

‘လာ ဆုတောင်းပြည့် စေတီဘက်သွားရအောင်’

မျိုးကျော်မော်ခေါ်ရာနောက်သို့ သူမ ဟိုငေး ဝီငေးဖြင့် လိုက်လာသည်။

‘မနေ့က ဝီဘက် မရောက်လိုက်ခဲ့ဘူးတော့’

သူမက ခပ်တိုးတိုးဆိုသည့် ‘တော့’ ဟုပြောသော သူမ၏ လေယူလေ သိမ်းက ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသည်။

‘သူမ နတ်သမီး ရက်ကန်းစင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လို့နေသည်။ ထို့နောက် ပုံပုံလေးထိုင်ကာ ဆုတောင်းပြည့် စေတီကို ဦးချသည်။ ဘာတွေ ဆုတောင်းနေသည် မသိ။ မျိုးကျော်မော် ရှိခိုးပြီးသည့်အချိန်မှာ သူမက ရှိခိုးတုန်း။

ရှိခိုးပြီးသည်နှင့် သူမက အသာအယာထသည်။

‘ဘာတွေ ဆုတောင်းလဲ’

‘ကိုယ်လား ဒီလိုပါပဲ’

‘သိပါတယ်နော်၊ တောင်ကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးအတွက် ဆုတောင်းပေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟာ ဘယ်ကလာ ကိုယ့်မှာ ကောင်မလေးမှ မရှိတာ’

‘ယုံအောင်လည်း ပြောပါ’

သူမက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းလေးနဲ့ ဆိုသည်။ ထိုအမူအရာလေးက မျိုးကျော်မော် ရင်ကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားစေသည်။

‘အတည်ပြောတာပါ။ ကိုယ့်မှာ ဘာကောင်မလေးမှ မရှိဘူး၊ သက်ဖူးတို့လို ဆုတောင်းပေးရမယ့်လူ မရှိဘူး ဆိုပါတော့’

‘အောင်မာ သက်ဖူးမှာလည်း ဆုတောင်းပေးရမယ့်လူ မရှိပါဘူးနော်’

‘ယုံအောင်လည်း ပြောပါ’

သူမ စောစောက ပြောသော စကားနှင့် ပြန်နှိပ်ကွပ်တော့ သူမက စောစောက မျက်စောင်းဖြင့် သူ့ကို ‘ဒိုင်း’ခနဲ ထိုးသည်။ ထို မျက်စောင်းသည် သူ့မြင်ဖူးခဲ့သမျှ မျက်စောင်းတို့တွင် အလှဆုံးဖြစ်သည်။

‘မယုံလည်းနေပေါ့၊ သက်ဖူးတို့က အပျိုကြီးလုပ်မှာ’

‘ဟား မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့’ ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ထားမိသည်။ နှစ်ယောက်သား ဂူဆုံးဘက် ဆက်၍ဝင်သည်။

စက်ဝိုင်းပုံ ကြွေပြားခင်းထားသော နေရာအရောက် မျိုးကျော်မော် ခြေစုံကို ရပ်သည်။

‘ဒါ ဝီဂူရဲ့ အောင်မြေပေါ့၊ အဲဒီအောင်မြေပေါ်မှာရပ်ပြီး လိုချင်တဲ့ ဆုတောင်း၊ ပြည့်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်၊ လျှင်တော်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူအတွက် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါဦး’

‘အောင်မာ ဘယ်မှာမှ မကျန်ဘူး၊ ကျန်စရာလည်း မရှိဘူး၊ အပျိုကြီးလုပ်မှာပါဆို’

သူမက မျက်စောင်းလေးဖြင့် ကြည့်ကာ အောင်မြေပေါ် နင်းလျှောက်သည်။ သူ့ပါ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် လိုက်လျှောက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မျိုးစုံ

အောင် ဆုတောင်းမိသည်။

အောင်မြေနှင်းပြီး ဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် ဂူအဆုံးဘက် ဆက်သွားသည်။ ဂူအဆုံးကို မရောက်ခင် နတ်သမီးရေကန်လေးကို သူမက ငွဲ့ကာကြည့်သည်။

ရေလေးတွေ ကြည်နေတာပဲနော်၊ ဟိုး အောက်ခြေအထိ မြင်နေရတယ်’

သူမ၏ စကားကို သူခေါင်းညိတ်ရင်း ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဂူ၏ အဆုံးကို ရောက်သည်။

‘ဒါ ဂူရဲ့ အဆုံးပေါ့နော်’

‘အင်း ရှေးလူကြီးတွေအဆိုအရ ဂူက မဆုံးသေးဘူးတဲ့၊ ရှေးတုန်းက ဒီဂူအတိုင်း ဆက်သွားရင် ပုဂံထိ ရောက်တယ်လို့ဆိုတယ်။ နောက်ပိုင်းမှ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုပြီး အသေပိတ်ပစ်လိုက်တာတဲ့’

‘ဪ’

သူမက အလေးအနက် နားထောင်ရင်း ‘ဪ’ ဟုဆိုကာ ထိုနေရာမှာပင် ပုံပုံလေး ထိုင်လို့နေသည်။

‘လာလေ၊ သတ်ဖူးဂူအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ဂူသုံးဂူထဲက အလယ်ဂူထဲကို သွားရအောင်၊ သိပ်မဝေးဘူး’

မျိုးကျော်မော်၏ စကား အဆုံးမှာ သူမက ထရပ်သည်။

‘ဒီဂူကနေ ပုဂံသွားတဲ့ ဂူလမ်းတစ်လျှောက်လုံး မှောင်မည်းနေမှာ ပဲနော်၊ ဘာမှကို မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါပေါ့၊ ဒီဂူထဲမှာလိုတော့ လျှပ်စစ်မီး ထိန်ထိန်ညှီး မနေဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလမ်းလေးသာ ရှိနေသေးရင် သူ့ကိုလည်း လျှပ်စစ်မီးထွန်းထားပေးမှာပါ’

သူမရော သူပါ ဂူထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားဘက်ပြန် မသွားဘဲ တောင်ငူ (ရွှေဥမင်ဂူ) နှင့် အလယ်ဂူ ဆက်ထားသော စောင်းတန်းလေးအတိုင်း အလယ်ဂူသို့ လျှောက်ကြသည်။

‘သွေးပေါင်ကျတယ်ဆို၊ ဒီလောက် လမ်းလျှောက်တာ မမူးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ခရီးဝေးသွားတာနဲ့စာရင် ဒီလမ်းလျှောက်တာက မပင်ပန်း

လောက်ပါဘူး’

‘စောစောက ဝက်ပါထဲ မဝင်ခဲ့လိုက်ရဘူးနော်’

မျိုးကျော်မော်၏ အပြောကို ဘယ်လို သဘောပေါက်သည် မသိ။ သူမက ရှက်ဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးသည်။

စကားတပြောပြောဖြင့် အလယ်ဂူကို ရောက်လာသည်။ သူမက ကြီးမားလှသော ကိုယ်တော်ကြီးကို ဝတ်ပြုသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မျိုးကျော်မော်ရိုးရိုးပြီးသည်။ သူမကမျက်လွှာလေးချလို့ ရှိခိုးကောင်းတုန်း၊ ထိုပုံစံလေးက ရင်ကို ငြိမ်းအေးစေသည်မို့ သူ ငေးနေမိသည်။

ဘယ်လောက်ထိ ကြာသွားသည်မသိ၊ နှာခေါင်းဝမှာ သူမ၏ ချိုမြသော ရနံ့မွှေးမွှေးကြောင့် လည်ပြန်ကြည့်မိသည်။

သူမ အကြည့်ချင်း အဆုံမှာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့သည်။ ခေါင်းအငုံ့မှာ ဆံနွယ်တို့က ဝဲခနဲ ရှေ့တို့ ကျသည်။ ထိုဆံနွယ်တို့ကို သပ်တင်ပေးချင်နေသောစိတ်က ‘ဝုန်း’ခနဲ ပေါ်သည်။

‘အောက်မှာ ပြတိုက်ရှိတယ် သွားကြရအောင်’

ခေါင်းငုံ့နေသော သူမက မျိုးကျော်မော် ငုံ့ကြည့်ရင်းဆိုလိုက်သည်။ သူ့အသံက အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသည်။ တုန်ပေမပေါ့၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြနေသော ရင်ခွန်သံက မြန်လွန်းသည်ကိုး။

သူ့ဒီးဆောင်ရာနောက်ကို သူမက ဘေးမကျ၊ နောက်မကျ အနေအထားဖြင့် လိုက်လာသည်။ လှေကားထစ်များက တစ်ထစ်ချင်းစီ နိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။ ထိုလှေကားထစ်များအတိုင်း သူတို့ ဆင်းခဲ့ကြသော်လည်း အောက်ဆုံး လှေကားထစ်ရောက်သည်အထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြ။

ညာသို့ ချိုးလိုက်ချိန်မှာ ‘ပြတိုက်’ဟု ဆိုင်းဘုတ်လေး ချိတ်ထားသော အဆောက်အအုံကို တွေ့သည်။

‘ဒီအထဲမှာ ဖိနပ်အကြီးကြီးနဲ့ တခြားထူးဆန်းတာတွေအများကြီးပဲ ရှိတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ပေါ့’

မျိုးကျော်မော်အဆိုကို သူမက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ သူမတို့၏ ဆံနွယ်တို့က ထုံးစံအတိုင်း၊ သူ့ရင်ဘတ်မှာလည်း ထုံးစံ

အတိုင်း လှုပ်ခနဲ။

မှန်ကြီးကြီးရှေ့ရောက်တော့ သူမက မသဘာဝအတိုင်း မှန်ကိုကြည့်ကာ ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်တင်သည်။ ထို့နောက် ကျောမလှုံသလိုဖြင့် မျိုးကျော်မော်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဒါကိုပင် မျိုးကျော်မောင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ နေလိုက်သည်။ ပြတိုက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို သူမက အသေးစိတ်ငေးနေသည်။ လက်ကို နောက်ပစ်ထားသော သူမ၏ပုံစံလေးကို သူ မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်မိ၏။

တစ်ချက် တစ်ချက် သူမနှင့် ခိုးကြည့်သော သူ့အကြည့်တို့ဆုံသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ သူမက မျက်နှာလွဲသွားသလို တစ်ခါတလေမှာတော့ သူက မျက်နှာ လွဲကာအကြည့်ပြောင်းရသည်။

တစ်နေရာကို မျိုးကျော်မော် စိတ်ဝင်တစားကြည့်မိနေတုန်း သူမက အနားကို ရောက်လာသည်။

‘ဗိုက်ဆာပြီလား၊ ဆယ်နာရီတောင် ထိုးပြီ’

‘ဆာတော့ မဆာသေးဘူး၊ သက်ဖူးဆာပြီလား’

‘ဟင့်အင်း မဆာသေးဘူး၊ ကိုမျိုးကျော် ဆာနေမှာစိုးလို့’

‘ရပါတယ် ကြည့်စရာ ကုန်ပြီ ပြန်ကြမလား’

မျိုးကျော်မော်၏ အဆိုကို သူမကခေါင်းညိုသည်။ ဖိနပ်ထားခဲ့ရာ ဓာတ်လှေကားဘက်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းလျှောက်လာရင်း သူမက ‘ပင်းတယ်’ သမိုင်းကို ပြောပြမယ်ဆို ‘ဟု ကလေးတစ်ယောက် မုန့်ပူဆာသလို ဆိုသည်။

‘နေ့လယ်စာ စားပြီးရင် ဒီတောင်ခြေက ညောင်ပင်တန်းဆီ လမ်းလျှောက်ကြမယ်လေ၊ ဟိုတယ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး၊ အဲဒီကျတော့ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့’

‘မမေ့နဲ့ဦးနော်’

‘ဟာ သက်ဖူးကလည်း မမေ့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဪ မသိပါဘူး၊ တော်ကြာ တောင်ကြီးက ကောင်မလေးကို သတိရတာနဲ့ ဒီသမိုင်းပြောပြဖို့မေ့နေမှာ စိုးလို့’

ပြုံးစိစိဖြင့် သူမက မတတ်တခေါက် စသည်။ ပြီး သူမဘာသာ

သူမ ရှက်နေလိုက်သေးသည်။

‘တောင်ကြီးမှာ ဘယ်ကောင်မလေးမှ မကျန်ပါဘူး၊ ကျန်ခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း ဒီလိုရက်ရှည် ဘယ်နေမလဲ’

‘ဘယ်သိမလဲ၊ စိတ်ကောက်လာတာ စိတ်ဆိုးလာတာတွေလည်းဖြစ် နိုင်တာပဲလေ’

‘ဟောဗျာ . . . ဘယ်လို ရှင်းပြမှ ယုံမှာလဲ’

မျိုးကျော်မော် ခေါင်းကို ကုတ်ရင်းညည်းမိသည်။ တပ်သီးကပ်သပ် ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ်သော ဒီကလေးမကို ကိုင်ဆောင်မိချင်သည်။

စိတ်ညစ်နေဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်သော မျိုးကျော်မော်ကို ကြည့်လျက် သက်ဖူးက ‘ဟက်’ခနဲသဘောတကျ ရယ်သည်။ သူ့ပါ ရောရယ်မိရင်း သက်ဖူးကို မျိုးကျော်မော် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြည့်ဖြစ်သည်။

‘လာ ကားနဲ့ တကူးတက လိုက်ပို့ပြီး ဂိုက်တစ်ယောက်လို ပြည့်ပြည့် စုံစုံနဲ့ ရှင်းပြတဲ့အတွက် ‘ပင်းတယ်ရောက် အမှတ်တရ’ အင်္ကျီဝယ်ပေးမယ်’

‘ဟာ နေပါစေ သက်ဖူးရ’

‘လာပါ’

သက်ဖူးနော်က သူ့ အင်္ကျီ (လက်မောင်းစွန်း) လေးကို ဆွဲကာ ဆိုင်တန်းများဘက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

‘ဆင်တူ ဝယ်ရအောင်နော်’

သူမ၏ အဆိုကို သူခေါင်း ခပ်လွဲလွဲညိုရင်း ထောက်ခံလိုက်သည်။ ‘ဆင်တူ’ ဆိုသော စကားလုံးက သူ့ရင်ဘတ်ကို နွေးထွေးစွာ လာရောက်ရိုက်ခတ်သည်။

သက်ဖူးက သူ့အတွက် ဆိုင်ကြီးတစ်ထည်နှင့် သူမအတွက် ဆိုင်လတ်တစ်ထည်ကို ဝယ်သည်။

ကားဆီနှစ်ယောက်သား လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မျိုးကျော်မော်က ကား Lock ကို Control ဖြင့် လှမ်းဖွင့်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်ရောက်ပြီးသည်နှင့် မျိုးကျော်မော် ကားကို ညင်သာစွာ လှိမ့်ထွက်သည်။ မြွေလိမ်မြွေကောက် လမ်းလေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ညောင်ပင်တန်းရှည်၏ အဆုံးမှာ သူတို့ တည်းခိုသော Golden Cave

Hotel ရွှေဂူ (ဝါ) ရွှေညောင် ဟိုတယ်ထဲကို ကားကွေ့ဝင်သည်။

‘သက်ဖူး ဘာစားချင်လဲ ကြိုမှာလိုက်ပေါ့၊ ကိုယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်’

‘အာ မဟုတ်တာ ကိုမျိုးကျော်ကြိုက်တာမှာပါ။ သက်ဖူးလည်း ရေချိုးဦးမှာပဲ ဥစ္စာ၊ အေးဆေးပေါ့’

‘OK ကိုယ် မှာထားလိုက်မယ်။ တစ်နာရီ ဆယ့်ငါး ထမင်းစားခန်းမှာ ဆုံရအောင်’

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ အခန်းသော့ကို ယူကာ ထွက်သည်။

သူ မြန်မာည့် တရုတ်စာ အချို့ကို မှာလိုက်သည်။ အခန်းသော့ကို ကိုင်ရင်း သူ့အတွက် သူမဝယ်ပေးသော ‘ပင်းတယရောက် အမှတ်အရ’ အင်္ကျီ ဖြူလေးကို ဆုရင်း ကြည့်မိသည်။ ရေချိုးပြီးပါက ဒါလေးကို ဝတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်းသို့ပြန်ကာ ရေခန်းဖြင့် ရေကြာကြာ စိမ်ချိုးပြီး သူ့မျက်နှာ သုတ်ပဝါကြီးဖြင့် ခါးမှာ ပတ်လိုက်သည်။ ဟိုတစ်ရက်က ဤသို့ ခါးမှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အပတ်လိုက်ကြီးဖြင့် သူမ၏ တံခါးမှားခေါက်မှုအား ဖွင့်ပေး ခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ပင်းတယရောက် အမှတ်အရ’ တီရှပ်အဖြူကို ဝတ်ရင်း မှန်ရွှေမှ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်မိသည်။ သူမကတော့ သူ့ကို မြင်လျှင် ဝယ်ပေးသည်ကို အလေးထားကာ ချက်ချင်းဝတ်ဆင်သည့်အတွက် ကျေနပ်ကောင်း ကျေနပ် လိမ့်မည်။ နာရီကို ကြည့်တော့ တစ်နာရီနှင့် ငါးမိနစ်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် စော နေသေးသော်လည်း သူ့ဆင်းခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်း Dining Hall အဝင်မှာ ကောင်မလေးများက တံခါး ဖွင့်ပေးရင်း ‘မင်္ဂလာပါ’ ဟု နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးက သူ့တို့အတွက် ပြင်ထားသော စားပွဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

နာရီကိုကြည့်တော့ တစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်။ သူမလာရန် ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။ နာရီကြည့်သော သူ့ကို စားပွဲထိုးက အလိုက်တသိဖြင့် ‘ယူခဲ့ ရတော့မလားအစ်ကို’ ဟု မေးသည်။

‘အေး ယူခဲ့တော့ ညီလေး’

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါး ‘ဖျတ်ခနဲ’ ပွင့်ကာ ဧည့်ကြိုကောင်မလေးများ၏ နှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ ပြုံးလျက် သူမဝင်လာသည်။

သူမကို သူ အံ့အားတသင့်ကြည့်မိသလို၊ သူ့ကိုလည်း သူမကအံ့ဩ တကြီး ပြန်လည် ကြည့်နေသည်။ သူမသည်လည်း သူ့လိုပင် ‘ပင်းတယ’ တီရှပ် ဖြူ လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုး။

သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စားပွဲထိုးက ထမင်းထည့် ပေးသည်။ ဟင်း ပန်ကန်များကို အခြားစားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ယူလာပေး သည်။ သူ သူမကိုဟင်းတစ်စွန်း ကော်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ဝရဲ ကြီးအောင် မလုပ်နဲ့လေ’

‘စားစေချင်လို့ပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကိုမျိုးကျော်က သက်ဖူးထက်ကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ အကြီးက အရင် စားမှပေါ့’

ပြောရင်း သူမက ဟင်းတချို့ကို သူ့ ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ‘တစ်သက်လုံး မင်းဒီလို ပြုစုပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ဟု စိတ်ထဲမှာ သူမကို လှမ်းပြောဖြစ်သည်။

‘သက်ဖူးက ဝိုကြီးမယ်ထင်တယ်၊ အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ပြောပြဘူး’

မျိုးကျော်မော် ဉာဏ်ဆင်လျက်မေးသော အမေးကို သူမက ရှက်ပဲပဲ ဖြင့် ငြင်းသည်။ သူမ၏ ချစ်စရာ အမူအရာကို ကြည့်ရင်း ‘ဟက်’ခနဲ သူ့ရယ် ဖြစ်သည်။ လက်သုံးချောင်းကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

‘သုံးဆယ်လား’

‘အံ့မယ် ဒီရပ်လား အသက်သုံးဆယ် ရှိမှာ၊ အခုမှ . . . ဟဲဟဲ ပြောမ ပြဘူး’

သူမက သူ့လှည့်ကွက်ထဲ ဝင်လုလုဖြစ်ပြီးမှ ရယ်ရင်း ရှောင်ထွက် သည်။ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်ရင်းသူမ နေ့လယ်စာ စားနေဟန် လေးကိုက ချစ်စရာ။

‘စားလေ’

သူမက မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်နေသော မျိုးကျော်မော်ကို သတိပေး

သည်။ ဟင်းတစ်စွန်းကိုလည်း ကော်လျက် သူ့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။

‘အင်း တောင်ကြီးသူလေးကို သတိရလို့ မစားနိုင်ဘူးထင်တယ်။ သူမက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလိုလိုနှင့် သတိတရဖြင့် နောက်ဖြစ်အောင် နောက်သည်။’

‘မဟုတ်ပါဘူး လျှင်ကော်သားကို သတိရလို့’

‘ဟတ်’ခနဲ ရယ်ရင်း ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် သူမက ‘ဒိုင်း’ခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘လျှင်ကော်သားကို အားကျတယ်ကွာ၊ ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်က အခု အသက်နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ်ထိ သတိရမယ့် ကောင်မလေး မရှိဘူး’

သူမကနှုတ်ခမ်းကို မှဲ့သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းမဲ့တာက ရုပ်ရှင်ထဲက ဝီလိန် တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်တာထက် အများကြီးလှသည်။

‘ဒီအသက်နှစ်ဆယ်ထိ ရည်းစားဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ မသိသေးတာကခက်တယ်’

သူမက တစ်ယောက်တည်း ညည်းသလိုလိုဖြင့် ရေရွတ်သည်။ မျိုးကျော်မော် လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရဲ့ လှည့်ကွက် တစ်ခုထဲနဲ့တင် သူမ အသက်ကို သိလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့ သူ့အနေနှင့် ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အား အကူအညီတောင်း၍ မှတ်ပုံတင် ယူကြည့်လိုက်လျှင် သက်ဖူး၏ အသက်နှင့် မွေးနေ့ကို အတိအကျ သိရမည် ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်တိုင်းက ဟိုတယ်က အပြီးထွက်မှ အပ်နှံထားသော မှတ်ပုံတင် ပြန်ရမည် မဟုတ်လား။ သူ့လက်ခနဲ ပြုံးမိသည်။ သူမကတော့ သူမဘာသာ သူမ ငုံ့၍သာ စားနေသည်။ အသက်ကို လွှတ်ခနဲ ပြောမိလိုက်မှန်း ခိုင်မိသေးဟန် မတူ။

စားပြီးကြ၍ ထမင်းနှင့် ဟင်းပန်းကန်များ သိမ်းပြီး သွားချိန်မှာ အချို့ပွဲအဖြစ် လိမ္မော်သီးကို စီစဉ်ပေးကြသည်။

‘အင်း လိမ္မော်သီး စားရင်း အခွဲခွာပေးနေကျ တောင်ကြီးသူလေးကို သတိရလိုက်တာ အဟမ်း’

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလိုလိုဖြင့် သူမက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံး

ရင်း ဆိုသည်။ မျိုးကျော်မော် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟား လျှင်ကော်က လိမ္မော်သီးကို သတိရတယ်ကွာ’

‘သွားပါ’

‘လျှင်ကော်ကိုလား’

‘တော်ပြီကွာ မနောက်နဲ့တော့’

နှုတ်ခမ်း စုတူတူဖြင့် တားသော သူမ၏ဟန်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ကို ငလျင်ကြီးတစ်ခုလို လှုပ်ခါသွားစေသည်။

‘ဘာကြောင့်များ ဒီလိုချစ်ဖို့ ကောင်းနေပါလိမ့်’ ဟု သူ့ကြည်နူးစွာ တွေးသည်။

‘မောင်လေး ရှင်းမယ်’

စားပွဲထိုးကိုကြည့်ရင်း သူမက ဆိုသည်။ ‘ဟာ နေ ကိုယ်ရှင်းမှာပေါ့၊ ဟု မျိုးကျော်မော်က ပျာပျာသလဲဆိုတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူမက ခပ်ထန်ထန်ကြည့်သည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆူရန်ဟန်ပြင်လိုက်သလိုမျိုး။’

‘စိတ်ဆိုးမှာနော်’

သူမ၏ အမိန့်လည်းမဆန် . . . ခြိမ်းခြောက်မှုလည်း မမည်သော စကားလုံး လေးလုံးအောက်မှာ သူသည် မလှုပ်နိုင်သော မလှုပ်သော အရုပ်တစ်ရုပ်သာ။

ဘယ်လောက်ကျမှန်းတော့ မသိ။ သက်ဖူးက သူမ၏ အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်အချို့ကို စားပွဲထိုးအားပေးပြီး ‘မအမ်းနဲ့တော့နော်’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

‘တစ်ခါထဲပဲ ညောင်ပင်တွေဘက်ကို သွားကြမလား’

သူမ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဘေးလွယ်အိတ်ကို လွယ်လျက်မေးသည်။ မျိုးကျော်မော်လည်း ယောင်အမ်းပြီး ခေါင်းကိုညိတ်သည်။ ပြီးတော့မှ ကင်မရာမပါသေးတာကို သတိရလိုက်သည်။

‘ဟာ နေဦး သက်ဖူး၊ ကိုယ် ကင်မရာ သွားယူလိုက်မယ်၊ ဟိုရောက်တော့ ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ချိတ်ရတာပေါ့’

သူက ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြသည်။ နှစ်ယောက်သားထမင်း

စားခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

‘ဒီကပဲ စောင့်မယ်နော်’

သူမက ဟိုတယ်ရှေ့ မျက်နှာစာမှာပင် ရပ်လျက်ဆိုသည်။ သူ့အခန်း ဘက်သုတ်ခြေတင်ရသည်။ ကင်မရာကို ယူဆင်းတော့ သူ့ ကင်မရာကြီးကို ကြည့်ကာ သူမက မျက်လုံးကြီးပြူးသည်။

‘ဟာ ကိုမျိုးကျော်ကင်မရာကြီးကလည်း ကြီးလိုက်တာ’

‘ဟဲဟဲ ဒါမျိုးက ဆရာကြီးတွေ ကိုင်တာလေ၊ ဒီဂျစ်တယ် ကင်မရာ သေးသေးလေးတွေက ကလေးကလားပါ။ ကလေးတွေကိုင်တာ’

သူ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖူးသော သူမတို့၏ ဒီဂျစ်တယ် ကင်မရာကို ‘ကလေးကလား’ဟု အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် သူမက မျိုးကျော်မော်ကို ‘ဒိုင်း’ခနဲ မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

သူက သူ့ ကင်မရာကြီးကို ရှေ့သို့ လွှယ်ချလိုက်သည်။

‘ညောင်ပင်ကြီးတွေက အကြီးကြီးပဲနော်၊ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလဲ မသိဘူး’

သူမက ညောင်ပင်တန်း၏ အလှအပကို ကြည့်ရင်းဆိုသည်။

‘နှစ်ပေါင်း ရာချီလောက်ပြီပေါ့၊ သက်ဖူးရယ်၊ တချို့အပင်တွေဆို ညောင် မုတ်ဆိတ်တွေတောင်ထွက်ပြီး တွဲလဲ ကျနေပြီ’

သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်သည်။ မြေညီနှင့် ထိလုမတတ် ညွတ်တိုင်းကာ ကျနေသော ညောင်ပင်ကြီးမှာ သူမကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးဖြစ်သည်။

‘လာ သက်ဖူးကို ကင်မရာပေး၊ ကိုမျိုးကျော်ကို ရိုက်ပေးမယ်’

‘ဟာ နေပါစေ သက်ဖူးရ၊ ကိုယ်က ရိုက်ပေးတာပဲဝါသနာပါတယ်၊ အရိုက်ခံရတာ ဝါသနာ မပါဘူး၊ ရှက်တယ်ကွ’

သူ့အပြောကြောင့် သူမက ‘ဟက်’ခနဲ ရယ်သည်။

လူတော်တော်များများလိုပင် သူမကလည်း ‘မလုပ်နှင့်’ ဆိုတာကိုမှ လုပ် ချင်သည်။ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရမှာ ရှက်ပါသည်ဟု မျိုးကျော်မော် ပြောလိုက်မှ ရှေ့တိုးကာ ကင်မရာကို ဇွတ်ယူသည်။

‘မရဘူး၊ ရိုက်ပေးမယ်ဆို ရိုက်ပေးမှာပဲ၊ ပေးပေး ကင်မရာ’

‘မလုပ်ပါနဲ့ သက်ဖူးရာ၊ ကိုယ်ရှက်တယ်ကွ’

သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်နှာနီရဲကာ ငြင်းလေလေ သူမက ညစ်ကျယ် ကျယ်ဖြင့် ကင်မရာကို ဇွတ်တောင်းလေလေ။

‘ပေးကွာ တစ်ပုံပဲ ရိုက်မှာ Only One ပဲ’

နောက်ဆုံးတော့ မျိုးကျော်မော် အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။ မျက်နှာ ခပ်စူစူရှိသော သူ့ကို သူမက ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ တောင်ကြီးက ကောင်မလေးကို လွမ်းတဲ့ ပုံစံလေးရှင့်’

သူမအပြောကြောင့် ကင်မရာဖြင့် ချိန်ထားသော သူမကို ကြည့်ရင်း သူ ‘ဟက်’ခနဲ ရှက်ရယ် ရယ်ဖြစ်သည်။ ဒါကိုပင် သူမက ‘ဖြတ်’ ‘ဖြတ်’ဟု နှစ်ပုံရအောင် ရိုက်လိုက်သည်။ သတင်းသမားတစ်ယောက်လို ရိုက်ချက် ကျွမ်းကျင်သော သူမ၊ ကင်မရာကို သူ့ဆီ ကမ်းပေးရင်း ‘တစ်ပုံက အဆစ်ရိုက်ပေး လိုက်တာ’ ဟု ဆိုသည်။

‘ကဲ ပင်းတယ သမိုင်းဆိုတာ ပြောပြမယ်ဆို ပြောတော့’ သူမက မြေကြီးနှင့် ထိလုထိခင် ဖြစ်နေသော ညောင်ကိုင်းမှာ ခြေတွဲလောင်းလေးချကာ ထိုင်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာသည်။

သူမနှင့်ယှဉ်လျက်ထိုင်လိုက်သော ခဏမှာ သူမထံမှရသော ဆံနွယ် မှ Shampoo ရနံ့ကလေးက သူ၏ရင်ကို ခုန်နှုန်းမြိန်စေသည်။ အာခြောက် သလိုလို ရှိသည်မို့ သူ တံတွေးကို ‘ဂွတ်’ ခနဲ နေအောင် မျှီချသည်။

‘ဟိုး တစ်ချိန်တုန်းက’

‘အာ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက လုပ်ပါ’

သူမက ဂျစ်ကန်ကန်ဖြင့် ဆိုသည်။

‘အေးပါ၊ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကဲ ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက . . .’

၆

ရှေးလွန်လေ ပြီးသောအခါက ဗာရာဟုခေါ်သော ပြည်ဗာရာ (ဗာရာ ပြည်) ကြီး၌ အုပ်စိုးတော်မူသော မင်းကြီးတစ်ပါးရှိလေသည်။

ထိုမင်းကြီးသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်အညီ စိုးစံသဖြင့် ဗာရာ ဇာသီ ပြည်ကြီးမှာ သာယာ စိုပြည်လျက်ရှိလေသည်။ ၎င်းမင်းကြီး၌ ကုမ္မာ ဘယ (သုဓန) မင်းသားဟု ခေါ်သော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လွန်စွာ ချောမော လှပ တောင့်တင်းသော သားတော် တစ်ပါး ရှိလေသည်။

ထိုသားတော်သည် ယောက်ျားကောင်းတို့၏ ကြံ့အင် လက္ခဏာ တို့နှင့် ထူးခြား ပြည့်စုံသကဲ့သို့ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်မှာ ထူးချွန်ထက်မြက် သဖြင့် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ မင်းတို့၏ အလယ်တွင် မင်းသား၏ ဂုဏ်သတင်းကား မွှေးယုံ့လျက်ရှိလေ၏။

မင်းသားသည် ခွန်အားဗလ သန်စွမ်းသကဲ့သို့ ရဲစွမ်းသတ္တိမှာလည်း သူမတူအောင်ပင် ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိလေသည်။ မင်းသားတို့ တတ်အပ် သော မားခုတ် လှံထိုးစသည့် အဋ္ဌာရသ (၁၈)ရပ် အတတ်ပညာတို့ကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် တတ်မြောက်လေသည်။

ထိုအဋ္ဌာရသတစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်တွင်မှ လေးမြားဟူသောအတတ်ပညာ

၅၂ ပြန် ပိုင် အဖ စိန်

၌မင်းသားသည် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်ကျွမ်းလေသည်။

‘နောင်ကြီး ကျုပ်တို့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သားတော်က လေးမြားအတတ်မှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်ဆိုပဲဗျ’

‘ဟာ ဘယ်ကလာ ကျွမ်းကျင်ရုံကမလဲ အဆွေရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကို တတ်မြောက်နေပါကလားဗျ’

ဤသို့လျှင် တိုင်းသူပြည်သားတို့မှာ ကုမ္မာဘယ (သုဓန) မင်းသား၏ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားပုံကို တအံ့တဩ ပြောဆိုချီးမွမ်းပြောဆို၍ မဆုံးနိုင်၊ ဂုဏ် ယူ ဝမ်းမြောက်မဆုံးနိုင် ရှိနေကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင်မတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ ခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့် မယ်တော် မိဖုရားတို့က သားတော်ကို ရွှေတော်မှောက်သို့ ခစားစေလေသည်။

‘သားတော် အခစား ရောက်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား’

‘အေး အေး အေး သားတော်။ သားတော်ဟာဆိုရင်ဖြင့် အရွယ်လည်း ရောက်၊ ပညာလည်းတတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ခမည်းတော်တို့လည်း သက်တော်ကြီး ရင့်ပြီ မို့ သားတော်ကို မျိုးမှီးစဉ်ဆက် မပျက်စီးစေရန်အတွက် နန်းတွင်းသူ ကညာ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်ယေးတော် မူလိုတယ်ကွ့’

ဖခမည်းတော်၏ မိန့်တော်မူလိုက်သော စကားကြောင့် သုဓန မင်းသား ခဗျာ လက်အုပ်ချီလျက်က ဦးခေါင်းညွတ်ကာ ကျလေသည်။ သူ့အနေဖြင့် နန်းတွင်းသူနှင့် လက်မဆက်လို၊ အိမ်ထောင်မူကိုလည်း စိတ် မဝင်စားသေး၊ တောတောင် ရေမြေ အထွေထွေသာ လှည့်လည်သွားလာလိုစိတ် ထက်သန်ထပေသည်။

‘မှန်လှပါ၊ သားတော်အနေနှင့် လက်ထပ်ရန် အလို့ငှာ စိတ်မဝင်စား ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘ဟေ’

‘ဪ သားတော်ရယ် မယ်မယ်ဘုရားတို့က မိဘဝတ္ထုရားရှိသည်နှင့် အညီ ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်’ ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လိုတာပါ။ သား တော်အနေနဲ့ ချစ်ရမယ့် ကညာရှိရင်လည်း လျှောက်တင်ပြီး ခွင့်တောင်းလို့ ရပါတယ် သားတော်ရဲ့’

ဘုရင်မင်းကြီး၏ အာမေဋိတ်သံနှင့်အတူ မိဖုရားကြီး၏ ချောမော့

ဖျောင်းဖျံသံက ရွှေဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လို့လာလေသည်။

‘မှန်လှပါ မယ်တော်ဘုရား၊ သားတော်အနေနှင့် အိမ်ထောင်မှုကိစ္စ စိတ်မဝင်စားကြောင်းပါ ဘုရား’

သားတော်ဖြစ်သူက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်သည်မို့ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးမှာ ဇွတ်အတင်းအကျပ် စီစဉ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာရှိ နေကြလေသည်။

တစ်ကြိမ်လည်းမက၊ နှစ်ကြိမ်လည်းမက တိုက်တွန်းဖန်များလာ သောအခါ သားတော် ဖြစ်သူ သုဓမ္မမင်းသားမှာ စိတ်တော်စွမ်း၍ မလန်းနိုင်ဘဲ ရှိလေရာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အလို့ငှာ တောလည်ထွက်ခွင့်ပြုပါရန် ခမည်း တော်နှင့် မယ်တော်ထံ ခွင့်ပန်ရလေသည်။

‘ခမည်းတော်ဘုရား . . . သားတော် တောကစားမထွက်ရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်၍၊ ခမည်းတော် ပိုင်နက်အတွင်း၌ သွားရောက်ကာ တော ကစားလိုပါသည် ဘုရား’

လေသာဆောင်၌ ရှိနေသော ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်ဖြစ်သူတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သားတော်သည် နန်းတွင်းသူနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးမည့်အကြောင်းကြောင့် လွန်စွာ စိတ်ညစ်နွမ်းနေပြီ ဖြစ် ကြောင်း သိလိုက်ကြသည်။

မယ်တော်ဖြစ်သူက သက်ပြင်းကို ချသည်။ ‘ခမည်းတော်ဖြစ်သူက ခေါင်းကို အခါခါညိတ်သည်။’

‘အင်း အေးလေ သားတော်အနေနဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေမှတော့ ခမည်းတော်အနေနဲ့ ခွင့်ပြုရုံသာ ရှိတော့တာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်လှကြောင်းပါ ဘုရား’

ဤသို့ဖြင့် သုဓမ္မမင်းသားသည် နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြေအရံ များကို တစ်ယောက်မှ မခေါ်ဘဲ တစ်ပါးတည်း တောတောင်ရေမြေ အထွေထွေ ၎င်းထူးခြားမှုတို့ကို လေ့လာရင်း တောကစား ထွက်တော်မူလေသည်။

နဂါးပတ်တောင်

ဤတောင်တွင် အကျင့်သီလ၊ သမာဓိ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ သော ရသေ့တစ်ပါး သတင်းသုံး၍ နေပေသည်။

ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းနှင့် မနီးမဝေး၌ နဂါးတစ်ကောင်သည် ဂဠုန်ရန် အစရှိသော ဘေးရန်တို့ကို မကြောက်မရွံ့ဘဲ တစ်ကောင်တည်း ရဲဝံ့စွာ နေလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဂဠုန်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ထိုနဂါးကို မြင်သော အခါ ဤသို့ ကြံစည် တွေးတောမိလေသည်။

‘ဟယ် တယ်ပြီ၊ ဆူဖြိုးလိုက်တဲ့နဂါး၊ သူ့အသားသာ စားလိုက် ရရင်ဖြင့် ဂဠုန်ငှက်တို့အလယ် ငါသာ ကံထူးရှင် ဂဠုန်ဖြစ်တော့မကိုး၊ ကဲ လာလေ ရော၊ အသာထိုးသုတ်ကာ ဖမ်းလိုက်မယ် ရစမ်းတော့ လဟယ်’

ဤသို့ဖြင့် ငှက်ကြီးဂဠုန်သည် နဂါး၏အလစ်ကို ထိုးသုတ်လေသည်။ ထက် ကောင်းကင်မှ လျှပ်တစ်ပြက် ဆင်းကာ ဦးခေါင်းကို ထိုးသုတ်သော်လည်း နဂါးမှာပါမလော၊ ခါးနေရာမှ လျှင်မြန်စွာ ထိုးသုတ်သော်လည်း မချီမနိုင်၊ အဖန်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားပါသော်လည်း နဂါးကို ဖမ်းခြင်းငှာ မစွမ်းသာဘဲ

အချည်းအနီးသာ ဖြစ်ရလေ၏။

မောပန်းနေသော နဂါးသည် မောပန်း၍နေသော ဂဠုန်ကိုကြည့် လျက်တောတွင်း၌ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဒေါသကတစ်ဖက်၊ မောပန်းခြင်းက တစ်ဖက်ရှိသော ဂဠုန်ကား ဤသို့ ဤနှယ် စဉ်းစားမိလေသည်။

‘အင်း နဂါးမင်းသည်ပင်လျှင် ဂဠုန်မြင်က လွန်ကြောက်ကြလည်း ဤနဂါးမှာ ထူးခြားလှပါကလား၊ ဤနဂါးကား ငါ့အားမြင်သော်လည်း မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ တည်ငြိမ်လှ၏။ ဥပါယ်တံဖျဉ်ဖြင့် သူ့မှာရှိသော လျှို့ဝှက်ချက်တို့ကို ငါစုံစမ်းအံ့။ ဤထူးခြားသော နဂါး၊ ငါစားကို စားရမယ့်’

နဂါးကို စားလိုသော ဂဠုန်မှာ ဤသို့တွေးရင်း စားလိုသောအာသာ ပြင်းဖြင့် ရင်နှင့်လှမတတ် နဂါးကို မုန်းတီးမိလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းဂဠုန် သည် ဂမ္ဘီရတန်ခိုးရှိသော ဂဠုန်ဖြစ်၍ လူယောင်ဖန်ဆင်းလိုက်ကာ အနီး အနားလျှောက်သွားရင်း ကြည့်ရှုလေသည်။

‘အလိုလို ရှေ့မှာ တည်ငြိမ်စွာရှိသော ရသေ့တစ်ပါးပါကလား၊ အင်း နဂါးစုတ်ရဲ့ ကိစ္စ စုံစမ်းနိုင်မှ တော်ရုံကာကျမယ်’

သစ္စာသမ္မာမိ ဉာဏ်ပညာဖြင့် ပြည့်စုံလှသော ရသေ့ကြီးကို မြင်လျှင် ဂဠုန်ငှက်ကြီးက ထိုသို့ရေရွတ်မိလေသည်။ ထို့နောက် လူအသွင်နှင့်ပင် ရသေ့ ကြီးကို လက်အုပ်ချီမိုး၍ ရှိခိုးလေသည်။

ရသေ့ကြီးက လူရှားသူရှား ဤတောဤတောင်၌ လူသားတို့ကို တွေ့ ရခဲ့လှသဖြင့် အံ့ဩနေလေသည်။

‘အသင် ဘယ်အရပ်ကလာလို့ ဘယ်အရပ်ကို သွားမလို့လဲ၊ တောကြီး မျက်မည်းမှာ အန္တရာယ်က များပါဘိသနဲ့’

‘တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း မသွားမဖြစ်မို့ သွားရသော ခရီးပါ ဘုရား၊ တစ်ယောက်ထဲမို့ တပည့်တော်လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ အားတင်း ကာ လာရကြောင်းပါ’

‘အင်း လူလောကီမှာ အကြောင်းအရာမျိုးစုံနှင့် ဒုက္ခ သုက္ခ တယ်စုံလှ သကိုး’

‘တင်ပါ ဒါနဲ့အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ခရီးတစ်နေရာမှာ နဂါးတစ်

ကောင်ကို ဂဠုန်တစ်ကောင် ထိုးသုတ်နေတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရကြောင်းပါ’

လူယောင်ဆောင်ထားသော ဂဠုန်၏ လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် ရသေ့ ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ဂဠုန်က ရသေ့၏ အပြုံးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဤကိစ္စကို ရသေ့ကြီး သိကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

‘၎င်း နဂါးကြီးကို ဂဠုန်ကလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ထိုးသုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဂဠုန်ခမျာ မည်သို့မျှ နဂါးကို ရအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲ ရှိပါတယ်ဘုရား၊ ယင်းနဂါးဟာလည်း အာဂ နဂါးပါဘုရား။ ဂဠုန်ကို မြင်လျှင် လိပ်ပြာ လွင့်မတတ်ကြောက်တတ်သော နဂါးတို့၏ ရာဇဝင်မှာ ဂဠုန်ကိုရှိ သည်ဟု မထင်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျှင်းမရှိတဲ့ တကယ့်သတ္တိခံပါ ဘုရား။ အဲဒါကြောင့် ထိုနဂါးမှာ ထူးခြားသော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ရှိရမည်ဟု တပည့် တော် ထင်ပါသည်ဘုရား’

ရှည်လျားလှသော လူယောင်ဆောင်ထားသည့် ဂဠုန်၏လျှောက် တင်မှု အဆုံး၌ ရသေ့ကြီးက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

ထိုရသေ့မှာ အယောင်ဆောင် ဂဠုန်ကို တစ်ကယ့်လူအမှတ်ဖြင့် အထင် ရှိလေသည်။

‘အမောင် လုလင်ယို ယင်းဂဠုန်သည် အားတုန် မောပန်းရုံမှတစ်ပါး အကျိုးရှားလှ၏။ ထိုနဂါးကား ပတ္တမြား မျက်ရှင်ကို ငှက်ကားထားသဖြင့် ဂဠုန် တစ်ကောင်သာ မဟုတ်၊ တစ်ထောင်လာ သုတ်သော်လည်း ရရန် မရှိပြီတ ကား။ ထို့ကြောင့် မိုးလောက်မက ကြီးမားလှသော ဂဠုန်ဖြစ်စေကာမူ ထိုးသုတ် ၍ မရနိုင်။ အကယ်၍ နဂါး၏ ဦးခေါင်းနှင့် ခါးပိုင်းမှ မထိုးသုတ်ဘဲ၊ အပြီးဖျား ကိုသာ ထိုးသုတ်လျက် ဦးခေါင်းပိုင်းကို ဇောက်ထိုးထားကာ ခါယမ်းပါက ငှက်ကားသော ပတ္တမြားမျက်ရှင် ထွက်ကျကာ ထိုနဂါးကို ရပေလိမ့်မည်’

ရသေ့ကြီး၏ စကားကို ကြားလျှင် ဂဠုန်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လေသည်။

‘ဟင်း ခေါင်းမာလှတဲ့ နဂါးရဲ့အသား ငါစားရချင်သေးရဲ့’

စိတ်မှ ထိုသို့ ကြွေးကြော်သော ဂဠုန်သည် ရသေ့ကို ရှိခိုးကာထွက် လာခဲ့သည်။ ရသေ့အကွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပကတိ ဂဠုန်အသွင်သို့ ပြန်ပြောင်းလေသည်။ ထို့နောက် နဂါးကို လိုက်လံ ရှာဖွေလေတော့သည်။

သို့နှင့် မကြာမီမှာပင် နဂါးကို တွေ့ရှိလေသည်။

နဂါးသည် ဂဠုန်ကို မြင်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း မကြောက်မရွံ့ဘဲ နေလေသည်။ ဂဠုန်သည် ပြင်းစွာသော အဟုန်ဖြင့် နဂါး၏ အမြီးကို ထိုးသုတ်ကာ ဦးခေါင်းပိုင်းကို စောက်ထိုးထားလျက် အားအင်အပြည့်ဖြင့် ခါယမ်းလေသည်။

အညာကို အကိုင်ခံရသော နဂါးခမျာ ခံတွင်း၌ ငုံ့ထားသော ပတ္တမြားမျက်ရှုင် ထွက်ကျလာပါလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဂဠုန်က ဤသို့ ကြွေးကြော် ပြောဆို၏။

‘ဟယ် အသင်နဂါး၊ ခုများမတော့ ငါ၏ အစာဖြစ်ရပေပြီပေါ့။ ယခုအခါ အသင် ဘာများတတ်နိုင်သေးသနည်း’

ဟားတိုက် ရယ်မောရင်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သောဂဠုန်၏ အသံမှာ နဂါး၏ ကြောက်လန့်သွားသော စိတ်ကို ဝိုမိုဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် လေးနှင့်မြားကို ကိုင်လျက်ခရီးဆက်နေသော သုဓနု (ခေါ်) ကုမ္မာဘယ မင်းသားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော နဂါးက ဤသို့ စဉ်းစားလေသည်။

‘အင်း ငါကား ဂဠုန်၏ အစာ ဖြစ်ရချေတော့မည်။ လှမ်းမြင်လိုက်ရသော မင်းသားက ချောမောပြေပြစ်လှပေသည်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိပါမူ ဒုက္ခဖြစ်နေသော ငါ့အား ကယ်တင်ပေးလိမ့်မည်’

ထို့နောက် နဂါးက ‘အို အရှင်မင်းသား အကျွန်ုပ်အား ကယ်တော်မူပါ။ ဂဠုန်စာ ဖြစ်မည့် ကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာခွင့်ရအောင် ကူညီပါလျှင် ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်သရွေ့ အရှင်မင်းသား၏ လိုအပ်သမျှကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမည် ဘုရား’

ငိုယိုတောင်းပန်သော နဂါး၏ အသံကြောင့် သုဓနု မင်းသားသည် ဒုက္ခဖြစ်နေရရှာသော ဂဠုန်စာ နဂါးကို တွေ့မြင်လေသည်။ မင်းသားလဲ သနားစိတ် ဖြစ်ပေါ်ကာ လေးနှင့် ဂဠုန်အား ခွင်းကာ နဂါးကို ကယ်တင်လေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သော မင်းသား၏ပစ်မလွဲ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဂဠုန်ခမျာ မြားဒဏ်ရာဖြင့် ကောင်းကင်မှ ကျလေသည်။

မင်းသား၏ မြားဒဏ်ဖြင့် အသက်ငင်ကာ သေရွာလားတော့မည့် သေအံ့မှူးမှူး အစားကြားသည့်ဂဠုန်က ဤသို့နှယ် ကြံ့ဝါး (ကြိမ်းဝါး) လေသည်။

‘တယ် ငါဖမ်း၍ ရသော အာဂနဂါးအား ငါစားမည်ကြံ့ရုံရှိသေး ငါသာလေးစာ မိလေပြီ။ ငါ့အား လေးဖြင့် ပစ်ခွင်း ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နှင်းသည့် လူသား ငါကား ယခုပင် အသက်ငင်နေလေပြီ။ ဤဘဝမှာ ခန္ဓာစဲကာ နောင်ခါဘဝ နောက်ဘဝ၌ ခန္ဓာကြီးစွာ ကိုယ်နှင့် အင်အားပြည့်ဖြိုး တန်ခိုးအရာ တောက်ပစွာဖြင့် သင်၏ သွားလေရာ လမ်းတကာ၌ ရန်မူနိုင်ပါစေသား’

ဂဠုန်သည် ထိုသို့ ကြိမ်းဝါး ဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် ခန္ဓာစဲလေသည်။ ၎င်းဆုတောင်းကြောင့်ဂဠုန်သည် လက်ရှိခန္ဓာ ရုပ်နာမ်စဲကာ မလှမ်းမကမ်း အနောက်ဘက်မှ တောင်တန်း ကမ်းပါးယံရှိ ဥမင်လိုက်ဂူ သုံးခုအနက် အလယ်ဂူ၌ ကြီးမားတောင့်တင်းသော ပင့်ကူကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

ဂဠုန်စာဘေးမှ သိသီလေး လွတ်မြောက်လာသော နဂါးမှာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်လေသည်။

‘အရှင်မင်းသား၊ အရှင်မင်းသား၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်နဂါး၊ ဂဠုန်စားမည့်ဘေးမှ သိသီကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ကတိစကားအတိုင်း နောက်နောင် အရှင်မင်းသား လိုအပ်တိုင်း ကျွန်ုပ်အား သတိရတော်မူပါ။ ထိုအခါများ၌ မြေပြင်ကို သုံးကြိမ် သုံးခါ ပုတ်ကာဖြင့် ခေါ်ယူတော်မူပါ။ မကြာစေရ ကျွန်ုပ် ခစားပြပါမည်။ လာရောက်ကာ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။ အရှင်မင်းသား’

‘အို အသင်နဂါး၊ ကျေးဇူးစကားဆိုသောကြောင့်ဖြင့်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ဝမ်းမြောက်လှပေပြီ။ အကယ်၍ နောက်နောင် လိုအပ်ခဲ့ပါမူ ခေါ်ယူလိုက်ပါမည်’

မင်းသား၏ စကားကြောင့် နဂါးလည်း ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်လျက်နှင့် ၎င်း၏ နေရာဌာနသို့ ပြန်လေသည်။

သုဓနု မင်းသားလည်း တောတောင်ရေမြေ အထွေထွေတို့ကို ကြည့်ရှုခံစားရင်း ခရီးဆက်လေသည်။

ဤကန်အတွင်းရှိ ရေတို့သည် ဤကမ္ဘာတည်သရွေ့ မခန်းဘဲ ရှိပါစေသတည်း' ဟုအဓိဋ္ဌာန်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် 'ပင်းတယ'ကန်သည် ရေသေဖြစ်သော်လည်း ရေဆိုးရေညစ် ဖြစ်မသွားဘဲ ရှင်သန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နဂါးအဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သော ရေကန်ဖြစ်၍ 'နာဂ နဂါး ဓိဋ္ဌာန် ပုတ်တလုတ်ကန်' ဟု ခေါ်တွင်ကြကြောင်း ရှေးလူကြီးသူများထံမှ ကြားနာခဲ့ရဖူးသည်။

ရေကန်သို့ ရောက်သောအခါ နတ်သမီး ကညာ ခုနစ်ဖော်တို့မှာ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရေကစားကြလေသည်။

သာယာလှပသော ရေကန်၌ ရေကစားရင်းနှင့် အချိန်တို့က ကုန်မှန်း မသိကုန်၍ လာလေသည်။

'ဟယ် ညီမတော်တို့၊ အလင်းရောင်ပင် ကွယ်ပျောက်၍ အမှောင်ကျ ရောက်လှပြီ၊ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ညဉ့်နက်ထဲဝယ် အဘယ်သို့ အပြန်လမ်း သိနိုင်ပါမည်နည်း'

အပျော်လွန်နေသော နတ်သမီးတို့သည် အကြီးဆုံး နတ်သမီး၏ အလွန်တကြားအပြောကြောင့် အချိန်ကုန်သွားသည်ကို သတိပြုမိကြလေသည်။

'အို ဒီလိုမှောင်နေမှတော့ ပြန်ရင်လည်း လမ်းလွဲရုံသာရှိတော့မပါ၊ ဖခမည်းတော် ဆူခါမှ ဆူစေတော့၊ ယခု တစ်ညတာ အိပ်စက်ရန် လုံခြုံသော တစ်နေရာ ရှာကြဦးအံ့'

ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်အနက်မှ သတ္တိရှိသော နတ်သမီးတစ်ပါးက ပြောသည်တွင် ကျန်နတ်သမီး ခြောက်ဖော်က သဘောတူကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညတာအတွက် လုံလုံခြုံခြုံ အိပ်စက်နိုင်မည့်နေရာကို ဝိုင်းရှာကြရာ ရေကန်၏ အနောက်ဘက်၌ရှိသော ဂူကြီးသုံးဂူအနက် အကျယ်ဝန်းဆုံးဖြစ်သော တောင်ဘက်ဆုံး လိုက်ဂူကို အားလုံးက သဘောတူ ရွေးချယ်လိုက်ကြလေသည်။

ဂူကြီးမှာ နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်ကာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလည်းရှိသည်မို့ နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့မှာ စိတ်ချလက်ချပင် အိပ်စက်ကြလေတော့သည်။

ဂူကြီး သုံးဂူအနက် အလယ်ဂူ၌ နေထိုင်သော ပင့်ဂူကြီးသည် တောင်ဘက်ဂူမှ မင်းသမီးတို့၏ စကားပြောသံကို ကြားရသဖြင့် ဤသို့ တွေးလေသည်။

ငွေတောင်ပြည်

ငွေတောင်ပြည်ကြီးကို စိုးစံရသော နတ်မင်းကြီး၌ အလွန်တရာလှပကာ ကျက်သရေ ရှိလာသော သမီးခုနစ်ပါးရှိလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ သမီးတော် နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့မှာ ယခု ပင်းတယ (ပုန်းတလုတ်) ရေကန်တစ်ခု၌ ရေကစားရန် ဖခမည်းတော်ထံ ခွင့်ပန်လေသည်။

'ဖခမည်းတော်ဘုရား . . . သမီးတော်တို့ ရေကစားနေကျဖြစ်သော သာယာလှပလွန်းသည့် ရေကန်၌ ရေချိုးသွားရန် ခွင့်ပြုတော်မူပါ'

'အိမ်း၊ သမီးတော်တို့ သွားလမ်းအမြန် ပြန်လမ်းမနှေး သတိပီရိယ ဖြင့်သွားကြလေကုန်'

နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့လည်း ဖခမည်းတော် ခွင့်ပြုချက်ကိုရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အင်မတန် ဝေးလှသော အရပ်ရှိ ရေကန်ဆီ လာကြလေသည်။

(၎င်းတို့ လာရောက်ကြသော ရေကန်မှာ ရှေးယခင်က မရှိ၊ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဤဒေသ၌ ရေကန်ရှိလျှင် ကောင်းလေစွဟု နတ်နဂါးတစ်ကောင်က တွေးတောမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝေးကွာလှသော အရပ်ရှိ ကန်ကြီးတစ်ကန်မှ ရေတို့ကို ငုံ့ယူလာကာ ဤရေကန်နေရာ၌ ပြန်အန်ပြီး

အတ္ထုပ္ပတ္တိမြောက်နတ်အပီ၊ ၆၁

‘အင်း စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲ၊ ငါ့ပိုက်နက်ထဲ ရောက်လုံမတတ် လာလတ်သော သားကောင်များပါတကာ၊ အင်း အသံက များများမို့ သားကောင်များများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းဂူဝကိုပိတ်ကာ ဆာတိုင်း အလှည့်ကျ စားရချည်သေးရဲ့’

ပင့်ကူကြီးသည် ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မမျှအောင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာဖြင့် တောင်ဘက်လိုဏ်ဂူသို့ ပြေးလေသည်။

လိုဏ်ဂူတွင်းတွင်မတော့ နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်ခမျာ ကျရောက်လာမည့်ဘေးကို မသိ၊ မောမောနှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြလေသည်။

‘ဟင်းဟင်း ဒီသားကောင်တွေကို ငါ့ရဲ့ ပင့်ကူမျှင်တွေနဲ့ဂူဝကို အထပ်ထပ်ပိတ်ကာထားမှ ကောင်းတော့မယ်’

ပင့်ကူကြီးသည် လူတို့၏ လက်မောင်းထက်ပင် ကြီးချင်နေသေးသော သူ၏ ပင့်ကူမျှင်ကြမ်းတို့ဖြင့် လိုဏ်ဂူကို အထပ်ထပ်ပိတ်ဆို့ လိုက်ပြီး အလယ်ဥမင် လိုဏ်ဂူကို ပြန်သွားလေသည်။

နံနက် မိုးသောက်အလင်းရောက်သောအခါ နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့သည် အိပ်ရာမှနိုးကြသည်နှင့် ဂူဝမှာ ပိတ်ဆို့ ကာထားသော ပင့်ကူမျှင်တို့ကို မြင်ရလျှင် များစွာ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကြလေသည်။

အန္တရာယ်ဆိုတာကို သိလိုက်သည်နှင့် နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့သည် ‘ကယ်ပါ ယူပါ’ တစာစာဖြင့် အကူအညီ ရလိုရငြား အော်ကြလေသည်။

‘ကယ်ကြပါ’

‘ကယ်ကြပါ’

‘ကယ်ကြပါ’

ထိုအချိန်၌ တောတောင် ရေမြေကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုလျက်ပင် ရှိသေးသော မင်းသားက နတ်သမီးတို့၏ အကူအညီ တောင်းသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မင်းသားမှ မင်းသမီးတို့၏ အော်သံကို ကြားရသော် ထိုအရပ်ကို အော်ကြားဟု တွင်ခဲ့ရာမှ ယခုအခါ အော်ရောဟု အမည်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ပြီး၊ ပင်းတယမြို့၏ အဝင်နေရာတွင် ယနေ့တိုင် ရှိဆဲဖြစ်သည်။

သူ့ဓနု မင်းသားသည် ရေကန်အနီးမှ ထိုအသံတို့ကို ကြားရသည်နှင့် အသံရှိရာလာရင်း တောင်ဘက်ဆုံးလိုဏ်ဂူအတွင်း ပိတ်မိနေသော နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နတ်သမီးတို့သည် အဆင်းလှပကာ တောင့်တင်းသော ခန္ဓာရှိသော သုခနု မင်းသားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အကူအညီ တောင်းလေသည်။

‘အို အသင်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ငွေတောင်ပြည်ကို အစိုးရသော နတ်မင်းကြီး၏ သမီးတော်များဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤတောင်ခြေ၌ရှိသော ရေကန်ကြီးတွင် ရေလာကစားကြရင်း အိမ်ပြန်ရန် မိုးချုပ်သွားသဖြင့် ကျယ်ဝန်းလုံခြုံမည်ထင်သော ဤဂူကြီးတွင် ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ရင်း အိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနတ်သမီးက စကားအရှည်ကြီးကို ကြောက်လန့်နေသည့်ကြားမှ အဆက်မပြတ် ပြောလိုက်ရင်း ခဏမျှနားသည်။

‘မနက် မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ဤသို့ ဂူဝပ်တံနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး ကြောက်ရွံ့လှသောကြောင့် အကူအညီပေးရန် ဟစ်အော်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကယ်တော်မူပါ အသင်မင်းသား။ အကယ်၍ ကယ်တင်ကာ ရခဲ့ငြားက ကျွန်ုပ်တို့ ညီမအထွေးဆုံး ကညာပျိုဖြစ်သော ‘ရှင်မိသာ (ဒွေးမယ်နော်)’ကို ပေးဆပ်ပါမည်။

မင်းသမီးကြီး၏ စကားအဆုံး ကုမ္မာဘယ (သုခနု) မင်းသားသည် ပင့်ကူမျှင်အချို့တို့ကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလေသည်။

‘အင်း ဒါ ပင့်ကူကြီးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ပင့်ကူမျှင်တွေကိုး၊ ငါအနေနဲ့ ဤပင့်ကူမျှင်များအား ဖြတ်တောက် ဖယ်ရှားပေးနေစဉ်အချိန်အတွင်း ပင့်ကူကြီးရောက်လာပါက အန္တရာယ်ကျနိုင်သည်။ ဂူဝကို ပိတ်ထားသည်မို့ မကြာမီ သူ၏အစာဖြစ်သော ကညာပျိုတို့ကို စားရန်အလို့ငှာ သူလာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ ငါ နှိမ်နင်းအံ့’

မင်းသား ထိုသို့ စဉ်းစားနေချိန်အတွင်း ပင့်ကူကြီးမှာ သူ၏အစာ သားကောင်များကို စားသောက်ရန် ရောက်လာလေတော့သည်။ မင်းသားသည် ပင့်ကူကြီးကို အံ့ဩစွာ ကြည့်မြင်မိလေသည်။ ပင့်ကူကြီးမှာ အင်မတန်ကြီးမားကာ ထွားကြိုင်းလှပေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ကြမ်းတမ်းလှသော အမွှေးအမျှင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသောဆင်စွယ်ခန့်ရှိသော အဆိပ်ရည်လွှမ်းနေသော အစွယ်ကြီးများယမ်းလျက် လှုပ်လှုပ်လဲ့လဲ့ဖြင့် ဂူသို့ မနွေးမမြန် ရောက်လာလေသည်။

မင်းသားသည် ပင့်ကူအား ‘ဟဲ့ ပင့်ကူယုတ်၊ သင်လုပ်သော အလုပ်က ဆိုးရွားလှချည်လား။ အားမတန် မာန်မမျှသော နတ်သမီးတို့ကို ဘယ်အငြိမ့်ဖြင့် ဆိုးဆိုးယုတ်ယုတ် ဉာဏ်ကုန်ထုတ်၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းကာ စားရန်အလို့ငှာ ကြံတီသနည်း’

ဟု ကြိမ်းဝါး မောင်း (အော်)လေသည်။

နတ်သမီးများကို စားရန်အတွက် အားခဲကာ လာခဲ့သော ပင့်ကူကြီးသည်ထွက်ပေါ်လာသော ခန့်ညား တည်ငြိမ်သည့် အသံကြောင့် အသံလာရာ လှည့်ကြည့်လေသည်။

‘ဟင် ယခင်ဘဝက ငါ့အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လူသား၊ ခုများဖြင့် ငါ့ရှေ့တော်မှောက် အမြန် ရောက်လာခဲ့ပြီတိုး၊ ဂဠုန်ဘဝက ခံခဲ့ရသမျှ ခုမှ အကြွေးဆပ်နိုင်တော့မယ်’

ပင့်ကူသည် မင်းသားကို မြင်သည်နှင့် ရန်ကြွေးဟောင်းတို့ ထောင်းထောင်းထကာ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကျွဲအရွယ် နွားပမာဏရှိသော မာကျောလှသည့် ကျောက်တုံးကြီးများကို ခြေလက်တို့ဖြင့် ရိုက်ခွဲကာ ရန်စောင်လေသည်။

မင်းသားသည် လက်ကိုပိုက်လျက် မတုန်မလှုပ်ဖြင့်ပင် ပင့်ကူကြီးကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။

‘ဟယ် ပင့်ကူယုတ်မှာ ဤမျှသာ သင်စွမ်းသလော၊ သင့်အစွမ်းမှာ ရယ်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်’

မင်းသား၏ မေးခွန်းကြောင့် ပင့်ကူကြီးမှာ ဒေါသအဖျက် ချောင်းချောင်း ထွက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပင့်ကူကြီးက ဆင်ပမာဏရှိသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ခြေလက်တို့ဖြင့် ကန်ကျောက်ရိုက်ခွဲပြလေသည်။

ကဲ့သွားသော ကျောက်တုံးအစအနများက ဂူအတွင်းသို့ လွင့်စင်ကျသောအခါ မင်းသမီးတို့မှာ ကြောက်လန့်ရင်းနှင့် သုခနုမင်းသားအတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်မိကြလေသည်။

မင်းသားမှာကား မည်သို့မျှ မတုန်လှုပ် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ခန့်ညားစွာဖြင့် နေရာမှာပင် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်မြဲရပ်နေလေသည်။

ပင့်ကူ ရိုက်ခွဲလိုက်သော ကျောက်တုံးကြီးမှာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာကဲ့

ကာတောင်ခြေသို့ လိမ့်ကျကုန်ကြသည်။

ပင့်ကူကြီးမှာကား ဒေါသအမျက် ပိုမိုထွက်လာလေသည်။ မင်းသား ကတည်ငြိမ်စွာ နေလေလေ သူ့အနေနှင့် အမျက်ပိုထွက်လေလေပဲ ဖြစ်သည်။

‘ဟယ် ပင့်ကူယုတ်မာ ငမိစ္ဆာ၊ သင့်မှာရှိသော အစွမ်းအား ငါကြည့် ပြီးလေပြီ၊ ငါ့အစွမ်းကိုလည်း သင်မြည်းစမ်းလေ’

မင်းသားက ပင့်ကူကြီးကို ထိုသို့ဟစ်အော်ပြောလိုက်ရင်း မြားတစ်စင်း ကို လေးညှို့ပေါ်မှတစ်လျှောက် ပင့်ကူကြီးဆီ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

မြားနှင့် လေးကိုတင်လိုက်ချိန်၌ပင် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးသံ ထွက် ပေါ်လာသဖြင့် ပင့်ကူကြီးမှာ မှင်တက်မိနေရှာသည်။ ချိန်ရွယ်ထားသော မြားကိုပစ်လွှတ်လိုက်ချိန် တော်လဲသံကဲ့သို့ ပဲ့တင်ထပ်သောအသံက ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပင့်ကူကြီးမှာ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့မှန်သော မြားချက်ကြောင့် နောက်သို့ပင် ဆုတ်၍သွားသည်။

မင်းသားက ထိုနေရာကိုပင် နောက်ထပ် မြားတစ်စင်းဖြင့် ပစ်ခွင်း လိုက်ပြန်လေသည်။

မြားဒဏ်ချက်ဖြင့် အသက်ငင်ကာ သေအံ့မူးမူးဖြင့် နာကျင်မှုနှင့် ဒေါသရောနေသော ပင့်ကူကြီးမှာ ဤသို့ စဉ်းစားကာ ကျိန်ဆိုလေသည်။

‘ငါသည်ကား ဤသူယုတ်မာ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဂဠုန်ဘဝ ကလည်း အစာစားရန် ဆဲဆဲ သေခဲ့ရ၏။ ယခုဘဝ၌လည်း အစာစားရန် ဆဲဆဲ၌ သေရ ပြန်ဦးတော့မည်။ ဤသူကို ငါသည်ကမ္ဘာကြေသော်လည်း မကျေနိုင်၊ ယခု ဘဝ စုတေရပြီးနောက် ခန္ဓာ၌ ဒဏ်အား ခြိပ်စက်သတ်ဖြတ် နိုင်သော ဘီလူးကြီး တစ်ကောင်အဖြစ် သူသွားရာလမ်းမှာ ဖြစ်ပါစေသား’

သူ့မနုမင်းသားမှာကား ယုတ်မာပက်စက်လှသော သေဆုံးသွားသည့် ပင့်ကူကြီးကို ကြည့်ကာ ‘ပင့်ကူကိုရပြီ’ ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကြုံးဝါးလျက် လက်ခမောင်းကို ‘ဖြောင်းဖြောင်း’ မြည်အောင် ခတ်လေသည်။

(ကုမ္ဘာဘယ (သူမနု) မင်းသား ကြွေးကြော်ကြုံးဝါးသည်ကို အစွဲမြဲ၍ ဤအရပ်ဒေသကို ပင့်ကူရဟုခေါ်တွင်လေသည်။ နောင်ကာလ ရွှေလျားလာ သောအခါ ပင်းတယဟု အမည်တွင်လေသည်။)

(ဒေါက်တာသန်းထွန်း MA, B.L, Ph.D (London) သံမိုင်း ပါမောက္ခနှင့် သိန်းသန်းထွန်း)တို့ ပြုစုသော ပင်းဒယ ရွှေဥမင်စေတီနှင့် ပင်း တယ ဂူသမိုင်းစာအုပ်တွင်မူ ပင်းတယဆိုသော အမည်မှာ ရှမ်းနာမည် ဖြစ်ပြီး၊ ယင်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ဟု ဆိုနိုင်ကြောင်း ရေးသားဖော် ပြထားသည်။ (စွယ်တော်ပန်းအဖြူပင် ပေါတဲ့ မြေပြန့်လွင်ပြင် ကျယ်ကျယ်ရှိ ရာအရပ်) ဟု ဆိုသည်။

(ယခင်က‘ပင်းဒယ’ဟု သုံးနှုန်းခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါ ‘ပင်းတယ’ ဟုခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းကြတော့သည်။)

ထို့နောက် သုမနုမင်းသားလည်း ဂူဝမှာ ပိတ်ဆို့ထားသော ကြီးလှစွာ သော ပင့်ကူမျှင်တို့ကို ခဲယဉ်းစွာ ဖယ်ရှားရလေသည်။

နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်တို့မှာကား အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ကြပြီ ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြလေသည်။

‘အို အသင်မင်းသား၊ ကျုပ်တို့ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်စလုံးသည် သင် ပေးသော အသက်သာ ရှိတော့ပေသည်။ သင်၏ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပေစွာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်တို့ ညီမအထွေးဆုံးဖြစ်သော ရှင်မိယာ ‘ဒွေးမယ်နော်’ကို အသင်မင်းသား နှစ်သက်မြတ်နိုးပါလျှင် ယူဆောင် ပါလော့’

နတ်သမီး ခုနစ်ဖော်၌ အကြီးဆုံး နတ်သမီးက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဆိုသည်။ သုမနု မင်းသားလည်း ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရှေးရေစက် အဟုန်ကြောင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးလှသဖြင့် လက်ခံရယူလိုကြောင်း ဆိုလေသည်။

‘အို အသင်နတ်သမီးတို့ ရှေးရေစက် ရှိသည်ထင်၏။ သင်တို့၏ညီမ အထွေးဆုံး ဒွေးမယ်နော်အား ကျွန်ုပ် မြင်မြင်ချင်းပင် နှစ်သက်မြတ်နိုးလှပါ သည်။ သေတပန် သက်တဆုံး ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းပါမည်’

နတ်သမီးတို့ကလည်း သုမနုမင်းသားထံသို့ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး အားအပ်နှံကြလေသည်။ ထို့နောက် နှုတ်ဆက်ကြကာ ငွေတောင်ပြည်သို့ ပြန်ကြ လေသည်။

သူမနုမင်းသားလည်း ဇနီးမယား လှကညာကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လေ

ဆ ရှ ဗ ဝ မြှောက် နှိတ် ဆ ပီ။ ၆၇

သည်။ 'အို နှမတော် မောင်တော်သည်ကား သာမန်လူသားမဟုတ်၊ ဗာရာ
ပြည်ကြီးကို အစိုးရသော မင်းကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
နှမတော်အား မတောင့်မတ မကြောင့်ကြဘဲ ပျော်ရွှင်အောင် ထားပါမည်၊
ဗာရာပြည်သို့ လိုက်ခဲ့ပါလော့'

မောင်တော် သုဓနမင်းသား၏ အပြောကြောင့် ဒွေးမယ်နော်
မင်းသမီးမှာ ရှက်သွေးဖြာလျက် ခေါင်းကို ညိတ်လေသည်။

မင်းသားလည်း မင်းသမီး၏လက်ကို ယုယစွာ ဆွဲခေါ်လျက် ဗာရာ
ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဇ ဇ ဇ

၆၈ ပြန် ပြန် ပြန် ပြန်

သုဓနမင်းသား၏ လက်ချက်ဖြင့် သေပွဲနှစ်ဘဝတိုင်တိုင် ဝင်ခဲ့ရသော
ဂဠုန်မှ ပင့်ကူဖြစ်ခဲ့ရသော ပင့်ကူကြီးမှာ မင်းသားတို့ ပြန်ကြမည့်လမ်း၌
ညောင်ပင်ကြီး၌ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လာလေ၏။

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးမှာကား ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစမို့ ဆီးကြိုနေမည့်
အန္တရာယ်ကို မမြင်၊ ကြင်နာစွာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲလျက် ခရီး
ဆက်နေကြလေသည်။

ဘီလူးကြီးမှာကား သုဓနမင်းသားနှင့် ဒွေးမယ်နော်ကို မြင်ရသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်လေသည်။

ဘဝပေါင်းများစွာမှ ရန်သူတော်ဟောင်းကိုမြင်သောအခါ ဖြစ်လာ
သောဒဏ်ရာဟောင်းတို့က ရုန်းကြွလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ထင် လုံးဝ
မပြဘဲ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

သုဓနမင်းသားနှင့် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးတို့လည်း ခရီးပန်းလာကြ
သဖြင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို ဝင်ကာ
ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေကြလေသည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် နှစ်ဦးစလုံး အိပ်
ပျော်ကြလေသည်။ ဘီလူးကြီးမှာ သူ၏ ပိုင်နက်တွင် မက်မက်မောမော
အိပ်ပျော်နေသော မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့ကို ကြည့်ကာ လက်ပိုက်လိုက်ရင်း
အူလှိုက်သည်းလှိုက် ပက်ပက်စက်စက် ရယ်မောလေသည်။

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးမှာကာ အိပ်ပွေ့ချခံရသူများမို့ မနိုးကြပေ။ ဘီလူးကြီးက ဒေါသရန်ငြိုး အထပ်ထပ်တိုးကာ မင်းသား၏ လက်နက်တို့ကို ယူကာ ဝေးရာ၌ သွားထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အိပ်မောကျနေသော မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့ကို သံကွန် ချာကြီးဖြင့် အုပ်ကာထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါးတိုထောက်ကာကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ရယ်မောလေ၏။

‘ဟား ဟား ဟား၊ ဟယ် အသင်မင်းသား ခုများတော့ ငါ့ပိုင်နက်ဝယ် ငါ့လက်ခုပ်ထဲက ရေနယ် ဖြစ်နေပါပေါ့။ သင်၏လက်ချက်ဖြင့် နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ အသက်ပါခွဲရဖူးလေပြီ။ ယခု သင်၏အသက်ကို ငါခြွေယူအံ့။ ဒုက္ခလှလှ ပေးကာ အသက်ဆုံးစေအံ့’

ဘီလူးကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရယ်ကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြိမ်းမောင်းဟစ်ကြွေးလေသည်။

(ထိုနေရာသည် . . သုခနုမင်းသားနှင့် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးတို့ အလင်းရောင်မရှိ မိုက်မဲခြင်းအတိုင်း နေခဲ့ရသောကြောင့် မိုက်မဲဟု အမည်တွင်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရသည်။ ယခုမူကာ တမဲဟု အမည်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်)

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးလည်း မကြာခင် နိုးလေသည်။ မှောင်မိုက်နေသော ကြောင့် ဒွေးမယ်နော်မှာ ကြောက်လန့်လေသည်။

‘မောင်တော် နှမတော်တို့ ဘယ်ကိုရောက်နေကြပါလိမ့်၊ မှောင်နှင့် မည်းဘာကိုမှ မသဲကွဲပါလား’

ကြောက်လန့်တကြားဆိုသော . . ဒွေးမယ်နော်၏ အသံကြောင့် အကြောက်၏ပြေစေခြင်းငှာ သုခနုမင်းသားက မင်းသမီးကို ထွေးဖက်ရင်း အားပေးစကားဆိုလေသည်။

‘အိုနှမတော် မောင်တော်ရှိနေသမျှတော့ မည်သည့် အန္တရာယ်ကိုမှ ကြောက်ရွံ့ရန်မလို၊ ရန်စွယ်ဟူသမျှ မောင်တော် နှိမ်နင်းပြမည်’

သုခနု မင်းသားမှာ မင်းသမီးကို အားပေးရင်း သူ၏လက်နက်ဖြစ်သောလေးနှင့် မြားကို စမ်းလေသည်။

ဘီလူးကြီး ယူဆောင်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် လက်နက်တို့ မရှိတော့

ကြောင်း မင်းသား သိလိုက်ရလေသည်။

‘အင်း ငါ၏လက်နက်တို့ကား မရှိတော့၊ ဤသို့ဆိုလျှင် အသက်အန္တရာယ်ရှိပေသည်။ အဆွေတော် နဂါးအား ခေါ်ရလျှင် ကောင်းမည်’

မင်းသားသည် ထိုသို့တွေးရင်း မြေကြီးကို လက်ဖြင့် သုံးကြိမ်ပုတ်လိုက်လေသည်။ (ဤသည်ကား နဂါးနှင့် မင်းသားတို့ကြားရှိ အဆက်အသွယ် အချိန် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။)

မင်းသားသည် နှုတ်မှလည်း ‘အို အဆွေတော် နဂါး ငါ၏မြေပုတ်သံ ကြားကြားချင်း အရောက်လာပါလော့’ ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

နဂါးသည်လည်း မင်းသား၏ အသံကို နားနားကပ်ကာ ပြောသလို ရှင်းလင်းစွာ ကြားရလေသည်။

‘အင်း ငါ၏ကျေးဇူးရှင် မင်းသား၏ အသံပေပဲ၊ ဧကန် မင်းသားခမာ တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်အတွင်း သက်ဆင်းမိသည် ထင်ပါ’

နဂါးသည် ထိုသို့ တွေးမိလေသည်။

‘ယခုပင်လျှင် အရှင်မင်းသားရှိရာ သွားမှတော်မည်’

ထိုသို့ ဆက်စဉ်းစားကာ နဂါးသည်လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် မင်းသား၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစား ရောက်လေသည်။

သံကွန်ချာအတွင်း၌ မင်းသားနှင့် မင်းသမီး ဝိတ်မိနေသည်ကို မြင်သောအခါ နဂါးက အခြေအနေကို အနည်းငယ် ရိပ်မိလေသည်။

‘အရှင်မင်းသား ကျွန်ုပ်နဂါး မည်သို့သော အမှုတော်အား ထမ်းရွက်ပေးရပါမည်နည်း၊ မိန့်တော်မူပါ’

‘အို အဆွေတော် နဂါး ကျွန်ုပ်ကား ကြင်ရာတော်နှင့် နေပြည်တော်သို့ အပြန်လမ်း၌ ဤညောင်ပင်အောက်၌ ဝင်၍ နားခိုမိသည်။ နားခိုခြင်းပင် လွန်အိပ်ချင်၍ နှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော် သွားခဲ့မိသည်။ ယခု နိုးလာသော အခါဝယ်၊ ဤနှယ်မှောင်မိုက်လျက် သံကွန်ချာဖြင့် အုပ်ထားခြင်း ခံရသည်။ ငါ၏ လက်နက်မရှိက ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏ လက်နက်အား အမြန်သွား၍ ရှာပေးပါလော့’

‘ခဏမျှ စောင့်တော်မူပါ အရှင်သား’

သို့နှင့် နဂါးသည် ဘီလူးယူဆောင်ကာ ဖွက်ထားခဲ့သော လက်နက်

များကို တစ်ခဏချင်း ရှာဖွေတွေ့ရှိလေသည်။ နဂါးသည် မင်းသား၏လက်
နက်များကို လျှင်မြန်စွာ ယူလာပြီး မင်းသားအား ဆက်သလေသည်။

‘အဆွေတော် နဂါး ဤလက်နက်တို့အား မည်သည့်နေရာမှ ရရှိခဲ့ပါ
သနည်း’

နဂါးက ဘီလူး ဝှက်ထားခဲ့သော နေရာကို ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ
မင်းသားမှာ အလွန်တရာ အံ့ဩသွားလေသည်။

‘အလို လို အင်မတန်ဝေးလှပါ တကား’

(မင်းသားက ထိုသို့ ‘ဝေးလှ’ပါတကားဟု ရေရွတ်မိခဲ့သော အရပ်မှာ
ယခုအခါ ‘ပွေးလှ’မြို့ အဖြစ် တည်ရှိလေသည်။)

သုခမင်းသားလည်း နဂါး၏ အကူအညီဖြင့် လက်နက်များ ရရှိလာပြီ
ဖြစ်၍ အားရှိသွားသည်။ နဂါးကား သူ၏ တာဝန်ကျေပြီးဆုံးသည်နှင့် နှုတ်
ဆက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးမှာမူ သုခမ မင်းသား လက်မောင်းကို
ကိုင်ကာ ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။

‘နမတော် မောင်တော်တို့ ဤသံကွန်ချာကို တွန်းကာ လှန်ပစ်ရင်း
ရန်သူ နှင့် တိုက်ခိုက်ရပေမည်။ သို့သော် နမတော် ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျှင်း
မရှိပါလေနှင့်’

မင်းသားသည် ဒွေးမယ်နော်ကို အားပေးရင်း သံကွန်ချာကြီးကို
အတင်း တွန်းကန်ကာ ဖွင့်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဘီလူးကြီးမှာ သံကွန်ချာ
ပွင့်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသားအား ဆီး၍တိုက်
ခိုက်လေသည်။

‘အသင် ဘီလူး၊ မည်သို့သော အပြိုးနှင့် ငါ့အား တိုက်ဘိသနည်း’

‘ဟယ် အသင်မင်းသား ငါ့အား နှစ်ဘဝတိုင်တိုင် သတ်ခဲ့သည်ကို
မမှတ်မိသလော၊ ဂဠုန်ဘဝက တစ်ခါ၊ ပင့်ကူဘဝမှာတစ်ခါ အစာစားရန်ဆဲ
ဆဲတွင် သင်၏လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်ခဲ့ရသည် သင့်အား ငါမကျေ’

ဘီလူးသည် ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် မင်းသားအား ပြင်းထန်စွာ
တိုက်ခိုက် လေသည်။

မင်းသားလည်း ယောက်ျားတို့စွဲဖြင့် အနိုင်မခံ အရှုံးပေး ပြန်လည်

ထိုးနှက်လေသည်။

ဒွေးမယ်နော်မှာကား ရင်တမမဖြင့် သူ၏ ကြင်ဖော်အသစ်စက်စက်
အတွက် ဆုမွန်တောင်းရင်း လွတ်ကျွတ်ရာ တစ်နေရာမှ ကြည့်၍ နေလေ
သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ မင်းသားရော ဘီလူးပါ ခြေကုန်
လက်ပန်းကျလာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ မင်းသားသည် ဘီလူး၏ လက်ချက်ဖြင့် သေအံ့မူးမူး
ဝေဒနာဖြင့် သတိလစ် မေ့မြောသွားလေသည်။

ဘီလူးမှာလည်း သုခမင်းသား၏ ကျွမ်းကျင်လှသော မြားရေး
အောက်၌ အသက်ပျောက်ရလေသည်။ ဘီလူးမှာ သေဆုံးသည်နှင့် ဇော်ဂျီ
ဘဝကို ချက်ချင်း ကူးပြောင်း၍ သွားလေသည်။

ဇော်ဂျီဘဝကို ကူးပြောင်းသော်လည်း မင်းသားအပေါ်၌မူ ရန်ငြိုးတို့
ကားမကုန်သေး။

မင်းသားကို ပတ်၍ ကြည့်ရှုလေသည်။ မင်းသားသေဝယ်ဇောမြော
နေသည်ကို ဇော်ဂျီက သေပြီအမှတ်ရှိလေသည်။

ထိုစဉ် ပုန်းအောင်းနေသော ရှင်မိသာကို တွေ့ရှိသွားလေသည်။ ရှင်
မိသာ (ဒွေးမယ်နော်) မှာကား လင်တော်မောင်ကို သေပြီအမှတ်ဖြင့် အသည်း
အသန် ငိုကြွေးမိလေသည်။

‘အို ချစ်နှမရယ် ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ငိုသလဲ၊ သင်၏ချစ်လင်မှာ
ငါနှင့် အသည်းအသန် တိုက်ခိုက်ရင်းက ဘဝဆုံးကာ သွားလေပြီ၊ အခု သင့်
အားငါပိုင်ပြီ၊ ငါ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လော့’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဇော်ဂျီသည် ဒွေးမယ်နော်၏ လက်ကို အတင်း
အဓမ္မ ဆွဲကာခေါ်လေသည်။ ဒွေးမယ်နော်မှာ ပြင်းဆန်ကာ ရုန်းကန်သော်
လည်း အားက မတန်သောအခါ မောပန်း၍ သာလာသည်။ ထို့ကြောင့်
မလိုက်ချင်ဘဲ ငိုကြွေးရင်း လင်တော်မောင်အား သတိရရင်း ဇော်ဂျီ၏နောက်
သို့ လိုက်ရလေတော့သည်။

ဇော်ဂျီနှင့် ဒွေးမယ်နော်တို့သည် ပင်းတယ၏ မြောက်ဘက်သို့
ဦးတည် လျှောက်ခဲ့ကြရင်းမှာ ရေထွက်တစ်ခုသို့ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုရေထွက် အနီးရှိ ကုန်းတစ်ခုအနီး၌ ခေတ္တခဏ ထိုင်ကြရင်းက အနား ယူလေသည်။

ဒွေးမယ်နော်သည် မောင်တော်အား အသည်းအသန် သတိရနေ သည်။

‘ငါ့မောင်တော်ကား မသေနိုင်သေး’ ဟုလည်း တွေးမိလေသည်။ ဇော်ဂျီ ကလည်း ရှင်မိသာ (ဝါ) ဒွေးမယ်နော်အား အလွတ်မပေး စောင့်ကာ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

‘အင်း ဒီဇော်ဂျီစုတ်၏ လက်ကလွတ်အောင် မည်သို့ ကြံရပါမည် နည်း။ ငါ့မောင်တော်ရှိရာသို့ သွားလိုလှပေသည်’

ဒွေးမယ်နော်သည် ဇော်ဂျီလက်မှလွတ်ရန် နည်းလမ်းတို့ကိုသာ အမျိုးမျိုး ကြံစည်၍ နေလေသည်။

ဇော်ဂျီကလည်း အမမ္မသိမ်းပိုက်ကာ ရလိုက်သော ဇနီးချော၏ မျက်နှာကို ရှုမငြီးစွာ ကြည့်၍နေလေသည်။

‘အို အသင်ဇော်ဂျီ’

ဒွေးမယ်နော်၏ ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် ပြုစုရှင်စွာ ခေါ်လိုက်သော ခေါ်သံ ကြောင့် ဇော်ဂျီသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှည့်ကာကြည့်၏။

‘ကျွန်ုပ် ရေဆာလှပါသည်။ ရေကို ဆောင်ယူပေးပါလော့’

‘အို ချစ်နှမ၊ ကောင်းလှပါပြီ။ မောင်တော် ယခုချက်ချင်း ရေထွက်မှာ ဆင်းခပ်ပေးပါအံ့’

ဇော်ဂျီသည် သူ၏ တောင်ဝှေးဖြင့် ကနုတ်လက်ရာများဖြင့် လှပ သော ငွေဖလားတစ်လုံးကို ဖန်ဆင်းကာ ရေထွက်ဆီသို့ သွားလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေထွက်ဆီသွားသော ဇော်ဂျီကို ကြည့်လိုက်ရင်းက ဒွေးမယ်နော် မချီပြုံးကို ပြုံးလေသည်။ ဇော်ဂျီမှာ ရွှင်လန်း တက်ကြွစွာဖြင့် ဒွေးမယ်နော်ဆီ ငွေဖလားမှ ရေကို ပေးလေသည်။ ဒွေးမယ်နော်ကား လှမ်းမယူ၊ ငြူစူကာသာ နေလေသည်။

‘နှမတော် နှမတော် သောက်လိုသော ရေကြည်ကို မောင်တော် ငွေ ဖလားဖြင့် ဆောင်ယူခဲ့ပါပြီ’

ပြောရင်း ဇော်ဂျီက ဒွေးမယ်နော်ဆီသို့ ငွေဖလားကို ပြုံးရွှင်စွာ ကမ်း

ပေးလေသည်။

ဒွေးမယ်နော်ကား တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်။

‘အသင်ဇော်ဂျီ ကျွန်ုပ် ငွေဖလားနှင့် မသောက်လို၊ ရွှေဖလားနှင့်သာ သောက်လိုပေသည်’

ဒွေးမယ်နော်က ထိုသို့ဆိုလိုက်သဖြင့် ဇော်ဂျီကား သူ၏တန်ခိုးဖြင့် အပြည့်ဖြစ်သော ငွေဖလားကို ဖောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရွှေဖလားတစ်လုံးကို ဖန်ဆင်းလေသည်။

‘ချစ်နှမ ရွှေဖလားနှင့် သောက်ချင်လျှင်လည်း ယခု ဖြစ်စေရမည်’

ထို့နောက် ရေထွက်သို့ သွားကာ ရွှေဖလားဖြင့် ရေကို ခပ်ပေးလေ သည်။ ဒွေးမယ်နော်ကား ဇော်ဂျီကမ်းပေးသော ရွှေဖလားကို လှမ်း၍မယူ၊ မျက်နှာတော် ငြူစူစွာဖြင့်သာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေလေသည်။ ဇော်ဂျီမှာ ဒွေးမယ်နော်၏ အပြုအမူကြောင့် ဒေါသ အထွက်ကြီးထွက်လေသည်။

‘အို နှမ သင် ရွှေခွက်နှင့်မှ သောက်ချင်သည်ဆို၍ ကျွန်ုပ်ခပ်ခဲ့လေပြီ။ သောက်လော့’

‘အို ဇော်ဂျီ ကျွန်ုပ် မသောက်ချင်တော့ပြီ’

‘ဟယ် ဒွေးမယ်နော် . . . မသောက်ချင်သော် အဘယ်ကြောင့် အကြောင်း မရှိ ပူဆာဘိသနည်း၊ ပြောလော့’

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကား ဒေါသထွက်နေသော ဇော်ဂျီကို ကြည့် ကာပြုံးလိုက်လေသည်။ မိမိ၏ အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးလိုက်သော ဒွေးမယ်နော် ကြောင့် ဇော်ဂျီမှာ ဒေါသပို၍ ထွက်လေသည်။

‘အသင်ဇော်ဂျီ . . ကျွန်ုပ်ကား သင့်အား အချစ်စမ်းလိုက်ခြင်းသာ တည်း။ အဘယ်မှာ ရေမဆာဘဲ ရှိပါမည်နည်း။ သင့်အား အလွန်ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်လွန်းလှသည့်အတွက် အချစ်စမ်းကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏’

ဇော်ဂျီသည် ဒွေးမယ်နော်၏ နှုတ်မှထွက်သော စကားတို့ကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ လွန်စွာ ပျော်ဖြူလျက် ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

‘အသင်ဇော်ဂျီသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အလွန်တရာ ချစ်ခင်ပါမူ ၎င်း ရေထွက်မှ နှုတ်ဖြင့် ငုံ့၍ ယူဆောင်ပေးသော ရေကိုသာ သောက်ချင် ပါသည်။ ယူဆောင်ပေးပါမည်လော့’

... ဇော်ဂျီကား ရှင်မိသာခေါ် ဒွေးမယ်နော်၏ လှည့်စားမှုအောက် သက်ဆင်းမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်ဂျီသည် ချစ်နှမ သင် ခဏစောင့်လော့' ဟုဆိုကာ ရေထွက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေသည်။ နောက်မှ ဒွေးမယ် နော် မင်းသမီးပါလာမှန်း သူမသိ။

ဇော်ဂျီသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရေထွက်တွင် ငွေက ရေကို ငို၍ယူရန် ပြင်လိုက်သည်။ နောက်မှ ပါလာသော ဒွေးမယ်နော်က ရှိသမျှအားကုန်ဖြင့် ဇော်ဂျီအား မုန်းတီးစွာ တွန်းချလိုက်လေသည်။

ဇော်ဂျီမှာ မထင်မှတ်ထားသဖြင့် ရေထွက်ရေအိုင်ကြီးထဲသို့ စောက် ထိုးမိုးမျှော်ကျလေသည်။ ထိုအခါ ဇော်ဂျီ၏အစွမ်းတို့ ပျက်ပြယ်ကာ ကျောက် အကြားမှ ရေများ တဝေါဝေါ ပိုမိုထွက်လျက် ထိုရေ နှင့်ပင် ဇော်ဂျီရေနစ်၍ သေလေသည်။

(၎င်းနေရာကို ဇော်ဂျီသေဆုံးခြင်း အစွဲပြု၍ ဇော်ဂျီမြစ်ဟု ခေါ်ကြပြီး ပင်းတယ မြောက်ဘက် ရေထွက်ဦးမှ မြစ်ဖျားခံ စီးဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်)

ဇော်ဂျီလက်မှ လွတ်မြောက်သွားသော ဒွေးမယ်နော်သည် သူမနှင့် မောင်တော် သုဓမ္မမင်းသားတို့အား သံကွန်ချာဖြင့် အုပ်ကာဖမ်းခဲ့သော ဘီလူး ကြီးနှင့် မင်းသားတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် မိုက်မဲ (တမဲ) အရပ်၌ ကျန်ရစ်သော မောင်တော် သုဓမ္မမင်းသားကို ရှာရန် အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာသို့ ပြန်အရောက် . . မောင်တော်ကို မတွေ့ရသောအခါ ဒွေးမယ်နော်မင်းသမီးမှာ ခရီးပိုမို ပန်းသလို ခံစားလိုက်ရပြီး မောင်တော် အတွက် စိုးရိမ်တကြီး ငိုကြွေးမိလေသည်။

(သုဓမ္မ) ကုမ္ဘာဘယ မင်းသားသည်ကား သေငယ်စေဖြင့် သေအံ့မူး မူးရုံနေချိန်တွင် ပြန်လည် သတိရလာသောအခါ ဘေး၌ ကြင်ဖက်သက်လျာ ဖြစ်သော ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကို မတွေ့ရသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က သိမ်းပိုက်လေပြီဟု စိုးရိမ်စွာ ငိုကြွေးလျက် နေပြည်တော်ရှိရာ မှန်းကာတစ် လှမ်းချင်း ယိုင်နဲ့ကာ ပြန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒွေးမယ်နော်မှာ ငိုရင်းရွိုက်ရင်းဖြင့် တောင်ဘက်အရပ်သို့ လျှောက် လာမိရင်း တစ်နေရာတွင် သွေးစက်တစ်စက် နှစ်စက်ခန့်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ သူမ၏ စိတ်၌ မောင်တော်၏ သွေးစက်လေလားဟုလည်း ထင်မိ၏။

... 'ဤမြေပေါ်ရှိ သွေးစက်သည် ငါ၏လင်တော်မောင် သုဓမ္မမင်းသား ၏သွေး ဖြစ်ပါက နံဟောင်ခြင်းမရှိ ပကတိ မွှေးကြိုင်နေပါစေ၊ မောင်တော် သုဓမ္မမင်းသား၏ သွေးမဟုတ်ခဲ့ပါမူ အမွှေးရနံ့မရှိ ပကတိ နံဟောင်နေပါ စေသား'

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည် ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သွေးစက်ကို အသာငုံ၍ ကုန်းကာ နမ်းလေသည်။

သွေးစက်မှာအံ့ဩဖွယ်ရာ အညီနဲ့ အဟောင်နဲ့ လုံးဝမရှိတဲ့ ကြာရနံ့ သင်းယုံ၍ နေလေသည်။

(ထိုသို့ ဒွေးမယ်နော် ကုန်းနမ်းသည်ကို အစွဲပြု၍ 'ကုန်နမ်းရွာ' ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ နမ်းကုန်းဟု အမည်ပြောင်းလဲ တည်ရှိခဲ့သည်။)

ဒွေးမယ်နော်မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် ကျကာလာသည်။ ထိုဘက်သို့ ဦးတည်ကာလျှောက်ရင်း ညောင်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ဒဏ်ရာဖြင့် လဲနေသော သုဓမ္မမင်းသားကို ဆိုနင့်ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

'မောင်တော်'

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးမှာ အပြေးတပိုင်းဖြင့် လဲနေသော သုဓမ္မမင်း သားကို ပြေး၍ ထူသော်လည်း မင်းသားမှာ မေ့မြောနေလေပြီ။

ဒွေးမယ်နော်မှာ မောင်တော် သုဓမ္မမင်းသား၏ ကိုယ်ကို ဖက်လျက် သေပြီအထင်ဖြင့် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ရှိုက်ရှိုက်ကာသာ ငိုနေလေတော့ သည်။

'မောင်တော်ရေ နှမတော် အခက်အခဲတွေ ကျော်ပြီးမှ ရောက်လာခဲ့ ပြီလေ၊ ထကြည့်တော် မူပါဦးလား ဘုရား၊ နှမတော်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီလား မောင်တော်ရဲ့'

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးခမျာ ထိုနေရာမှ မရွေ့၊ မောင်တော်ကိုသာ ပိုက်လျက် အခါခါငို၍သာ နေလေသည်။ ထိုအခါ သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍိတမ္မ လာ မြကျောက်ဖျာမှာတင်းမာမှန်းမသိ တင်းမာလာသောကြောင့် သိကြားမင်း မှာ လူ့ပြည်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လေသည်။

'ဪ... လက်စသတ်တော့ ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးထွေး ဒွေးမယ်နော် နတ်သမီးလေးကိုး၊ သူ့ခမျာ မင်းသားသေပြီ အထင်နဲ့ ရှိုက်ကြီး

တင်ငံ ငိုနေခဲ့တော့သကဲ့ရဲ့၊ အင်း သူ့လင်တော်မောင်ကို တကယ်ချစ်မချစ် ဝါ ဆန်းစစ်ကြည့်သေးတာပဲ'

သိကြားမင်းလည်း ဆင်ဆိုးကြီးယောင်ဆောင်ကာ တစ်တောလုံး ဆူညံပွက်လော ထလုမတတ် မြည်ဟီးကာ မင်းသမီးကို အစွယ်ဖြင့်ထိုးကား နင်းသတ်တော့မည်သကဲ့သို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာလေသည်။

မင်းသမီးမှာကား ဆင်ဆိုးကြီးကို ဂရုမပြုနိုင်အား၊ သုခနမင်းသားကိုသာ တမ်းတမ်းတတ ငိုလျက် ငို၍သာ ရှိုက်နေလေ၏။

'အင်း ဆင်ကိုမှ မကြောက်ရင်တော့ ကျားနဲ့ ခြောက်ကြည့်ပေဦးမှပဲ' သိကြားမင်းသည် ထိုသို့တွေ့တောကာ ဆင်ဆိုးကြီးသဏ္ဍာန်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ဖျောက်ကာ ကျားဆိုးကြီးအသွင်ကို ယူကာ အစွယ်တို့ကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် မြည်ဟီးကာ ကိုက်မည် စားမည် တကဲကဲဖြင့် ခပ်ရဲရဲ ပြေးကာလာသည်။

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည်ကား ကျားဆိုးကိုပင် သူမ မမြင်တော့၊ လင်တော်မောင် သုခနမင်းသားကိုသာဖက်၍ ရှိုက်ရှိုက်ကာသာ ငိုနေရှာလေသည်။

'အင်း ကျားမကြောက်၊ ဆင်မကြောက် အံ့လည်း အံ့လောက်ပါပေသည်။ ကဲ မုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်စေကာ မိုးရွာစေဦးအံ့'

သိကြားမင်းကြီးသည် ထိုသို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး ကြီးမားကာ အရှိန်ပြင်းလှသော ကြောက်မက်ဖွယ် မိုးနှင့် လေမုန်တိုင်းကြီးကို ဖန်တီးလေသည်။ ဒွေးမယ်နော်မှာ သူမထိုင်နေသည့် ဘေးသို့ မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ကျိုးကျလာ သော ညောင်ကိုင်းကြီးတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်အား၊ မောင်တော်မင်းသားကိုသာ တမ်းတရင်း အရှိန်ကြီးရှိုက်ကာ ငိုနေရှာသည်။

'အင်း အံ့ဖွယ်ပါတကား၊ ဆင်ဆိုးမကြောက် ကျားမကြောက်၊ မိုးမုန်တိုင်း လောက်တောင်မမူတဲ့ နတ်သမီးပါကလား၊ ကဲ ဘီလူးအသွင် မြင်စမ်းစေရောလဟယ်'

သိကြားမင်းသည် ကြီးမားလှသော ဘီလူးကြီးအသွင်ကူးပြောင်းကာ ငှက်ပြောဖူးအရွယ်မျှရှိသော အစွယ်ကြီးကို ဖြုပြကာ ရေအိုးအရွယ် နီရဲကြောက်ဖွယ် မျက်လုံးကြီးကို ပြူးပြူးကာ ပြလေသည်။ လက်ထဲမှာ သန်လျက်

ဖြင့် ခုတ်တော့မယောင်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်ထဲမှ တင်းပုတ်ဖြင့် ထုတော့မယောင် အမျိုးမျိုးပုံစံဖြင့် ဆောင်ရွက်ကာ လန့်စေသော်လည်း ခိုင်မြဲလှသော မင်းသမီး၏ သံယောဇဉ်ကို လက်ခံကာ ပကတိ သိကြားမင်းအသွင်ကို ဖူးမြင်စေသည်။

'ဟဲ့ အို နှမငယ်... သင်သည်ကား ဘီလူး ကျား ဆင် မုန်တိုင်းကြီးပင် မြင်သော်လည်း စိုးစဉ်းမျှမကြောက်၊ ခြောက်သူသာ မောရပေသည်။ သင့်မောင်တော်ကိုသာ တမ်းတ ရင်ကွဲလုတမျှ ငိုနေချေသည် တကား၊ လင့်အပေါ်ဝယ် သစ္စာတရား လွန်ကြီးမားလျက်ရှိပေသည်။ သင့်အား သနားမိတော့သည်။ ယခုပင် သင်၏မောင်တော် ထလာစေလိုပါသလော'

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည် လက်အုပ်ချီလျက် သိကြားမင်းကို မျက်ရည်များကြားမှ ဤသို့လျှောက်လေသည်။

'မုန်လှပါ အရှင်သိကြားမင်း၊ ဤသို့သော အခြေအနေဝယ် ဤနယ် မမြင်ချင်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ မောင်တော်ဘုရားကို ရွှင်လန်းစွာ မြင်လိုပါတယ် အရှင်သိကြား'

သိကြားမင်းသည် ဒွေးမယ်နော်၏ လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် ခေါင်းကိုညိတ်လေသည်။

'ကဲ ကဲ နှမတော်၊ သင်ပျော်ပါလေတော့၊ သင်၏မောင်တော် သုခနမင်းသားအား နတ်ရေစင် ပက်ကာဖျန်းမယ် ယခုပင် ရွှင်လန်းပါစေသော်'

ထိုသို့ သိကြားမင်းက နတ်ရေစင်ကို ပက်ဖျန်းပေးလိုက်သောအခါ သုခနမင်းသားမှာ ဆန်းသစ်စ 'လ'ပမာ ရွှင်လန်းစွာ ထလာလေတော့သည်။ သိကြားမင်းလည်း တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်လေသည်။

သေလုမြောပါး သတိလစ်နေခဲ့သော မင်းသားမှာ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကို ဖက်လျက် အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်မိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းသားလည်း မင်းသမီးလက်ကို ဆွဲကာ ဗာရာပြည်သို့ ပြန်ရန် ဦးတည်လေသည်။

ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစမို့ ဝေးကွာသော ခရီးကို မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဖြတ်သန်းကြရင်း နေပြည်တော်နှင့် တစ်စထက် တစ်စ နီးကပ်၍ လာလေသည်။

နေပြည်တော်သို့ ရောက်လျှင် သုခနမင်းသားသည် ကြင်ဖက် မင်းသမီး ဒွေးမယ်နော်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဖခမည်းတော် မယ်တော်တို့ ရွှေမှောက်သို့ အခစား ဝင်ရောက်လေသည်။

‘ဟယ် သားတော်မောင် မယ်မယ်ဘုရားဖြင့် မျှော်၍သာ နေရတယ်၊ အန္တရာယ်တွေများ တွေ့နေသလားလို့’

မယ်တော်သည် သားတော် သုခနမင်းသားကို ဖက်ရင်း လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ဆိုလေသည်။ ပြီးနောက် သားတော်၏ ဘေးမှ ကညာဖျိုကို သတိထားမိ လေသည်။ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးအား အကဲခတ်၍လည်း ကြည့်ရှုလေသည်။

‘ဖခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်ဘုရား သားတော်နှင့်အတူ ရွှေတော် မှောက် အခစားရောက်နေသူမှာ သားတော်၏ ကြင်ဖက်လောင်းလျာ ဖြစ် ကြောင်းပါ’

မင်းသား၏ လျှောက်တင်မှုကြောင့် ဖခမည်းတော် မင်းကြီးက မိဖုရား ဖြစ်သူကို လှည့်ကာကြည့်သည်။ ဒွေးမယ်နော်၏ အလွန်လှပသော အဆင်း ဟန်နှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာတို့ကို ကြည့်ကာ သာမန် အရပ်သူ မဟုတ်ကြောင်း သိကြလေသည်။

‘အဘယ်ပြည်က ကညာလဲကွ့’
ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးက ပြုံးရွှင်စွာ မေးတော်မူလေသည်။

‘မှန်လှပါ ငွေတောင်ပြည်ကို အစိုးရသော နတ်မင်းကြီး၏ သမီးခုနစ် ဖော်အနက် အထွေးဆုံးဖြစ်သော ဒွေးမယ်နော် ဖြစ်ကြောင်းပါ ဖခမည်းတော် ဘုရား’

သုခနမင်းသား၏ အဖြေကြောင့် ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားတို့မှာ ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာ ရှိသွားကြလေသည်။

သုခနမင်းသားလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မျှမတ်ခိုလ်ပါအလယ် တွင်ပြောပြလေသည်။

ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရား အပါအဝင် မျှမတ် အခြွေအရံ တို့သည်လည်း အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်တို့ကို ရင်သပ်ရင်း နားထောင် ကြကုန်လေသည်။

‘အိမ်း . . . သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ ရွှေတော်မှောက်

အရောက်လာခဲ့နိုင်သော ငါ၏ သားတော်နှင့် ဒွေးမတော်တို့အား မြှောက်စား သောအနေနှင့် သားတော်အား အိမ်ရှေ့စံအရာ အပ်နှင်းကမသင့်တော်ပေလား မင်းကြီးများ’

‘သင့်မြတ်လှကြောင်းပါ ဘုရား’
ဤသို့ဖြင့် မင်းသားအား အိမ်ရှေ့စံ အစိုက်အရာကို အပ်နှင်းလိုက် ကြလေသည်။

သုခနမင်းသားနှင့် ဒွေးမယ်နော်တို့သည်လည်း ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရား တို့အား မျီသေစွာ ကန်တော့ကြလေသည်။

အိမ်ရှေ့စံဖြစ်သွားသော သုခနုမင်းသားနှင့် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား ဒွေးမယ်နော်တို့သည်လည်း ဗာရာဏသီပြည်ကြီး၌ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသည်။

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည်ကား နတ်မျိုးနတ်ရွယ်ဖြစ်ကာ မြို့/ရွာစောင့်နတ်တို့၏ ချစ်ခင်မှုကို ရရှိကာ ဗာရာဏသီပြည်သူ ပြည်သားတို့မှာလည်း အနာရောဂါ ကင်းရှင်းကြလျက် တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့မှာ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခွဲ အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးလေးရောက်လာချိန်ကစလို့ ကျုပ်တို့ တိုင်းသူပြည်သားတို့လည်း အနာရောဂါ အဖြာဖြာ ကင်း လျက် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြပေတယ်’

‘အိမ်မိ ကျုပ်တို့ မင်းသမီးကလည်း နတ်မျိုးနတ်ရွယ်ပေကိုးဗျ’

‘ကျုပ်တို့ ကျန်းမာသလို ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည်လည်း ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဗျား’

တိုင်းသူပြည်သားတို့မှာလည်း ဒွေးမယ်နော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းလျက် အပြန်အလှန် မေတ္တာပွားကြလေသည်။

သို့သော် မေတ္တာမပွားနိုင်သူများမှာ တိုင်းပြည်ထဲမှ သမားတော်

၅ ပြန် ဖြစ် နေ နှစ်

တစ်စုတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ကျန်းမာနေကြခြင်းသည် ၎င်းတို့၏ ဆေးကုသခြင်းလုပ်ငန်း လုံးလုံး မပြုလုပ်ရတော့သဖြင့် လာဘ်လာဘ မရွှင် အသပြာ မဝင်တော့ပေ။

‘ကဲ နောင်ကြီးရေ နောင်ကြီးတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ လူနာ မရှိ အနာမရှိနဲ့ လာဘ်မရွှင်တာ အတော်ကြာပါပေါ့လား’

‘အိမ်မိ အဆွေတော် သင်မှ မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထို့အတူ ရှိပေ၏’

‘ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သမားတော်များအဖို့ အသက်ရှင်ဖို့ရာ ရေမှ တစ်ပါး၊ အခြားသုံးဆောင်ခြင်းငှာ ရှိပါဦးတော့မလားကွယ်ရဲ့’

ဤသို့ စိတ်သဘော ဆိုးယုတ်ကြသော သမားတော် အချို့မှာ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးအား အကောက်ကြံရေးအတွက် ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တိုင်ပင်ကြလေတော့သည်။

‘အဆွေတော် မင်းကြီးဆီမှာ နေ့စဉ် အခစားရောက်တဲ့ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးဆီ အကူအညီတောင်းရင်တော့ ရတနံကောင်းရဲ့’

‘လင်းစမ်းပါဦး . . . နောင်ကြီးရဲ့၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ကြီးကွင်းကိုယ်စွပ်သလိုလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်နော်’

‘ဒီလို အဆွေတော်ရဲ့’

တန်ခိုးလက်ဆောင်ကို အင်မတန် မက်မောကာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သော အညီနဲ့ထွက်နေသည့် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးကို သူတို့ ရွေးချယ် လိုက်ကြသည်။

ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတို့မည်သည် တိုင်းရေးပြည်ရာ၏ အကောင်း အဆိုး အကြောင်းအကျိုး ဖြစ်လာမည့် အရေးတို့ကို ကြိုတင် တွက်ဆနိုင်သော အရည်အချင်းရှိပေရာ မင်းကြီးကို အယုံသွင်းရန်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးမှာ ၎င်းပုရောဟိတ်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်ကြသော သမားတော်တို့၏ ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦးမှာ အသပြာထုပ်ကို ဝှက်ကာယူရင်း တောင်ကြည့်မြောက် ကြည့်ဖြင့် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီး၏ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ဤသည်ကို ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးက ပြတင်းဝမှ ဆီး၍ မြင်သည်။ ဤသို့ အနေအထားမျိုးဖြင့် လာသောသူသည် မည်သို့သော လူစားဖြစ်သည် ကို ပုရောဟိတ်ပီပီ သိရှိလိုက်သည်။ မေးကို ပွတ်ရင်း ပုရောဟိတ်ကြီးကကျေ ကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

သမားကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက်တို့မှာ ရှေးဦးစွာ ပုဏ္ဏားကြီးအိမ်မှ

ကျွန်ယုံတော်ကြီးနှင့် စတွေ့လေသည်။

‘မလာစဖူး အလာထူးပါလား သမားတော်ကြီးတို့’

ဆီးကာ ခရီးဦးကြိုပြုသော ပုရောဟိတ်ကြီး၏ ကျွန်ယုံကြီး ပြောလိုက် သော စကားက သမားကိုယ်စားလှယ်နှစ်ယောက်စလုံး၏ အဓိကကို ထိမှန် လေ၏။ ၎င်းတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်က အမူအရာပျက်ချင်နေသော ဤတစ်ယောက်ကို တံတောင်ဖြင့် တွပ်ရင်း သတိပေးသည်။

ဤသည်ကို ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီး၏ ကျွန်ယုံကြီးက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။ သူ့အဖို့တော့ ရိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် မမြင်ယောင် ပြုကာ ချောင်းကို ‘အဟမ်း’ ခနဲ လုပ်ကာ ဆိုး၏။

‘အဟမ်း ထိုင်ကြပါဦး၊ အကြည်တော်တို့ ဧကန် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား ထံ လာကြတယ် ထင်ပ’

‘မှန်ပါပေတယ် နောင်တော်’

သမားကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက်တို့မှာ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ဧည့် ခန်းထိုင်ခုံ၌ ဝင်ကာ ထိုင်ကြသည်။

‘ဟိတ် မယ်လှ . . . ဒီက ဆွေသဟာများအတွက် ထန်းလျက်လေး ဘာလေး ယူခဲ့ကြပါဟ’

အိမ်တော်စိုး တစ်ယောက်နီးပါး ခုံညားသောဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်လှည့် ကာ အခိုင်းအစေ မယ်လှကို လှမ်းကာအော်သည့် ကျွန်ယုံကြီး၏ အဝတ် အစားနှင့် ဟိတ်ဟန်ကိုကြည့်ပြီး သခင်နှင့်ပင် ထင်မှတ်မှားလောက်ပေသည်။

‘ပုရောဟိတ်ကြီး ရှိမှ ရှိပါလေစ’

‘ဩ ရှိပါတယ် သမားတော်၊ အခုလေးတင်မှ အိပ်ခန်းဆောင် ဝင်သွား သမို့၊ သွားကာနီးဖို့ စဉ်းစားနေတာပါ’

ကျွန်ယုံကြီး၏ တန်ပြန် အဆိုကြောင့် သမားကိုယ်စားလှယ်နှစ် ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။

‘ဟို’

‘ရပါတယ် သမားတော်တို့ အခြားသူများမှ မဟုတ်ပေဘဲ၊ ကျွန်တော် မျိုး သွားကာ နှိုးပေးပါ့မယ်’

ကိုယ်အနည်းငယ် ညွတ်ကာ မရယ်မပြုံးဖြင့်ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားသော ကျွန်ယုံကိုကြည့်ကာ သမားကိုယ်စားလှယ်နှစ်ယောက် သက်မကိုသာသာ ချသည်။

ထိုစဉ်ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော ပုံရိပ်ကြောင့်သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

မယ်လှ။ ပုရောဟိတ်အိမ်မှ အစေအပါးများထဲက အရေးပါသော အစေအပါး တစ်ဦးပင်။ ထန်းလျက်နှင့် အခြားသရေစာများနှင့် ရေခဲခွေးကြမ်းတို့ကို အစေအပါး နောက်တစ်ဦးနှင့် သယ်ယူလာသည်။

‘သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်’

မယ်လှက တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာပြောရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းသည် သူတို့အနေနှင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ချိန်မှတစ်ပါး ဖြတ်သွားဖြတ်လာပင် မလုပ်ဝံ့ကြ။

ကျွန်ယုံကြီးသည် ပုရောဟိတ်၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ကာ ကိုယ်တစောင်းဖြင့် အမြန်ဝင်သည်။ အိပ်ခန်း၏ သလွန်ညောင်စောင်းထက်တွင်မူ ပုဏ္ဏားကြီးက မိန့်မိန့်ကြီးလဲလျောင်းနေသည်။

‘အရှင်’

ကျွန်ယုံကြီးက ‘အရှင်’ သာ ရှိသေးသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးက လက်ဝါးကာပြသည်။ သူ သိပြီးသားဆိုသည့်သဘော။

သမားတော် ဆိုသည်က မပင့်မဖိတ်ဘဲ အိမ်တိုင်ရာရောက် လာရိုး ထုံးစံမရှိ။ အင်မတန် ကိန်းကြီး ခန်းကြီးနိုင်ချင်သော သမားနှစ်ယောက်က ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်ဟန်ဖြင့် ရောက်လာကတည်းက အကူအညီ တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ စဉ်းစားမိပြီးသား ဖြစ်သည်။

သလွန်ညောင်စောင်းမှာ လဲလျောင်းနေရာက အသာထသည်။ ဝတ်ရုံဖြူဖြူကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲကာဆန့်သည်။ ပုဏ္ဏားဦးစွန်းကို သေသေချာချာဆောင်းသည်။ ထို့နောက် ခွဲညားသော ခြေလှမ်းဖြင့် ဧည့်ခန်းဆီကို လျှောက်သည်။ ကျွန်ယုံကြီးက ခပ်ယိုယိုအနေအထားဖြင့် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီး၏ နောက်မှ ခပ်ခွာခွာလိုက်သည်။

‘အဟမ်း’

ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ စည်းဝါးကိုက်နေကြသော သမားကိုယ်စားလှယ်နှစ်ယောက်တို့မှာ ပုရောဟိတ်ဝင်လာသည်ကို သတိမပြုမိနိုင်အားဘဲ ရှိနေသောကြောင့် ပုရောဟိတ်ကြီးက ‘အဟမ်း’ ဟု ချောင်းသံပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်တော့ ချောင်းဆိုးသံကြားလျှင် ‘လူနာဟဲ့’ ဟု သမားတော်အနေနှင့် လက်ခမောင်းခတ်မည်မှာ မလွဲ။ ယခုမူ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရာမှာ အသာခွာကာ ခပ်ပျာပျာ ထရပ်သည်။

‘အို ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ ဘယ်သူများလဲလို့ သမားတော်တို့ကိုး၊ အဘယ်သို့ များလမ်းမှားလာပါလိမ့်’

ပုရောဟိတ်ကြီးက ပြုံးရင်းနှုတ်အဆက် ကွက်ခနဲ ပျက်သော မျက်နှာကို သမားကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက် ပြန်၍ ထိန်းသည်။ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်ဆိုသလို ခပ်အိုအိုမျက်နှာကို ပို၍ အိုစာပြလိုက်ကြသည်။

‘ပုရောဟိတ်ကြီး မကယ်ရင် သေဖွယ်သာရှိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အကူအညီ လာတောင်းရတာပါ’

‘အလိုလေး၊ ပေးလိုက်တဲ့ သာဓကက ကြက်သီးထစရာပါလားကွယ်ရဲ့၊ ကဲ မိန့်စမ်းပါဦးလား’

ပုရောဟိတ်က စကားလမ်းစကို ဖွင့်ပေးသည်။ သို့သော် သမားကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦးစလုံးက တစ်လုံးတစ်ပါးမှမပြော၊ ကျွန်ယုံကြီးကိုသာ လှမ်းလို့ ကြည့်သည်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက သဘောပေါက်စွာ ကျွန်ယုံကြီးကို တစ်ချက်အသာအယာ လှည့်ကြည့်သည်။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သော ကျွန်ယုံကြီးက သခင်၏အထာကို သဘောပေါက် နားလည်စွာ ကိုယ်ကိုယ့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

‘ကဲ ဆက်ပါဦး သမားတော်ကြီးရဲ့’

ခနဲတဲ့တဲ့ဟု ယူဆရသော ပုရောဟိတ်၏ လေသံကြောင့် သမားတော်ကြီး၏ ပြောမည့်စကားက လည်ဝမှာလာ နင်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မာန်တင်းကာ ဟန်ပါပါဖြင့် သက်ပြင်းကို ချသည်။

‘ဒီလိုပါ ပုရောဟိတ်ကြီး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ကာလမှာ ပြည်ဇာရာ၌ ရောက်ရှိ၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံးသိတဲ့ အိမ်ရှေ့စံမိဖုရား ငွေမယ်နော်ကြောင့်လို့ပဲ တိုက်ရိုက်

ဆိုချင်တော့တယ်'

'လင်းစမ်းပါဦး သမားတော်ကြီးရဲ့'

ရင်ဘတ်ကိုမကာ ပုရောဟိတ်ကြီးက မရဲတရဲ သမားတော်ကို လှမ်း၍ စသည်။ မရဲတရဲဆို ပြည့်ရှင်မင်းတရားကြီး၏ ချစ်လှစွာသော သားတော်၏ ကြင်ရာ အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရားကြောင့်ဆိုတော့ သူ့အနေနှင့် လုံးလုံးသတိထားရမည့် အနေအထား။

'သူ့ရောက်ရှိလာချိန်ကစလို့ တိုင်းသူပြည်သား အတော်များစွာဟာ ကျန်းမာသူခ ရရှိကြတာ ယခုများဆိုရင် မြင်ချင်လျှင်သော်မှ မမြင်ရ လူနာဆို ဘာမှမရှိကြတော့ပါဘူး'

'အဲ . . . အဲဒါ'

သမားကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်က 'အဲ အဲဒါ' ဟုဆိုရင်း ဘေးမှ တစ်ယောက်ကို တံတောင်ဖြင့် တွပ်သည်။ ထိုတစ်ယောက်ကလဲ ရုတ်တရတ် အတွင်ခံရသဖြင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ကိုယ်ထဲကို နှိုက်ထားသော လက်ကို ဆတ်ခနဲ ထုတ်သည်။ လက်ထဲမှ အသပြာတွေက 'ချွမ်း' ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသည်။

ထိုသမား ကိုယ်စားလှယ်ကပင် ကြမ်းပေါ်ကျသွားသောအသပြာ ထုတ်ကို ခပ်မြန်မြန်ကောက်ရင်း ပုရောဟိတ်ကြီးကို မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ကြည့်သည်။

အသပြာထုတ်ကြီးကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရပြီး 'ချွမ်း'ခနဲ ကြမ်းပေါ်ကျစဉ်ခဏ ပုရောဟိတ် ရင်ဝမှ'ဝှမ်း' ခနဲနေအောင် လေသာတို့ထသည်။ သို့သော် မသိလိုက် မမြင်လိုက်သယောင် တခြားသို့ အကြည့်လွဲသည်။

သမားကိုယ်စားလှယ်က အသပြာထုတ်ကို ပုရောဟိတ်ရှေ့သို့ အသာအယာတွန်းပို့သည်။

'အဲဒါ ပုရောဟိတ်ကြီးကူပါမှ ကျွန်တော်တို့လည်း အငတ်ဘေးမှ လွတ်ကြမှာပါ'

သမားကိုယ်စားလှယ်နှစ်ယောက်တို့၏ ညှပ်ပိတ်ပြောသော စကားကို ပုရောဟိတ် ကြားပါသည်။ သို့သော် ယခုကိစ္စက ပေါ့သေးသေး မဟုတ်။ ကံအကြောင်းမလှပါက မိမိရထားသော စည်းစိမ်ပါ ပြုတ်၊ လည်အုတ်ခံရမည့်

ကိစ္စ။ အိမ်ရှေ့စံဆိုတာကလည်း ဒေသုမဟုတ်၊ ရှင်ရည်ရှုပ်ကာ လှပရုံတင်မက လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်ဖြင့် ပြည့်စုံကာ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်လေသူ။

ပုရောဟိတ် မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ အသာစဉ်းစားသည်။ သို့သော် သူ၏ အာရုံဝယ် အသပြာထုတ်ခပ်ငယ်ငယ်ကို ဆရင်း ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ ပုရောဟိတ်အရာ . . . အသပြာငွေထုပ် အိမ်ရှေ့စံမိဖုရား သမားတော် ပုရောဟိတ် ခေါင်းထဲ၌ ညစ်နွမ်းသဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

အသပြာထုတ်ကို ပုရောဟိတ်ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးရင်း ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးကို မျက်တောင်မခတ် မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေရှာသော သမားကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက်ခမျာ ပုရောဟိတ်ကြီးခေါင်းကို ဘယ်ညာ ခါယမ်းလိုက်သည်ကို မြင်သောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြလေသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း မေးဆတ်ကြလေသည်။

'ပ . . . ပုရောဟိတ်ကြီး'

သမားကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်က တံတွေ့ကို 'ဝွင်'ကနဲနေအောင် မျိုချလိုက်ရင်း မရဲတရဲခေါ်သည်။

မျက်လုံး စုံမှိတ်ကာ စဉ်းစားနေဆဲဖြစ်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက 'ဖျတ်'ခနဲ မျက်လုံးကို ဖွင့်သည်။

'တ တကယ်တမ်းကျတော့ . . . ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် မြင်သွားရင် အသင် ပုရောဟိတ်ကြီးအတွက် ထပ်မံပြီး အသီးသီး ပဏ္ဏာဆက်ကြဦးမှာပါ'

ပုရောဟိတ်ကြီးက သမားတော်၏စကားအဆုံး မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံ၌ ခပ်လျှော့လျှော့ မှိကာနေသော ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး၌ တစ်ထိုင်တည်း ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ရမည့်ကိစ္စကိုသာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆင်ခြင်နေမိသည်။ နောက်ထပ် ထပ်မံ ပေးဆပ်ကြဦးမည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆိုတာကြီးက ပုရောဟိတ်၏ ရင်ခွန်သံကိုမြန်သထက်မြန်စေလေသည်။ ဆတ်ခနဲ 'အရှင်မင်းတရားကြီးနှင့် သားတော်အိမ်ရှေ့စံ၊ ယင်းအိမ်ရှေ့စံမင်းသား၏ ချစ်မပြီးသည့် ဇနီးကြင်ဖော်၊ ကြင်ရာတော် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရားတို့က အာရုံဝယ် စီပြီး ဝင်လာသည်။

မျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ပုရောဟိတ်ပြန်ကာ ဖွင့်သည်။ မျက်မှောက်ရှိ အသပြာထုပ်က ခုန်ချပြီး မိမိရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာတော့မယောင် ပုရောဟိတ်ကြီး ကိုမြူနေသည်။

သမားတော် နှစ်ယောက်မှာလည်း အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့လျော့ကာ ပုရောဟိတ်ကြီး၏ မျက်နှာကိုသာ မျှော်လင့်တကြီး အသီးသီး ကြည့်နေကြလေသည်။ ပုရောဟိတ်ကြီးက တံတွေးကို 'ဝွတ်'ခနဲနေအောင် မျိုချသည်။

'အိမ်း ကျွန်ုပ်ကြီးစားကြည့်သေးတာပဲ၊ သို့သော်လည်း ခက်ခဲသော ကိစ္စပေမို့ အချိန်အနည်းငယ်တော့ ကြာမည်ထင်ပ'

ပုရောဟိတ်ကြီး၏ အဆိုကြောင့် သမားနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြင့်ပြုံးမိကြသည်။

'အို ဘယ့်နှယ် ကြိုးစားရမတုံး၊ ဤမျှလောက်ကိုတော့ဖြင့် အသင် ပုရောဟိတ်အတွက် တစ်ချက်လောက်သာ စဉ်းစားရမည်သာပ'

'မှန်ပါ ပုရောဟိတ်ကြီးရယ် ဤကိစ္စကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်သာ ဆောင်ပေးတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နေ့စဉ်ညဆက် အစားပျက် အသောက်ပျက် နဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားရလွန်းလို့ပါ'

မြောက်၍ တစ်မျိုး၊ အသနားခံ၍တစ်ဖုံ၊ ကြုံသလို ဆိုကြရင်း ဒွေးမယ် နော် မင်းသမီးအား ဒုက္ခတွင်းသို့ တွန်းကာ ပို့ကြလေသည်။

ပုရောဟိတ်ကြီးမှာ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော သမားတော်နှစ်ယောက် ကို ကြည့်ကာ ရှေ့မှောက်မှ အသပြာထုပ်ကို အသာယူကာ ဝတ်ရုံအတွင်း သို့ထည့်လိုက်ရင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းတံခါးရွက်ဝယ် ခိုးကာ နားထောင်နေသောမယ်လှကတော့ ရင်ဘတ်အစုံခုန်နေသမျှကိုအသာဖိရင်းသက်ပြင်းမခံရတချေလေသည်။ ဘယ့် နှယ်မကြံကောင်းမစည်ရာ၊ မိမိတို့လို ကျွန်အစေအပါးလောက်ပင်စိတ်ထား မဖြူသည့်လူတို့၏စိတ်ကို သူမ ကြောက်သထက် ကြောက်နေလေတော့သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ဗာရာပြည်ကြီးမှာ ထုံးစံ အတိုင်း နေခြည်နုအောက်ဝယ် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာဖြင့် နိုးထလေသည်။

လေသာဆောင် ပြတင်းမှ လတ်ဆတ်သော လေအေးကို ရှူရှိုက်ကာ ဗာရာပြည်ရှင်သည် ရှင်လန်းစွာဖြင့် နန်းတော်အတွင်းသို့ လှမ်းလေသည်။

အကြံသမား ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ဘုရင်ကြီးဘေး၌ လူသူအရှင် ကို စောင့်၍သာ နေလေသည်။

ကံကောင်း ထောက်မစွာ ဘုရင်ကြီးအနီး၌ ခစားသူဟူ၍ သူတစ်ဦး တည်းသာ ကျန်လေသည်။

'အို . . . ပုရောဟိတ်ကြီး အဘယ်အကြောင်းများ လျှောက်တင်ရန် ရှိသဖြင့် ကျန်ရစ်ဘိသနည်း'

'မှန်လှပါ အရှင် ဘုန်းတော်ကြောင့် ဗာရာပြည်ကြီးမှာ ယခင်ဘိုး ဘေးများလက်ထက်ကထက် အဆများစွာ စည်ပင်သာယာလျက် ရှိကြောင်းပါ။ သို့သော် လက်ရှိ တိုးတက်သာယာသည်ထက် ပိုမို စည်ကားကာ အရှင် ဘုန်း တန်ခိုး ကြီးထွားမည့် အကြောင်း ကျွန်တော်မျိုး ပုဂ္ဂိုလ် မြင်မိကြောင်းပါ ဘုရား' 'လျှောက်တင်တော်မူပါ ပုရောဟိတ်ကြီး'

မင်းကြီးမှာ ကောက်ကျစ်သော ပုရောဟိတ်ကြီး၏ အကြံဉာဏ်ကို မသိ ရှာပေ။ တိုင်းသူပြည်သားတို့အား ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးသူပီပီ တိုင်းပြည် ပိုမိုစည်ကားမည့် အရေးကို လိုလိုချင်ချင်ပင် လျှောက်တင်စေ လေသည်။

ပုရောဟိတ်ကြီးက လျှောက်တင်စရာကို မလျှောက်တင်သေးဘဲ မင်းကြီး၏ ဘေး၌ ယပ်တောင် ခတ်ပေးနေသော အစေအပါးငယ် နှစ်ဦးကို ကြည့်သည်။ မင်းကြီးကလည်း အလွန်လျှို့ဝှက်တတ်သော ပုရောဟိတ်ကြီး၏ သဘောကို နားလည်သူ ဖြစ်သဖြင့် မိန်းကလေးငယ် နှစ်ယောက်ကို သင့်ရာ၌ ခပ်ဝေးဝေး ခစားစေသည်။

ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မင်းကြီး၏ ပလ္လင်အနီးသို့ နီးသည်ထက် နီးအောင်တိုးသည်။

‘မှန်လှပါ အရှင်မင်းကြီး၊ ပြီးခဲ့သောကာလအတွင်း နတ်မင်း နတ်မျိုး နတ်နွယ်ဝင်ဖြစ်သော အရှင်မင်းကြီး၏ ချွေးမတော် ဒွေးမယ်နော် ရောက်လာ ချိန်ကစလို့ တိုင်းပြည်အတွင်း ရာသီဥတု မှန်ကန်ကာ ဆန်ရှေ့ပမ်းများ အထွက် တိုးကာ ကျက်သရေ အပေါင်းလည်း ဝေဖြာခဲ့ပါသည် ဘုရား’

ဘုရင်မင်းကြီးသည် ချွေးမတော် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား ဒွေးမယ်နော် အကြောင်းကို ကောင်းသမျှအကုန် အကြောင်းစုံကို ပုရောဟိတ်ကြီး လျှောက် တင်သောအခါ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလေသည်။

ပုရောဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်လည်း မင်းကြီး ပြုံးတော်မူသည်ကို မြင် သောအခါ လိုက်ပါ၍ ပြုံးလေသည်။ ထို့နောက် စကားကို ဆက်လေသည်။

‘ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးမှာ နတ်သမီး ကညာဖြစ်လေသောကြောင့် မြို့စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်ကစ၍ နတ်အပေါင်းတို့က ကျန်တော်မျိုးတို့ တိုင်း ပြည်အား ထူးခြားခင်မင် မြတ်နိုးကြင်လျက် လိုလိုလားလားပင် စောင့်ရှောက် ခဲ့ကြသည်မို့ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမို တိုးတက်လာတာ ငြင်း၍မရကြောင်းပါ။ အကယ်၍ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး၏’

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စကား၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး အလွန် အရေးကြီးနေရာမို့ ဘုရင်ကြီး၏ စိတ်ဝင်စားမှု အခြေအနေကို မရဲတရဲ စမ်း သည့်အနေဖြင့် စကားစကို ဖြတ်ကြည့်သည်။ မင်းကြီးကား စကားမဆက်

လျှောက်တင်လျက်ကမှ တိခနဲ ရပ်ကာ ခေါင်းအနည်းငယ် ငုံ့သွားသော ပုရော ဟိတ်ကြီးကို အားမလို အားမရဖြင့် ကြည့်၏။ တကယ်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး၏ အခန်းကဏ္ဍကို နောက်ချန်ကာ ပြောရမည် ဖြစ် သည်။ စိတ်လောနေသော သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်ကြီး၏ ရွှေတော်မှောက်၌ပုံ မပျက်စေရန် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသည်။

‘မှန်လှပါ တိုင်းပြည် စည်ကားသည်ထက် စည်ကားကာ ပိုမို သာယာ ဝပြောရန်အတွက် နတ်အပေါင်းအား ယဇ်ပူဇော်ပါက အထူးသဖြင့် သင့်မြတ် မည်ဖြစ်ကြောင်းပါ’

‘အိမ်း ဘယ်လို အစီအရင်ဖြင့် ပူဇော်ရပါမည်လဲ ပုရောဟိတ်ကြီး’

‘မှန် မှန်လှပါ ဒွေးမယ်နော်၏ လည်ချောင်း သွေး သွေး’

‘ဘာ တယ်၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်လေ... သားတော်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကြင်ရာတော်၊ နတ်မျိုးနတ်နွယ်... ငါ၏ ချွေးမတော်ကိုမှ စတေးရမတဲ့လား ပုရောဟိတ်ကြီး’

‘မှန် မှန်လှပါ အရှင်မင်းကြီး၊ နေ့ရက် နာရီ နက္ခတ်တို့နှင့် ယှဉ်ကာ ထွက်လာရသော ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးပါဘုရား၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ပူဇော် ချင်ပါသော်လည်း နက္ခတ်လွဲပြီမို့ အကျိုးမရှိနိုင်ကြောင်းပါ ဘုရား၊ ဒါကြောင့်မို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤလမကျော်မီ ရာသီ မနှောင်းခင် လျင်လျင် ပူဇော်ပါမှ သင့် တော်မည် ဖြစ်ကြောင်းပါ’

‘အို အရပ်ရပ် နေပြည်တော် ကြားလို့မှ မတော်၊ တိုင်းပြည် သာယာ ဝပြောဖို့ ချွေးမတော်ရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့မှ စတေးရမယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ချေ ဘူး ပုရောဟိတ်ကြီး’

ဒေါသဖြင့် ပန်းရောင်ထနေသောဘုရင်ကြီး၏ မျက်နှာတော်ကိုခိုး၍ ဖူးမြော်ရင်းက ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ခြေလက်ရင်ပန်းတုန်ယင်စွာဖြင့် ‘မှားမှားမှားလေပြီလား’ ဟုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြွစွာဖြင့်တွေးမိလေသည်။ အကယ်၍ မင်းကြီး သာဤသို့ဤနယ် ပုရောဟိတ်ကြီးလျှောက်တင်ခဲ့သည့်အကြောင်း အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားရွှေဝယ် မိန့်တော်မူမိပါက သူ ဒုက္ခလှလှတွေ့ပေတော့မည်။

‘မဖြစ်ချေဘူး ပေါက်မိတဲ့နဖူး၊ မထူးတော့သည်မို့ ရွှေဆက်တိုးမှ သင့် မယ်’

ပုရောဟိတ်သည် အတွေးတို့ကို တရစပ် တွေးကာ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကို ကိစ္စတုံးပစ်ရေးကိုသာ အခါခါ ကြံစည်နေလေသည်။ ဘုရင်ကြီး မှာ မျက်နှာတော်လွဲကာ နေနေလေသည်။

‘မှန်လှပါ ဘုန်းတော်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ယဇ်ပူဇော်နိုင်ပါလျှင်ကား အရှင်ဘုရား၏ တန်ခိုးရှိန်ဝါမှာ အခါခါ အထပ်ထပ် တိုးသထက်တိုး၍ မင်းမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး အားလုံးသော ဇမ္ဗူဒိတ်ကျွန်းရှိ မင်းလုံးစုံသည် အရှင် မင်းကြီးတရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်းဝပ်စင်ကာ ခိုလှုံလာကြပါလိမ့်မည် မင်းကြီး ဘုရား အသေ ချာ စဉ်းစားတော်မူပါ’

ပုရောဟိတ်ကြီး၏ လျှောက်တင်မှုကြောင့် ဘုရင်ကြီး၏ မျက်ခုံးတော် အစုံမှာ ခုန်ကာပင့်တက်သွားလေသည်။ တစ်ရာ တစ်ပါးသော မင်းအားလုံးက သာ လာရောက် ခိုလှုံမည်သာမှန်လျှင် ကမ္ဘာတစ်ခွင်၌ ဘုန်းတန်ခိုး စက်ရောင် ထွန်းပြောင်မည် မဟုတ်ပါလား။

‘သင့်တော်ပါ့မလား ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့’

မင်းကြီးမိန့်သောစကားကြောင့် ပုရောဟိတ်ကြီးက မျက်နှာကို အနည်းငယ်ဝှက်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘မှန်လှပါ။ အရှင်မင်းကြီးသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့အပေါ်ဝယ် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးကာ တိုင်းကျိုးပြည်ရွာကိစ္စ၌ ကိုယ်ကျိုး မဖက်ဘဲချွေးမတော်ကိုသော်မှ စတေးရဲသော မင်းအဖြစ် တိုင်းသူပြည်သားများ ကပါ တစ်စထက်တစ်စ ရှိသေလာမည် ဖြစ်ကြောင်းပါ’

‘အင်း လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဤကိစ္စ အဆင်ပြေပါ့မလား ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့’

‘မှန်လှပါ အလွန်လွယ်ကူလှကြောင်းပါ’

‘လျှောက်စမ်းပါဦး ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့’

‘မှန်လှပါ

.....’

‘အိမ်ရှေ့စံဘုရား ဘုရင်မင်းကြီးက လာရောက်ခစားပါရန် အမှာ တော်ပါ ပါးလိုက်ကြောင်းပါဘုရား’

အပြင်မှ လျှောက်တင်လိုက်သောကြောင့် ချစ်ခင်ကျီစယ်နေကြ သော အိမ်ရှေ့စံ သုဓနမင်းသားနှင့် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား ဒွေးမယ်နော် မင်း သမီးလေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အမှန်တော့ ရွှေမျက်နှာတော်ညှိုးငယ်နေသော ဒွေးမယ်နော် မင်း သမီးကြောင့် မင်းသားက နေမကောင်းဟု ယူဆကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးမြန်းခဲ့ ပြီး မင်းသမီးကလည်း နေကောင်းပါကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ကောက်ကာ ရွှေစိတ်တော် ညိုနေသည်အထင် ဖြင့် မင်းသမီးပျော်လာအောင် မင်းသားက ကျီစယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘လာရောက်ခစားပါရန်’ တဲ့ ဆိုလိုသည်က အခုချက်ချင်း လာရောက် ပါရန်ဆိုသည်သဘော။ မခေါ်စဖူး အခေါ်ထူးသည်မို့ သုဓန မင်းသားခမာ ပျာယီးပျာယာဖြင့် ထရပ်သည်။

‘ပုန်း’

‘ခလွမ်း၊ ချမ်း’

သလွန်ဘေးမှ နှင်းဆီပန်းတို့ ထိုးစိုက်ထားသော မြေပန်းအိုး၏ ကျတွဲ သံ။

‘ဟေ့ ရံရွှေတော်များ လာကြစမ်း၊ ဒီပန်းအိုးကွဲကို ရှင်းလိုက်ကြ၊ နှမတော် မောင်တောင် အခစား သွားလိုက်ဦးမယ်’

သုခနမင်းသားသည် ရံရွှေတော်တို့ကိုလှည့်အော်ရင်းကဒွေးမယ်နော် ဖက်လှည့်ကာ ညင်သာစွာဆိုသည်။

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးက ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြလိုက် သည်။ တကယ်တော့ သူမသည် သာမန်လူသားတစ်ယောက်မဟုတ်၊ နတ်သမီး ဖြစ်သည်။ ပုရောဟိတ်ကြီး ကြိတ်ကြသမျှ နားနားကပ်ပြောသလို သူမ၏ (နတ်တို့၏) နားဖြင့် တစ်ခွန်းမကျန် အကုန်ကြားသည်။ ဤကိစ္စသည် ရယ်ရယ် မောမောဖြင့် ပြီးသွားမည့် ပေါ့ပျက်ပျက် ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်မှန်း တွေးမိပြီး သားဖြစ်သည်။

ရှည်လျားသောသက်ပြင်းကို ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည်ချဖြစ် သည်။ ဖွင့်ပြောရမည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ သူမ ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော ကြင်ဖက်တော် သုခနမင်းသားအား အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြရမည်။ တိုင်ပင်ရမည်။ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီး၏ ယုတ်မာကောက်ကျစ် လှ သော လှည့်စားမှု။ ထိုသို့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးမှု အစပျိုးခဲ့သော သမားတော် အချို့။

မောင်တော်မင်းသား ပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်စားရင်း သက်ပြင်း ကိုသာ အခါခါချနေမိသည်။ သူမနှင့် သုခနမင်းသားတို့သည် တွေ့စေအချိန် မှယခုထိ အဆင်မပြေမှုများက အလေးသာလွန်းနေသည်လေ။

‘မှန်လှပါ ခမည်းတော်ဘုရား သားတော် ရွှေတော်မှောက်သို့ အခစား ရောက်ကြောင်းပါ’

ဝင်လာစဉ်ကတည်းက ကျောပေးထားသော ဖခမည်းတော် ဖြစ်သူကို သုခနမင်းသား လျှောက်တင်သည်။

ဤနှယ် တည်ငြိမ်နေပါလျှင် ကြီးကျယ်သော ကိစ္စတစ်ခုကို ဖခမည်း တော်ကြံနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မင်းသားသိသည်။

‘သားတော်’

‘မှန်လှပါ မိန့်တော်မူပါ ဖခမည်းတော် ဘုရား’
ဖခမည်းတော်၏ အသံသည် ထူးခြားနေသည်ဟု မင်းသားထင်

သည်။ တကယ်တမ်း ဖခမည်းတော်၏ အသံမှာ ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ အင်မတန် တည်ငြိမ်ခုံညားကာ ဩဇာရှိသော အသံဖြစ်သည်။ ယခုအသံမူကား ထူးခြား နေသည်က အမှန်။

‘ခမည်းတော် ပိုင်နက်၏ မြောက်ဘက်စွန်းဒေသ၌ သူပုန်ရန်သူတို့ ပွက်ပွက်ဆူလျက် စစ်မက် လက္ခဏာ ကြုံနေပါ၍ သားတော်ကိုယ်တိုင် နှိမ် နင်းပေးစေလိုတယ်’

‘မှန် မှန်လှပါဘုရား’

သုခန မင်းသားမှာ တွေ့ဝေကာသွားသည်။ ဘယ်နှယ် စစ်သူကြီးတွေ စစ်သေနာပတိကြီးတွေ ရှိနေတဲ့ကြားက မိမိကိုမှ ဖခမည်းတော် ဘုရားက စေလွှတ်သည်။ သို့သော် ဆင်ခြေကန်ရန် သတ္တိ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်သောသူ မှာမရှိ။

‘ဟိုမှာ ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ ဖခမည်းတော် စီစဉ်ထားပေးတော်မူတယ်။ သားတော်နဲ့အတူ လိုက်ပါကြမယ့် လက်ရွေးစင် စစ်ရဲမက်တို့ကလည်း အသင့် ဖြစ်ပြီ။ သို့ကြောင့် သားတော် ယခုချက်ချင်း ဝတ်ရုံတော်လဲကာ တိုင်းပြည်၏ မြောက်ဖျားက သူပုန်များကို နှိမ်နင်းလေ’

‘အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါ ဖခမည်းတော်ဘုရား’

မင်းသားသည် ဖခမည်းတော်ကို ညွတ်တွားကာ ဦးချလိုက်ရင်း ရံရွှေ တော် တစ်ဦးလာပေးသော ချုပ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ယူကာ အပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြင်သည်။

‘သားတော်’
ဖခမည်းတော်၏ မတိုးမကျယ် ခေါ်သံကြောင့် မင်းသားခြေလှမ်းတန် သည်။

‘မှန်လှပါ မိန့်တော်မူပါ ဖခမည်းတော်ဘုရား’

‘ခု အဘယ်သွားမလို့လဲ သားတော်’

‘မှန်လှပါ အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား ချစ်မယားထံကို သွားကာ နှုတ်ဆက်မလို့ ပါဘုရား’

‘မလိုဘူး၊ ငါကိုယ်တော်တိုင် ရွှေတော်မှောက် ခေါ်၍အသိပေးလိုက် မယ်၊ အရေးတကယ်ကြုံနေရသော မြောက်ပိုင်းစွန်းသွားရန်ကိုသာ သားတော်

ခုချက်ချင်း စီစဉ်ကာသွားလေ'

'အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား'

သူမနမင်းသားမှာ ဖခမည်းတော်ဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကို ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ချစ်မယားကို ခဏတာမျှ နှုတ်ဆက်ရန်အချိန် မပေးနိုင်ရလောက်အောင်ကို ပုန်ကန်မှုက ကြီးကျယ်သည်တွဲလား။ သူ့အပြန်အလာကိုစောင့်ကြိုကာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်နေကြ ချစ်မယား၏စောင့်မျှော်နေမည့် ဟန်ကို မျက်ဝန်းဝယ်လာ၍ ထင်ဟပ်သည်။

စစ်သည်တစ်ဦးက ဆွဲလာပေးသော မြင်းပေါ်သို့ မင်းသား လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ ခြေဦးဖြင့် မြင်းကို အသာအယာ တို့လိုက်သည်။

'ဟိုင်း ယား'

'ခွပ် ခွပ် ခွပ်'

'ခွပ် ခွပ် ခွပ်'

မြင်းခွာသံတို့က နန်းတော်မှသည် မြောက်ဘက်ပိုင်းဆီသို့ ဦးတည်ကာသွားသည်။

မြင်းအုပ်ကြီးကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဖုန်တို့က တထောင်းထောင်းထကာ ရှိနေသည်ကို လေသာပြတင်းမှ ဘုရင်မင်းကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်ကြီးတို့ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဘုရင်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်ကြီးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ မင်းကြီး၏ စိတ်ထဲဝယ် ကျေနပ်ခြင်းနှင့်တူ သားတော်အတွက်ရော ချွေးမတော်အတွက်ပါ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဝမ်းနည်းမှုတို့က လှိုက်လှိုက်တက်ကာ ရင်ကိုဆောင့်သည်။ မျက်ဝန်းဝယ် ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ကာ ထိန်းရင်း မျက်နှာတော်ကို ဆတ်ခနဲ မော့သည်။ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည် အထိအံ့ကိုကြိုက်သည်။

'ပုရောဟိတ်ကြီး'

'မှန်လှပါ'

'ပု... ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ ယစ်ပူဇော်ပွဲကို မြန်မြန်သာ စီရင်ပါလေတော့...'

'အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါ ဘုရား'

အမိန့်တော်ကို ချမှတ်လိုက်သော ဘုရင်ကြီး၏ တိုးလျှ တုန်ယင်ကာ နေသလောက် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး၏ ပြန်လည် လျှောက်တင်သံမှာ အားအင်ပြည့်ကာ တက်ကြွနေသည်။

မဖိုးနိုင် မဖိနိုင် ရွှင်လန်းကာနေသော ပုရောဟိတ်ကြီးမှာ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် တက်ကြွ လန်းဆန်းကာ ရွှင်မြူးနေ။

သုတ်သုတ်ပျာပျာဖြင့် မင်းကြီး၏ အဆောင်တော်မှ ထွက်ကာ အာဏာပါးကွက်သား လေးယောက်လှမ်းကာ ခပ်တိုးတိုးမှာသည်။ အာဏာပါးကွက်သားလေးယောက်မှာ မင်းကြီးကလျှို့ဝှက်စွာ ခေါ်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ကြမ်းတမ်းလှပါသည်ဆိုသော အာဏာ ပါးကွက်သားလေးယောက်၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူဖွေးသွားကြသည်။ အာဏာပါးကွက်သား တစ်ယောက်က ဇက်ကျိုးကျသွားသလို ခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံသည်။ ကျန်သုံးယောက်ကမူ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ငြင်းနေကြသည်။ အသံတိတ်လည်း ကြိတ်၍ပြောကာ ငြင်းနေကြရာသည်။

အခြေအတင် ပြောနေကြရင်း ပုရောဟိတ်ကြီးက ဒေါသထွက်လာပုံရသည်။ သူ့ခိုင်းသမျှကို ခေါင်းခါကာငြင်းဆန်နေသော အာဏာပါးကွက်သားလေးယောက်ကို 'ဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆော်ထည့်လိုက်သည်။ ပါးကိုယ်စီ အရိုက်ခံလိုက်ရသော်လည်း ပြန်မလုပ်ဝံ့ကြသော အာဏာပါးကွက်သားတို့မှာ တက်ကြွမှု မရှိသော ခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်ရှေ့စံ၏ အဆောင်တော်ဘက်ကို ဦးတည်ရင်း သွားကြလေသည်။

ပုရောဟိတ်ကြီးမှာ လေးတွဲစွာသွားနေသော ထိုလေးယောက်ကို ကြည့်ကာ အတော်နာသွားသော သူ၏လက်ကို ရှုံ့မဲ့နေရင်းက ခါသည်။ ထို့နောက် ဟန်ပါပါ ခါးကို ထောက်ကာ 'ဟက်'ခနဲရယ်သည်။ ကြံတိုင်း မ အောင်ဆောင်တိုင်းသာ မမြောက်လျှင် ပုရောဟိတ်ကြီးဆိုသော သူ၏အဆင့် နှင့် သမားတော်များ လာရောက်လာဘ်ထိုးထားသော ငွေတို့အပေါ် သူ့မျက်နှာပြင်မတွဲလား။

ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မျက်ဝန်း၌ ရုန်းကန်ရင်း လိုက်ပါလာမည့် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရားကို တစ်လှည့် နောက်ထပ်လာ၍ လာဘ်အဖြစ် ပသကြဦး မည့်သမားတော်များ၏ ငွေစင်အချို့ကို တစ်လှည့် မြင်ယောင်ရင်းက 'ဟက်' ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

ဘုရင်မင်းကြီးမှာမူ ခန်းမဆောင် အတွင်းဝယ် မျက်ရည်သွင်သွင် ကျလျက် ဝမ်းနည်းတော်မူလေသည်။ တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်းတို့ဝပ်ဆင်းလာ မည်ဟု ပုရောဟိတ်ကြီးဆိုသော မြေပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ကို ကြာကြာမထိန်း နိုင်တော့။ သလွန်ညောင်စောင်းဆီသို့သာ ဒယီးဒယိုင် သွားကာ မျက်နှာကို မှောက်ချကာ ငိုရွှိတ်မိလေသည်။

'သားတော် အမည်းတော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့'

ဘုရင်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ထဲမှ တောင်းပန်မှုကို အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်ရင်း သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သည် မှားသည်ကို တွေ့ဝေလျက်နှင့်ပင် ရှိလေတော့ ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ရယ်မောရင်းမှ စိတ်မချဖြစ်လာသည်။ ငြင်းဆန်နေ သော အာဏာပါးကွက်သား လူသတ်သမားလေးယောက်ကိုလည်း ပြန်မြင် ယောင်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဤသို့ တွေးမိသည်။

'အင်း ဟို မင်းသမီးကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့ဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေ မင်းသမီးကို မဖမ်းဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဒုက္ခပဲ။ ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်မှ တော်တာကျမယ်။ လိုက်ကြည့်ဦးမှ'

တွေးလည်းတွေး ပြေးလည်းပြေးဖြင့် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ရှေ့မှသွားသော အာဏာပါးကွက်သားတို့နောက်ကို အမြန်လိုက်သည်။

အာဏာပါးကွက်သား လူသတ်သမားလေးယောက်တို့မှာ အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားနှင့် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရားတို့၏ အဆောင်တော် တံခါးဝ၌ တွေဝေကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

'တောက်'

ပုရောဟိတ်ကြီးက ထိုလေးယောက်ကို ကြည့်ရင်း 'တောက်'ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါက်သည်။ သူ့မှာတော့ စီစဉ်လိုက်ရသည်ဖြစ်ခြင်း၊ အိမ်ရှေ့ စံ၏ အဆောင်တော်မှ အစောင့်များကိုပင်လျှင် ကြိုတင်ဖယ်ရှားထားခဲ့သည်။

ဝင်ရထွက်ရ အဆင်ပြေပါစေတော့ဟု။ ခုတော့။

ဆတ်ခနဲ ရောက်လာသော ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကြည့်ကာ အာဏာပါးကွက်သားလေးယောက်တို့မှာ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုလေး ယောက်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖယ်ရင်း ရင်ကိုတော့ကာ ရှေ့မှရပ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့စံ၏ အဆောင်တော် တံခါးကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ 'ပုန်း'

'ဟင်'

'ဟာ'

'အို'

'ဟယ်'

'အိုး'

သုမနမင်းသား ထွက်သွားသည်နှင့် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည် နတ်တို့၏နားဖြင့် အလုံးစုံသော အကြောင်းအရာတို့ကို ကြည်လင် ဝီပြင်စွာ ကြားနေရသည်။ အကယ်၍ များ မင်းသားသာ သူမကိုလာ၍ နှုတ်ဆက်ခွင့်ရ ခဲ့ပါမူ . . . ပူစရာမလို၊ ဇာတ်စုံရှင်းပြကာ နှစ်ယောက်သား ပုရောဟိတ်နှင့် သမားတော် အချို့တို့၏ယုတ်မာ ပက်စက်သော အကြောင်းအရာတို့ကို တစ်လွှာခြင်းဆီ ခွာချပြကာ ရှင်းလို့ရသည်။ အခုတော့ အကွက်စေ့လှသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အကြံကလက်ဦးခဲ့လေပြီ။ ဤမျှ ရှုပ်ထွေးသောပြဿနာ ကိုတစ်ခက်ချင်းနှင့် ရှင်းရန်မလွယ်။ တကယ်တမ်းကျ ရှောင်နေနိုင်မှ တော်ကာ ကျမည့် အနေအထား၊ သူမ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးမိသည်။

‘ရက်စက်လိုက်တာ ဖခမည်းတော်ဘုရား၊ သမီးတော် မည်သို့ရှင်းပြမှ ရပါမည်လဲဘုရား၊ ပုဏ္ဏားယုတ်မာ၏ ကောက်ကျစ်လှသော အကြံကို သမီးတော် အကုန်သိသလို၊ ဖခမည်းတော်ဘုရားအား သိစေချင်လွန်းလှပါသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ထူပူတော်မူနေသော အချိန်တွင် မည်သို့မှရှင်းပြ၍ မရနိုင်မှန်း သမီးတော် နားလည်နေပါသောကြောင့် ဗျာပါသောက လွန်စွာရောက်ရ ကြောင်းပါ ဘုရား’

စဉ်းစားရင်း ငိုကြွေးရင်းဖြင့် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး၏ရင်မှာ ကွဲလွဲ ကွဲခင် နာကျင်၍ လာလေသည်။

သူမ၏ မွေးရပ်ဌာနီ ငွေတောင်ပြည်ကို ပြန်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ် မည်ဟု တွေးသည်။ မောင်တော် သုမနမင်းသားနှင့် တွေ့စဉ်က ဝတ်စားထား ခဲ့သော သူမ၏ နတ်ဝတ်နတ်စားတို့ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရင်းမှ မျက်ရည်ဖြာ ဖြာကျမိလေသည်။ ခုချိန်မှာ သူမ ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရနေသော မောင်တော် သုမနမင်းသားကတော့ မြောက်စွန်းဘက်ဆီက ပုန်ကန်မှုအတုကြီးဆီကို ပင်ပင် ပန်းပန်း ခရီးဆက်နေပေလိမ့်မည်။

‘မောင်တော်ရယ် အဘယ်မျှကြာအောင် နှမတော်တို့ ဝေးကြရမှာပါ လိမ့်၊ ကံကြမ္မာရယ် ရက်စက်ပါတီ’

အဆောင်တော် ပေါက်ဝသို့ မျက်နှာမူကာ ဒွေးမယ်နော်မင်းသမီး ထိုင်သည်။ အာဇာပါးကွက်သားများ ကွေဝေနေသည်ကိုလည်း သူမသိသည်။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး ပျာယီးပျာယာဖြင့် နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာ တာကိုလည်း သူမသိသည်။

- ‘ပုန်း’
- ‘ဟင်’
- ‘ဟာ’
- ‘အို’ ‘ဟယ်’ ‘အိုး’

ပုရောဟိတ်နှင့် အပေါင်းအပါလေးယောက်တို့မှာ အံ့အားတသင့်ဖြင့် အာမေဇိုင်သံများပင် ထွက်ကုန်သည်။ အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ကိုယ်စီ၊ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးမှာ လေထဲတွင် ရပ်လျက် သူတို့အားလုံးကို စောင့်ကြိုနေသည်။ မျက်နှာအနေအထားကလည်း ပြုံးရွှင်လျက်။ သို့သော် မျက်လုံးများကမူ စူးရှတောက်ပလွန်းနေသည်။

ရုတ်တရက် အာဇာပါးကွက်သားတစ်ယောက်မှာ ယောင်ယမ်းပြီး ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျန်သုံးယောက်တို့မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချ လိုက်ရင်း ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့က ၎င်းတို့ရင်ကို တိုးဝင်ရိုက်ခတ်သည်။

အဆိုဆုံးမှာကား ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားယုတ်မာကြီး၊ ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် နောက်ပြန်ပြေးသည်။

‘ဝှစ်’

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးမှာ လေ၏။ လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ‘လစ်’ခနဲ ပုရောဟိတ်ကြီး၏ ရှေ့၌ ကြိုရောက်နှင့်နေလေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိကာမောနေသည်။ မျက်နှာမှာမူကား သွေးဆုတ်ဖြူရောင်တာရှိ နေသည်။ နောက်သို့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်ရင်း ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ကာနေရင်း မရဲတရဲ ကြည့်သည်။

‘ဝှစ်’

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးမှာ လှပစွာ လေထဲတွင် ပျံတက်ကာ ငွေတောင်ပြည်ရှိရာဘက်သို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။ လေထဲတွင် ပျံသန်းသွားသော ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကို လိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ထိတ်လန့်လျက် ရှိသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားယုတ်ကြီးမှာ ပါးစပ်အဟလိုက်ဖြင့်ပင်ဖင်ထိုင်လျက် ကြောင်ငေးလျက် ရှိနေလေသည်။

‘ပုရောဟိတ်ကြီး’

နောက်မှ ရောက်နေကြသော အာဏာပါးကွက်သားတို့က ငေးမော ရင်း အသိတင်းကွာသလို ပါးစပ်အဟလိုက်ကြီး ထိုင်နေသော ပုရောဟိတ်ကြီး ကိုလှုပ်ရင်းခေါ်သည်။ သို့သော် ပုရောဟိတ်ကြီးမှာ ပါးစပ်ဟလျက်နှင့်ပင် ဒွေးမယ်နော်မင်းသမီး ပျံသန်းသွားရာဘက်သို့ မျက်စိပြူးကြောင်ကာကြည့်နေဆဲ။

‘ပုရောဟိတ်ကြီး’

‘ပုရောဟိတ်ကြီး’

ပုရောဟိတ်ကြီး၏ နားဝယ် မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားတော့။ သူ၏ အာရုံဝယ် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး၏ ပျံတက်သွားပုံကို ပြန်၍ မြင်ယောင်သည်။ သမားတော်တချို့နှင့်ငွေထုပ်တချို့ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ‘ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ’ ဆိုသောအသံက ရင်တွင်း၌ မွန်းကျပ်စေကာ အသက်ရှူကျပ်လာသည်။

‘ပုရောဟိတ်ကြီး ဟာ ပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်းက သွေးတွေ ကျလာတယ် လုပ်ပါဦး အဆွေတော်တို့’

မရနိုင်တော့ ပုရောဟိတ်ကြီးတစ်ယောက် သူ့အကုသိုလ်နှင့်သူ မဖုံး

မဖိနိုင်တော့ ရင်ကွဲနာကျကာ အသက်ပျောက်ရှာပြီ။ သို့သော် ပါးစပ်ကိုမူ ဟာ ထားဆဲ။ မျက်လုံးကလဲ ဒွေးမယ်နော် ပျံသန်းရာဘက်ကို ပြူးကြောင်ကာ ကြည့်နေဆဲ။

တစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုသော မင်းသားကို ကြည့်ကာ စစ်သူကြီးမှာ အနေအထိုင်ခက်၍ နေလေသည်။ တစ်နေရာသို့ရောက်သော အခါ မင်းသား၏ အမိန့်ဖြင့် တပ်သားအားလုံး နားလေသည်။

အချို့တပ်သားများကို စစ်သူကြီးက ကင်းစောင့်ရန် အမိန့်ချကာ သုခနု မင်းသားထံပါး၌ ခစားရန်လာလေသည်။ မင်းသားက သူ၏ရှေ့မှောက်၌ ခစားနေသော စစ်သူကြီးကို မမြင်၊ အဝေးတစ်နေရာသို့ လှမ်းကာငေးရင်း အတွေး နယ်ချဲ့နေလေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဒွေးမယ်နှင့် မင်းသမီးကို နှုတ်မ ဆက်ခဲ့ခြင်းအတွက်လည်းကောင်း၊ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကြားမိခဲ့သော နိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်စွန်း ဒေသမှ ပုန်ကန်မှုကြီးကို လည်းကောင်း မကျေနပ်စိတ်ဖြစ် ကာနေလေသည်။

‘အဟမ်း အရှင်သား’

ရှေ့တည့်တည့်မှ ခစားနေသော စစ်သူကြီး၏ ချောင်းဆိုးသံကြောင့် သုခနုမင်းသား လှည့်ကာကြည့်သည်။

‘ဘာလျှောက်တင်ချင်လို့လဲ စစ်သူကြီး’

‘မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးလျှောက်တင်ရန် အကြောင်းကိစ္စမရှိပါ။ အရှင်သား ခိုင်းရန်အလိုရှိပါက ထမ်းရွက်ရန် အသင့်ရှိကြောင်းသာ လျှောက် တင်ပါတယ်ဘုရား’

‘နေပါဦး စစ်သူကြီး’

လျှောက်တင်မှုကို မင်းသားက ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုပြီးသော အခါ စစ်သူကြီးက လှည့်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ သုခနု အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားက တစ်စုံတစ်ရာကို သတ်ရသဖြင့် စစ်သူကြီးကို လှမ်း၍ခေါ်သည်။

‘မှန်လှပါ’

စစ်သူကြီးက လှည့်ကြည့်ရင်း လက်အုပ်ကိုချီလျက် အသင့်ရှိကြောင်း ထူးသည်။

‘ဤစစ်ချီအမှု မတိုင်ခင်က နိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်စွန်းဒေသ၌ ပုန်ကန် မှုရှိတယ်လို့ သင်ကြားမိသလား၊ ငါ့အားအမှန် လျှောက်တင်စေ’

မင်းသား၏ အမေးစကားကြောင့်စစ်သူကြီး စဉ်းစားသည်။ မကြားမီ၊ ဘုရင်ကြီး မိန့်တော်မူမှ သူသိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မှန်လှပါ အရှင်သား နိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်စွန်းဒေသ၌ ပုန်ကန်မှု ရှိသည်ဟု မကြားမိကြောင်းပါ ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးလည်း ဘုရင်မင်းကြီး မိန့်တော်မူမှသာ သိရှိခဲ့ကြောင်းပါ’

စစ်သူကြီး၏ အပြောက သုခနု အိမ်ရှေ့စံမင်းသား၏ နားတွင်းသို့ ဆောက်ဖြင့် တစ်ချက်ချင်း ထွင်းသလို တစ်လုံးချင်း ဝင်ရောက်လို့လာသည်။ ဖခမည်းတော်၏ စကားကို သံသယဖြင့် (ပထမဆုံး) မြင်မိသည်။

‘စစ်သူကြီး’

‘မှန်လှပါ’

‘အခုချက်ချင်း နိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်စွန်းဆီ ခရီးဆက်ရန် အသင့် ပြင်ကြစေ’

‘အမိန့်တော်အတိုင်းပါ . . . အရှင်မင်းသား’

မျက်မှောင်ကုတ်ကာ အမိန့်တော်ချသော အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကို ဦးခိုက်ရင်းက စစ်သူကြီး တပ်သားစစ်သည်တော်များဘက်သို့ မျက်နှာမူသည်။ အခုပဲနား အခုပဲ သွားမို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှေ့

စံ ကိုယ်တော်၏ အမိန့်ကို မည်သူကမျှ လွန်ဆန်ကြမည် မဟုတ်။

‘တဲ စစ်သည်တို့ ယခုပင် ခရီးဆက်ရန် အသင့်ပြင်ကြ’

စစ်သူကြီး၏ အော်သံအဆုံး စစ်သည်များ ‘တဝုန်းဝုန်း’ ဖြင့် မြင်းများကို စားကျက်မှ သွားရောက်ဆွဲယူသူယူကြ၊ ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ပြင်သူပြင်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြလေသည်။

ခရီးဆက်ရန် ပြင်နေသော စစ်သည်တော်တို့ကို ကြည့်ရင်း သုခနု အိမ်ရှေ့စံမင်းသား၏ အာရုံဝယ် ဝိုမို ရှုပ်ထွေးလာသည်။

‘ဖခမည်းတော် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်များ ပရိယာယ်ဆင်လေသလား’ ဟူသော အတွေးက ပူလောင်သော ရင်ကို မွန်းကြပ်သွားအောင် တိုးဝင်လေသည်။

‘ဟိုင်း ယား’

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

စိတ်စောနေသော သုခနု အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်တိုင် ရွှေဆုံးမှ ဒီရုနောက်သို့ စစ်သူကြီးနှင့် စစ်သည်တော်တို့ ဝရုန်းသုန်းကားဖြင့် အမီလိုက်ကြရသည်။

‘မှန်လှပါ အရှင်မင်းတရားကြီး၏ ဘုန်းတော်တော်ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့နယ်မှာ အေးချမ်းသာယာလျက်ရှိကြောင်းပါ’

တိုက်နယ်ပိုင်၏ လျှောက်ထားမှုကြောင့် အိမ်ရှေ့စံ သုခနု ကိုယ်တော်မှာ အလိုမကျ ဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်နှယ် ဖခမည်းတော်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ချက်ချင်း သွားနှိမ်နင်းရန် အမိန့်တော်ပါး၍ သူ့မှာ ချစ်မယား အိမ်ရှေ့စံ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးတို့သော်မှ နှုတ်မဆက်ခဲ့ရ။ ဒီရောက်မှ နယ်မြေ အေးချမ်းသည်ဆိုတော့ မည်သို့ နားလည်ရမှန်း မသိတော့။ နဂိုက ဝင်ချင်ချင် ဖြစ်နေသော သံသယက လုံးလုံးဝင်လေတော့သည်။ တိုက်နယ်ပိုင်ကို သူ ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်သည်။

‘သင့်မှာ ကွယ်ဝှက်ထိမ်ချန်ထားခြင်း ရှိလေသလော’

‘မှန်လှပါ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ဘုရား၊ အရှင်သားအား ကျွန်တော်မျိုး မလိမ်ဝံ့ကြောင်းပါ။ အတယ်၍ အရှင်သား မေးမြန်းလိုပါက မည်သည့် ရပ်သူရွာသားကို မဆို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်ပါအရှင်သား’

တိုက်နယ်ပိုင်၏ ရိုးသားမှုပြည့်သော လျှောက်တင်မှုကြောင့် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော် သုခနုမင်းသား မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်သည်။ သေချာလေပြီ။ သေချာသည်ထက် သေချာသွားလေပြီ။ ဖခမည်းတော်၌ သူ့အား မတိုင်ပင်လို

သော မည်သည့် ကိစ္စရှိနေသနည်း။ သားတော် အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သော သူ့အား ထိမ်ချန်လိုသော အဘယ်ကိစ္စကများ ဤသို့ စေလွှတ်နိုင်အောင် နှိုးဆော်ခဲ့ပါသနည်း။ ခြေကုန် လက်ပန်းကျနေပြီဖြစ်သော သူ၏ စစ်သူကြီး အပါအဝင်စစ်သည်တော်များကို ဝှေ့ကာ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့်ကြည့်သည်။ တိုက်နယ်ပိုင်ကား သူ၏ရှေ့တော်မှောက်၌ ခစားမြဲ ခစားလျက်။

‘အင်း ငါ၏စစ်သည်များလည်း မောပန်းလှချေပြီ။ အကယ်၍ ယခုချက်ချင်း နေပြည်တော်သို့ ပြန်လျှင် မသင့်တော်။ ယခု တစ်ညအိပ်ကာ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်တော့မှပဲ ပြန်ပေတော့မည်’

မင်းသား၏ ရင်ဝယ် ပူလောင်ကာ ပြန်ချင်မှုက တစ်ဖက်၊ လက်အောက် ငယ်သားတို့အပေါ်ဝယ် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးသည်က တစ်ဖက်ဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ကဲ ကဲ တိုက်နယ်ပိုင်ကြီး ယခုတစ်ညတော့ သင့်နယ်မှာပင် အိပ်စက်အနားယူပြီ။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်တော့မှပဲ ငါကိုယ်တော် ပြန်တော်မူမယ်။ နောက်နောင် တိုင်းရေးပြည်ရာ နယ်မြေ မငြိမ်မသက်ရှိက မြန်ဆန်တိကျစွာ လျှောက်တင်လေ’

‘အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား’

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သိပ်မနားခဲ့သော ခရီးကြမ်းဒဏ်ကြောင့် အိမ်ရှေ့စံ သုဓနမင်းသား မြင်းစီးရင်းက အသက်ကို မောမောဖြင့် မျှင်း၍ရှူသည်။ ဒွေးမယ်နော် . . . ချစ်လှစွာသော ချစ်သူ သူ့အား မျှော်နေလေသလားမသိ’ ဟူသော အတွေးက ထပ်တလဲလဲ ရင်ကိုဆောင့်သည်။ ပူလောင်ကာ နာကျင်ပါသောရင်၌ စိုးရိမ်သောက ဗျာပါဒအချို့ကလည်း မွန်းကျပ်နေသော ရင်ကို တစ်ဆို့ဆို့ဖြင့် ပိုမိုနွမ်းနယ်စေသည်။ စစ်သူကြီး အပါအဝင် စစ်သည်တော်တို့မှာ ခရီးနှင့်နေကျမို့ မထောင်းတာလှသော်လည်း လေ့ကျင့်မှုနည်းသော သူ့လို မင်းသားတစ်ပါးအတွက် တော်ရုံစိတ်နဲ့တော့ ဤခရီးကို နေ့ချင်းပြန်ရန် မလွယ်။ နေမကွယ်ခင် နေပြည်တော်၏ မြို့ရိုးတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှလာသော အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားကို မြင်သည်နှင့်မြို့စောင့်တပ်မှူးက ကပျာကယာပိတ်လက်စ မြို့တော် (နေပြည်တော်) တံခါးကို အမြန်ဖွင့်စေသည်။

‘ဟ ဟ အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားပြန်လာတော်မူပြီ။ တံခါးအမြန်ဖွင့်’ဆို၍ အမြန်ဆွဲဖွင့်ကြသည်။ မင်းသားမှာ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှနေ၍ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းမိုးဖြင့် စီးတော်မြင်းကို ဝှန်းစိုင်းကာ ဝင်သွားလေသည်။ မင်းသား

၏ နောက်မှ စစ်သည်များက အသီးသီးလျှင်လျှင်မြန်မြန်ပင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။ စစ်ချီသွားကြသော သူများကို နှိမ်နင်းကြမည့် စစ်သည်များ ဒဏ်ရာရခဲ့ပုံ မပေါ်သည်မို့ မြို့စောင့်တပ်မှူးနှင့် စစ်သည်များ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိသွားကြလေသည်။

‘အဆွေတော် စစ်ချီသွားကြသော ရဲမက်များ ပြန်လာကြသည်မှာ အလွန်တရာ မြန်လှသည်လား’

‘မှန်ပါဗျား၊ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်လည်း တစ်ယောက်မှာမှ မတွေ့ရပါလား ကွယ်ရဲ့’

‘အင်း ဧကန်က သူပုန်တွေ အမြန် လက်နက်ချတယ်ထင်ပါ အဆွေရယ်’

‘မှန်ပါ၊ မှန်ပါ’

နေပြည်တော်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူ၏ ငယ်ကျွန်ကြီးက ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသမျှကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ ကုန်အင် အစုံအလင် တစ်လုံးမကျန် ရှင်းပြပြီးသည့်နောက် မင်းသားမှာ သလွန်ပေါ်မှ ငေါက်ခနဲ ထသည်။

ဆောက်တည်ရာမရ ထအထိုင်မှာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတို့က တားမနိုင် ဆီးမရ တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလေသည်။

‘ရက်စက်ပါဘိ ပုရောဟိတ်ကြီးရယ်၊ ဖခမည်းတော်ကိုပါ အယုံသွင်းလို့ရက်စက်လိုက်ပါဘိချင်း’

အိမ်ရှေ့စံ သုမနု မင်းသားမှာ ဖြေဆည်၍ မရနိုင်အောင်ပင် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် အငိုမတိတ်နိုင်ပေ။ နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးလို ဆန်းကြယ်လှသောကြံ့မှာ၏ အလှည့်အပြောင်းကိုသာ အပြစ်ဆိုနေမိသည်။ ‘နှမတော်ရေ’ ဟုအခါခါမြည်တမ်းရင်း ပင်ပန်း၍လာလေသည်။

‘ဖခမည်းတော် ကြွချီတော်မူလာပြီ’

သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်၌ မှောက်ကာ ရှိုက်ငိုနေသော မင်းသားမှာ ကျန်ယုံငယ်ကျွန်ကြီး၏ လျှောက်တင်မှုကြောင့် ချိနဲ့စွာ ကုန်းရုန်း၍ ထသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဖခမည်းတော်မင်းကြီးကိုမူ အပြစ်မယူရက်၊ သလွန်ပေါ်မှ ဆင်းရန်အပြင် ဖခမည်းတော် ဘုရားဝင်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

'သားတော်'

တစ်လွမ်းချင်း လာနေရင်းကမှ ခေါ်သော ဖခမည်းတော်ဘုရား၏ ခေါ်သံ၌ နောင်တ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၊ ယူကြုံးမရမှုတို့ဖြင့် ထုံလွမ်း၍ နေသည်။

'မှန်လှပါ၊ ဖခမည်းတော်ဘုရား ခစားလျက်ရှိကြောင်းပါ'

'ဖခမည်းတော်အနေနှင့် မည်သို့ မည်ပုံ စီစဉ်ပေးရမှန်းပင် မသိတော့ လေဘူးသားတော်၊ သားတော်အနေနှင့် ခွေးမတော်အတွက် မည်သို့များ ကြံ စည်ထားပါသလဲ သားတော်'

ဖခမည်းတော်၏ တစ်လုံးချင်းမိန့်တော်မူသော စကားအပြီး မင်းသား ၏စံနန်းအတွင်း အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားကြ လေသည်။

'အဘယ်သို့ စီစဉ်ရပါမည်လဲ ဖခမည်းတော်ဘုရား၊ သားတော်၏ ရင်နှစ်ခြမ်းမှာ ဗြန်းဗြန်းကွဲလှအောင်ပင် နာကျင်လွန်းလို့ လျှောက်တင်ဖို့ အင်အားပင် မရှိတော့ပါဘုရား'

ထိုသို့ တွေးရင်းနှင့် လက်အုပ်အချီလိုက်နှင့်ပင် သလွန်ပေါ်သို့ မူး မိုက်လဲကျလေသည်။

'သားတော်'

'အရှင့်သား'

'သားတော်'

'အရှင့်သား'

'အင်း'

သူ့ကျွန်ယုံကြီး၏ခေါ်သံကို ပြန်ကာထူးလိုက်သည်။ မျက်လုံးတို့ကမူ မဖွင့်ချင်သေး၊ လေးလံနေဆဲရင်က ပြင်းပြစွာပင် ဒွေးမယ်နော်မင်းသမီးကို သတိရသည်။

'သားတော်'

ကရုဏာသံအပြည့်ဖြစ်သော ဖခမည်းတော်၏ ခေါ်သံကြောင် သူ့ မျက်လုံးကို 'ဖျတ်'ခနဲနေအောင် ဖွင့်သည်။ သလွန်ထက်က အသာထရင်း လက်အုပ်ကိုချီသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်နေနေ သူ့အနေနှင့် ဖခမည်းတော်ရှေ့ မှောက်၌ လဲလျောင်းနေခြင်းငှာ မကောင်းလှ။

'ရပါတယ် သားတော်၊ သက်သာသလို လဲလျောင်းနေပါ'

ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီး သူ၏ပခုံးကို ညင်သာစွာကိုင်ရင်း ပြန် လည်လဲလျောင်းစေသောကြောင့် သူ ပြန်လည်လှလိုက်သည်။ ခရီးကြမ်းကို မနားတမ်းနှင့်ခဲ့သမျှ ယခုမှ ပင်ပန်းမှုတို့ပေါ်သည်။ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နှိုးချီနေ သည့်ကြားက ဘေး၌မရှိသော နှမတော် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးအား တမ်း

တ နေသည်။ နှမတော် ခွေးမယ်နော် မင်းသမီးကတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လာမည်မဟုတ်။ အမည်းတော်လည်း နှုတ်ဆက်ကာ သူ၏အဆောင်သို့ ပြန်လေပြီ။ လိုက်မည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ခွေးမယ်နော် မင်းသမီးလေးနှင့် သူ့ခွဲ၍ မနေနိုင်။ တွေးလေ လွမ်းလေပိုခေါင်းကိုသာ အသာခါယမ်းမိ၏။

‘အရှင့်သား’

အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေသာ ကျွန်ယုံကြီးက စိုးရိမ်သံဖြင့် လှမ်း၍ မေးသည်။ သူလက်ကို အသာကာပြလိုက်သည်။ ယခုအချိန်၌စကား တစ်ခွန်း မှပြောချင်စိတ်မရှိ။ အသိအာရုံ၌ ပေါ်လာသမျှသည် နှမတော် ချစ်မယား ခွေးမယ်နော် မင်းသမီးသာ။

‘အရှင့်သား ပန်းပေါင်းစုံ အားဆေးတော်ကြီးကို ဘုရင်မင်းကြီးကိုယ် တော်တိုင် ပေးသနားလိုက်ကြောင်းပါ’

နား၌ကြားသော အမည်းတော်၏ အစေအပါး၏ လျှောက်တင်သံ ကြောင့် မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ အသာခေါင်းညိုပြလိုက်သည်။

သူ၏ ကျွန်ယုံထံပေးအပ်နေသံကိုလည်း အတိုင်းသားကြားနေရ သည်။

‘သုံးဆောင်တော်မူတော့မလား အရှင့်သား’

အမည်းတော်၏ အစေအပါး ထွက်သွားသည်နှင့် ‘ကျွန်ယုံ ငယ်ကျွန် ကြီးက လှမ်း၍မေးသည်။ သူ မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်မိ။ ‘ပန်းပေါင်းစုံ’ အားဆေး တော်ကြီးတဲ့။ ၎င်းအားဆေးတော်ကို ဘုရင်မှတစ်ပါး သုံးစွဲခြင်းငှာ မစွမ်းကြ။ အင်မတန် အဖိုးထိုက်ကာ အလွန်ရှားပါးသော ဆေး။

‘ကျွန်ယုံကြီး’

‘မှန်လှပါ ခစားလျက်ရှိကြောင်းပါ အရှင့်သား’

‘အားဆေးတော်ကို ယခုပင် သုံးဆောင်တော်မူမယ်’

‘မှန်လှပါ’

ကျွန်ယုံကြီးက သလွန်ထက်မှ အားယူ၍ထကာ သူ့ကို အသာအယာ လိုက်ထိန်းပေးသည်။ ရွှေဖလားဖြင့် ထည့်ထားသော အားဆေးတော်ကို နန်း တွင်းသူ တစ်ဦးက ဆက်သသည်။ ဤဆေးသည် နှမတော်ထံ လိုက်သွားဖို့ အားအင်ကို ပေးမည့်ဆေးဖြစ်သည်။

ဆေးကို သောက်သုံးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားအင်များ အထူး ပြည့်ဝလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဦးနှောက်များ ကြည်လင်ကာ သိသိသာ သာ လန်းဆန်း၍လာသည်။

‘ကျွန်ယုံကြီး’

‘မှန်လှပါ ခစားလျက် ရှိကြောင်းပါ’

‘ငါ၏ စီးတော်မြင်အား ယခုပင် အသင့်ပြင်လေ’

‘အရှင့်သား’

‘ယခုပင် အသင့်ပြင် လေ’

‘မှန် မှန်လှပါ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း ယခုပင်ပြင်ခိုင်းလိုက်ပါမယ် အရှင့်သား’

အိပ်ခန်းဆောင်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားသော ကျွန်ယုံကြီး၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းကို ချမိသည်။ စီးတော်မြင်ကြီးကို ပြင်ကာ သူ၏ အရှင်သခင် ခွေးမယ်နော် မင်းသမီးထံ လိုက်တော့မည်ကို ရိပ်မိသော ကြောင့် အင်အားပြည့်စသူ၏ အရှင် ခရီးကြမ်းသွားမည်ကို ကျွန်ယုံကြီး မလို လားမှန်း သူကောင်းစွာ သိပါသည်။ လာမည့်အရေး မှန်သမျှ ပြေးတွေ့ လိုက် သည်က သက်သာဦးမည်။

‘မှန်လှပါ စီးတော်မြင် အသင့်ပြင်ပြီးကြောင်းပါ’

မင်းသားသည် သလွန်ပေါ်မှ ‘ဆတ်’ခနဲ ထရပ်သည်။ ပန်းပေါင်းစုံ နန်းတွင်း အားဆေးတော်ကြီး၏ အစွမ်းကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်လျှောက် အားအင်များပြည့်လျက် လက်စွဲတော်လေးနှင့် မြားကို ယူကာ မြင်းတင်းကုတ် အောက်သို့ ခြေဦးကိုလှည့်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုးလည်း လိုက်ခဲ့ပါရစေ အရှင့်သား’

ကျွန်ယုံကြီးက မင်းသား၏နောက်မှ တပ်လျက် လျှောက်တင်သည်ကို မကြားယောင် ပြုလိုက်သည်။

‘ကျွန် ကျွန်တော်မျိုးလည်း လိုက်ခဲ့ခွင့်ပြုပါ အရှင့်သား’

နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်ယုံကြီး လျှောက်တင်ပြန်သည်။

‘မည်မျှဝေး၍ မည်မျှ ကြမ်းတမ်းမည်မသိသော လမ်းခရီးကို မလိုက် ချင်စမ်းပါနဲ့ ကျွန်ယုံကြီး၊ ငါတစ်ပါးတည်းသာ သွားလိုတယ်’

လှည့်ကာ ခပ်ထန်ထန် ပြန်ပြောသော မင်းသား၏ စကားကြောင့် ကျွန်ယုံကြီး မျက်ရည်ဝဲသည်။ လက်အုပ်အချီလိုက်နှင့်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ယုံကြီးအတွက် မင်းသားစိတ်မကောင်း။ သို့သော် မလိုက်စေချင်ခြင်းသည် ကျွန်ယုံကြီးအပေါ်ထားသော သူ၏ စေတနာသာ ဖြစ်သည်။

‘ဟိုင်း ယား’

‘ခွပ် ခွပ် . . . ခွပ် . . . ခွပ်’

မြင်းတင်းကုတ်မှ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးကာ ထွက်သွားသော မင်းသားကို ဘုရင်ကြီးက သူ၏အဆောင်တော်ပေါ်မှနေ၍ ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဘုရင်ကြီးအနေနှင့် သားတော် ငွေတောင်ပြည်သို့ သွားမည်မှန်း သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘေးရန် ကင်းဝေးစေရန်ကိုသာ ဆုတောင်းပေးရုံမှတစ်ပါး ဘုရင်ကြီးလည်း မတတ်နိုင်။ ဖူးစာသာမှန်ခဲ့ပါမူ ငွေးမယ်နော်နှင့် သားတော်တို့ မလွဲမသွေ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းကြရမည်သာ။

ဇာတ်အိတ်

ငွေတောင်ပြည်ရှိရာသီ မှန်းရင်း ခရီးနှင့်လာရာမှ တဖြည်းဖြည်း တောတောင် ထူထပ်၍လာသည်။ ထို့ပြင် ခရီးလမ်းမှာ စီးတော်မြင်းဖြင့် ရှေ့ဆက်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ ခြေကျင်လျှောက်ပါမှ အဆင်ပြေနိုင်မည့်ခရီး ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့စံ သုခနုမင်းသားဖြစ်သော သူ၏ စီးတော်မြင်းကား အဖိုးများစွာထိုက်သည်။ သို့သော် မင်းပိုင်မြင်းကို ချပ်ဝတ်တန်ဆာပြည့်မို့ သာမန် အရပ်သားတို့ ဖမ်းယူခွင့်မရှိ။ မင်းသားသည် မြင်းကို နေပြည်တော်ဘက်သို့ ဦးလှည့်စေကာ ဇတ်ကြိုးကို သေချာစွာ ပြုပြင်၍ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ စီးတော်မြင်းသည်လည်း သခင်အလိုကျ ဒုန်းစိုင်းလျက် နေပြည်တော်ဘက်သို့ ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

စီးတော်မြင်း လုံးလုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မင်းသားငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက်လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်းနှင့် ကြမ်းတမ်းပါသော တောလမ်းခရီးကို တစ်ပါးတည်း လှမ်းလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ နှမတော် ချစ်မယား အိမ်ရှေ့စံမိဖုရား ငွေးမယ်နော် မင်းသမီး၏ အငွေအသက်များက သွားရာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ကျန်

ရစ်နေခဲ့သယောင်ယောင်။

ဤသို့နှင့် ခရီးလမ်းတစ်နေရာအရောက် ကျောင်းသင်္ခန်းတစ်ခုကို မင်းသားတွေ့လေသည်။

‘အလို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှစွာသော ဤတောဤတောင်ထဲ၌ ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခန်းလည်း ရှိနေသေးသကိုး။ ဝင်ကာ ရှိခိုးဦးမှ’

မင်းသားသည် ထိုသို့တွေးရင်း ထိုကျောင်းသင်္ခန်းသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ရသေ့ကြီးကို ဝင်၍ ရှိခိုးဦးချလေသည်။

တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခန်းအတွင်း၌ မင်းသားနှင့် ရသေ့ကြီး၏ အာလာပ သလ္လာပ စကားဦးတို့က ပျံ့လွင့်လာသည်။

‘ဒကာကြီး အဘယ်အရပ်က လာသနည်း’

‘အို အရှင်ရသေ့ ကျွန်ုပ်က ဗာရာဏသီကြီးမှ လာပါသည်’

‘အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း’

‘ငွေတောင်ပြည်ရှိရာသို့ သွားပါမည် အရှင်ရသေ့’

မင်းသား၏ အဖြေကြောင့် ရသေ့ကြီးက မင်းသားကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မင်းသားကလည်း ထူးဆန်းသွားသော ရသေ့၏ ဟန်ကြောင့်မသိမသာ အံ့ဩသွားရလေ၏။

‘အသင်ဒကာ သင်သည် မည်သူနည်း’

‘ကျွန်ုပ်သည်ကား ဗာရာဏသီကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားတော် အိမ်ရှေ့စံ သုမနု ဖြစ်ပါသည်’

မင်းသားလည်း ကွယ်ဝှက်မနေဘဲ ရသေ့ကြီးကို အမှန်အတိုင်း လျှောက်တင်လိုက်လေသည်။

‘အို အရှင်ရသေ့ လွန်ခဲ့သော နေ့များက မင်းသမီးတစ်ပါးအား တွေ့မိပါ၏လော။ ကျွန်ုပ်၏မယား ဒွေးမယ်နော်မင်းသမီးကား ဤလမ်းမှသွားပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းချစ်မယားအား ရွာဖွေရန်အတွက် ငွေတောင်ပြည်သို့ သွားမည် ဖြစ်ပါသည်’

‘အို အသင်မင်းသား သင့်မယားကား လွန်ခဲ့သောရက်က ငါ့ထံသို့ဝင်ရောက်လာပါသေးသည်။ အသင်မင်းသား သူ၏နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါမူ ငွေတောင်ပြည်သို့အလွယ်တကူ လိုက်လာနိုင်သော ခရီးလမ်းကို ညွှန်ပြပါရန်

လည်း လျှောက်ထားခဲ့၏။ အသင်မင်းသားအား ပေးရန် လက်စွပ်တစ်တွင်းကိုလည်း ပေးခဲ့ပေသေးသည်’

ရသေ့ကြီးကား ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးပေးခဲ့သော လက်စွပ်ကို မင်းသားထံသို့ကမ်းပေးလေသည်။ မင်းသားမှာ ခုန်သောရင်၊ တုန်ယင်သောလက်တို့ဖြင့် နှမတော်လေး ပေးခဲ့ပါသော လက်စွပ်ကို ရှိသေစွာ လှမ်း၍ယူသည်။ နှမတော်၏ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်ဝယ် နေရာယူခဲ့ပါသော ဤလက်စွပ်အား သူ့အနေနှင့်မသိစရာ အကြောင်းမရှိ။ စိတ်ထဲမှာလည်းနှမတော်၏ သံယောဇဉ်တို့ကြောင့် နွေးထွေးလန်းဆန်းကာ အားအင်တို့ တိုးပွားသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

နှမတော်၏ လက်စွပ်လေးကို မြတ်နိုးစွာ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်သန်း၌ဆင်ယင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုလက်စွပ်လေးကို ညာဘက်လက်ဖြင့် အုပ်မိုးကာ ကိုင်ရင်း ကျေနပ်သွားမိသည်။

‘အခြား ဘာများမှာခဲ့သေးပါသလဲ အရှင်ရသေ့ဘုရား’

‘အိမ်း တခြားတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မမှာခဲ့ပါဘူး။ သူ့ဆက်ဆက်စောင့်မျှော်နေမယ့် အကြောင်းကိုတော့ဖြင့် ကတိုက်ကရိုက် မှာသွားစွာတယ် အသင်မင်းသား’

ရသေ့ကြီး၏ အဖြေကြောင့်မင်းသားသည် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကို လွန်စွာမှ သနားသွားရလေသည်။ တစ်ဆိုသော ဝေဒနာက မျက်ရည်ကိုပဲစေသည်။

‘အကျွန်ုပ်လည်း ခရီးဆက်ပါဦးမည် အရှင်ရသေ့’

‘ကောင်းပြီ ဒကာကြီး’

ရသေ့ကြီးကို ဦးချ ရှိခိုးကာ ရသေ့ကြီး ညွှန်ပြသော လမ်းအတိုင်း မင်းသား ခရီးဆက်လေသည်။ ဤမျှ ဝေးကွာသော ခရီးကို အိမ်ရှေ့စံ ဒွေးမယ်နော်မင်းသမီးက ကောင်းကင်မှ ပျံသန်းကာ သွားခဲ့သော်လည်း မင်းသားမှာ ခြေကျင်ခရီးမို့ လွန်စွာ မောပန်းလေသည်။ သို့သော် နှမတော် မင်းသမီးအား တွေ့လိုသောဇောကြောင့် မောပန်းသမျှ ဒဏ်ကို ကြံကြံခံရင်း ခရီးကို အပြင်းနှင့်လေသည်။ ချုံနွယ်ဝိတ်ပေါင်းတို့ သောင်းပြောင်း ရှိနေသော လမ်းခရီးများကိုဖြတ်သန်းပြီးနောက် ငွေတောင်ပြည်နှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်၍ လာ

လေသည်။

‘ဟင်’

ရေစီးသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကြောင့် မင်းသားအံ့အားသင့်သွားရသည်။ မြစ်လား ချောင်းလား ကွဲပြားစွာမမြင်ရသေး။ ခြုံနွယ်တို့ ဝိန်းဝိတ်နေသဖြင့် ကြားသာကြားရသည် အသံကြားရာကို မရောက်နိုင်သေး။

‘အိုး’

ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက မင်းသားထံမှ အားအင်တို့ကို ဆွဲယူသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မြစ်ကြီးတစ်စင်း၊ စီးဆင်းနေသောရေအဟုန်မှာ လွန်စွာ ပြင်းလေသည်။

‘အင်း လူခြေမရှိ ခေါင်လှသော ဒေသမို့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးဖို့ ဖောင်ငယ် လှေငယ်သော်မှမရှိ ခက်ပါဘိ’

မင်းသားသည် မြစ်ကမ်းပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤမျှ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးနေသော ရေအလျင်ကိုမည်သို့ ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါမည်နည်း။

‘နှမတော်ရယ် တွေ့ပါပြီဆိုကတည်းက ခက်ခဲလှတဲ့ ကံကြမ္မာတွေ ကိုပဲ မလွဲမသွေတွေ့နေရပါလား။ မောင်တော် ဒီမြစ်ကို ဘယ်လို ကူးရပါ’

မင်းသား၏ရင်၌ ပျော်ရွှင် အားတက်ခြင်းနေရာ၌ ဝမ်းနည်းဆို့နင့်မှုတို့က တဖြည်းဖြည်းချင်း နေရာယူလာကြသည်။

‘ဟာ’

မင်းသားသည် တစ်နေရာကို ငေးကြည့်နေရင်းက မြစ်၏ ဟိုဘက်ထိပ်မှ ပျံသန်းလာသော ငှက်ဆင်ကြီးများကိုလှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရသည်။

ငှက်ဆင်ကြီးများသည် မင်းသားရှိရာ ဘက်ကမ်း၌ နားကြလေသည်။ ထို့နောက် နားနေရာချုံနွယ်များဆီမှ မြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးကြပြန်လေသည်။ ထိုဘက်ကမ်းရှိ ချုံနွယ် သစ်ပင်တို့ပေါ်တွင် ထိုငှက်ဆင်ကြီးများ နားကြပြန်လေသည်။ တစ်ဖန် ငှက်ဆင်ကြီးများက မင်းသားရှိရာ ဘက်ကမ်းကို ပျံသန်းကြပြန်လေသည်။

‘ဟုတ်လေပြီ’

မင်းသားသည် အကြံရလာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ယခင်

တစ်ခေါက် ငှက်ဆင်ကြီးများ နားနေခဲ့သော ချုံနွယ်များရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးရင်း ပုန်းခို နေလိုက်သည်။

ငှက်ကြီးများသည် မြစ်လယ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။မင်းသား ပုန်းခိုရာ ချုံနွယ်သစ်ပင်များဆီသို့ ဦးတည်ကာပျံသန်းလာနေကြလေပြီ။ မင်းသားမှာ ပုန်းအောင်းနေရင်းမှ ရင်တို့က တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ချွေးစေးများပင် ပျံ၍ နေလေသည်။

ငြိမ်ခနဲ သူပုန်းနေရာသို့ ငှက်ဆင်မောင်နှံလာရောက် ခိုနားသဖြင့် မင်းသားရင်၌ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘အင်း ငါသာဆွဲခို လိုက်ပါသွားတုန်း မြစ်ထဲပြုတ်ကျသွားရင်တော့ ဒုက္ခတော့ရောက်တော့မည်။ ဤသို့မှ မလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ကူးရန်လမ်းက မရှိ။ ဒုက္ခအတိပြီးသော ခရီးပါတကား’

မင်းသား၏ ရင်၌ တွေ့ဝေခြင်းတို့က ပျံ့နှံ့ ဝင်ရောက်၍ နေလေသည်။ မည်သို့ ပြုရမည်နည်း။ အမှန်တကယ်တော့ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရန် ဤတစ်နည်းသာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့’ဟု တွေးကာ ငှက်ဆင်ကြီး၏ ကုပ်နေရာမှ အမွေးအတောင်တို့ကို ဆွဲကာခွလျက် ခိုသည်။ မကြာမီမှာပင် ငှက်ဆင်တစ်အုပ်လုံး တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးကြပြန်လေသည်။

မြစ်ပေါ်မှ ပျံသန်းချိန်မှာပင် မင်းသားခိုစီး၍ လိုက်ပါသော ငှက်ဆင်ဖိုကြီးမှာ လေးလံမှုကို ခံစားရသဖြင့် သူ၏ ငှက်ဆင်မကို ဤသို့ တိုင်ပင်သည်။

‘ရှင်မ ငါ၏ကိုယ်ပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ခိုစီးကာ လိုက်လာပါသည်။ ငါ ခါချလျှင် ကောင်းမည်လော’

ငှက်ဆင်ဖိုကြီးက အမေးကြောင့် ငှက်ဆင်မကြီးမှာ အံ့ဩသွားလေသည်။ မည်သို့သော သတ္တဝါကများ သူ၏ ငှက်ဆင်ဖိုပေါ်၌ ခိုစီးရင်း ပါလာသနည်းဟု ကြည့်ချင်လာသည်။

‘နေပါဦး၊ ရှင်မ ကြည့်ပါရစေဦး၊ အိုး အလွန်တရာ ချောမောသော လူသားတစ်ဦး အရှင်ကိုယ်ပေါ်က ခိုစီးကာ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု မြစ်လယ်၌ အသင်သာ ခါချခဲ့ပါမူ ဤမျှမြင့်သော နေရာမှကျလျှင် ဒဏ်ရာ အနာ တရဖြစ်ကာ ရေသတ္တဝါတို့၏ ဖမ်းဆီး စားသောက်မှုကို ခံရမည့် အစာ ဖြစ်

အတ္ထုပ္ပတ္တိ နှင့် အဖိ။ ၁၂၃

သွားရှာပေးမည်။ အသက်တစ်ချောင်းဟူသည်ကား ရဲခဲပေသည်အရှင်၊ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ရောက်မှသာ သူ့ အလိုလိုဆင်း၍ သွားပါစေ'

ငှက်ဆင်မ၏အပြောကြောင့် ငှက်ဆင်ဖိုကြီးလည်း အောင့်အည်းသည်။ ခံကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ ယုံသန်းကာ သစ်ပင်နိမ့်ကို ရွေးကာ နားခိုပေးလေသည်။ မင်းသားလည်း လျင်မြန်စွာပင် ခုန်ချလျက် ငှက်ဆင်ဖိုကြီး ကိုယ်ပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။

စိတ်ရောက်ပင်ပင် ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် မင်းသားသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းမှာပင် ဖို့ရင်းနားလေသည်။

အသက်နှင့်ရင်းကာ ကူးခဲ့ရသောမြစ်ကိုကူးစဉ်က တုန်ယင်နေသော ခြေလက်တို့မှာ ယခုထိ တုန်ယင်နေဆဲ။

ငှက်ဆင်မောင်နှံတို့ကိုလည်း အတိုင်းမသိ ကော့ဖူးတင်မိနေသည်။ အကယ်၍ ငှက်ဆင်ဖိုကြီးကသာ သာသာယာယာ ခါချစေကာမူ မင်းသားအဖို့ မြစ်အတွင်း ကျလျှင် အလွန်ရေစီးသန်သော မြစ်ထဲ၌ ရေကူးခတ်ရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။

ငွေတောင်ပြည်နှင့်ကား နီးသည်ထက် နီး၍လာလေပြီ။ နှမတော် ဌေးမယ်နော် မင်းသမီးကားမည်သို့သော အနေအထားနှင့် ရှိနေမည်ကို စဉ်းစားရင်း မင်းသားခမျာ ရင်မောနေရှာသည်။ ဤနတ်ပြည် နတ်နန်း၌ သူသည် သူစိမ်းတရံဆံကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်ကို သူ မလိုလား။

ဌေးမယ်နော် မင်းသမီးပေးခဲ့သော သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်၌ ဆင်ယင်ထားသော လက်စွပ်ကလေးကို အသာချွတ်ကာ ပွတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ထံ၌တစ်ခုတည်းသော နှမတော် ချစ်မယား၏ အငွေအသက် သို့တည်းမဟုတ် အမှတ်တရ ပစ္စည်း။

နီးလျက်နှင့် ဝေးနေသော ဌေးမယ်နော် မင်းသမီးအား တွေ့ဆုံရန် နည်းလမ်းကို တွေးရင်းဖြင့် ငွေတောင် နေပြည်တော်ကြီးကို ရည်မှန်းလျက် သူလှမ်းသည်။ ဘယ်ဘက် လက်သန်းတွင် ပြန်လည် ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်ကိုလည်း မကြာခဏ ပွတ်ကြည့်နေမိသည်။

'မောင်တော် ရောက်နေပြီ နှမတော်'

ရင်မှလည်း တမ်းတစွာ ပြောမိသည်။ ငွေတောင်ပြည်ကို သူရောက်

၁၂၄ ပြန် ပြန် ပြန် ပြန်

ရှိနေမှန်း နှမတော် သိမှသိပါလေစ၊ ရင်ဝမှာ နှမတော်ကို လွမ်းစိတ်ဖြင့် သတိအရကြီး ရနေမိသည်။ နီးလျက်နှင့် ဝေးနေရပါသော ဒုက္ခ။ မင်းသား သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချမိ၏။

www.foreverspace.com.mn

ငွေတောင်ပြည်နတ်မင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ အပ်ကျသံပင် ကြားရ လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို တစ်ချက် တစ်ချက် ခွေးမယ်နော် နတ်သမီး၏ ရှိုက်သံကသာ ဖုံး၍နေသည်။

ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းကြီးသည် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် အဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းမျှော်ငေးသည်။ သမီးတော် အထွေးဆုံးဖြစ်သော ရှင်မိယာ (ခေါ်) ခွေးမယ်နော်၏ ကံကြမ္မာ၊ ရှေးကပြုခဲ့သော အကျိုးပေးအ တိုင်းမို့ ပြင်ဆင်လို့မရနိုင်။

အကြီးဆုံးနတ်သမီးသည်လည်း နတ်မင်းကြီးကို မော်မဖူးရဲလောက် အောင် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ နေသည်။ ညီမထွေးကို မင်းသားအား ပေးဆက်ခဲ့ရချိန် က စလို့ ပုတ်တလုတ် (ပင်းတယ ပုတ်တလုတ်) ကန်၌ ရေသွားချိုးခွင့်ကို ဖခမည်းတော်ငွေတောင် နတ်မင်းကြီးက ခွင့်မပြုတော့။

သူမတို့ ကျန်ညီအစ်မခြောက်ဖော်လည်း ခွင့်မတောင်းရဲတော့ပေ။ ခုတော့ သူမတို့၏ ညီမထွေး၊ ခွေးမယ်နော် မင်းသမီးက မင်းသားတို့ တိုင်းပြည် မှ ပြေးထွက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

‘အိမ်း ပြီးသမျှသည်လည်း ပြီးခဲ့ပြီမို့ အထူးမိန့်တော်မူရန်မရှိ။ လူတို့၏

www.foreverspace.com.mn

ပြည်မှ စွဲကပ်ပါလာသော လူတို့၏ အငွေအသက်တို့၏ အနံ့ကား ဆိုးရွားလှ သည်။ သို့ကြောင့် နတ်ရေကန်မှ ရေတို့ကို သမီးတော်ကြီး ဦးဆောင်လျက် သွားရောက်ခပ်ယူပြီး သင်တို့၏နှမထွေးဖြစ်သော ခွေးမယ်နော် မင်းသမီးအား ဆေးကြောသန့်စင်ပေးကြစေ’

‘အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါ ဖခမည်းတော်ဘုရား’

နတ်သမီးများက ငွေတောင်နတ်မင်းကြီး မိန့်တော်မူသည်ကို နာခံကြ သည်။ သူမတို့အနေနှင့်လည်း ငိုရှိုက်နေဆဲဖြစ်သော နှမထွေးကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းနိုင်ကြ။ အထူးသဖြင့် အကြီးဆုံးနတ်သမီး။ ၎င်းလူသားနှင့် ပေါင်းဖက်ရန်ကို သူမ စီစဉ်ဖေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖခမည်းတော် ငွေတောင်နတ်မင်းကြီးကား မင်းသားလိုက်လာ သည်ကို သိရှိပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့သော် တန်ခိုးအရာ နုနယ်သေးသော သမီးတော်တို့အား ပြောမပြချင်။ တကယ်တမ်း သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ ငွေတောင်ပြည်ကို လာဖို့ရန်ကိစ္စသည် အိပ်မက်ပမာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုမင်းသားမူကား တန်ခိုးအရာ စွမ်းရည်မရှိသော်လည်း ဘုန်းကံရှိနေ သောကြောင့်သာ နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိကာ ကပ်နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ မည်သို့ ကြိုးပမ်းမည်ကို သိရှိလို၍ မည်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘဲ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နတ်မင်းကြီးထွက်သွားသည်နှင့် အကြီးဆုံး နတ်သမီးမှာ ညီမထွေး ခွေးမယ်နော်ကို နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

‘ငိုရှိုက်မနေပါနဲ့တော့ နှမလေး . . . တဖြည်းဖြည်း ပြီးခဲ့သမျှသော အတိတ် တို့ကို မေ့ပျောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်’

အကြီးဆုံး နတ်သမီး၏ နှစ်သိမ့်ပေးမှုက ခွေးမယ်နော်၏ ရင်ကို အပ်ချွန်ချွန်ဖြင့် ဆွသည့်နယ် ခံစားလိုက်ရသည်။

‘တွေ့တွေ့ချင်း မြင်သည်ဆိုသော်လည်း ထိုအချစ်သည် ခဏတာ မဟုတ်၊ တစ်ဘဝစာ၊ တစ်သက်စာ တစ်ခုတည်းသော မပြောင်းလဲနိုင်သည့် အချစ်ဖြစ်သည်။

‘မေ့ပျောက်နိုင်မည်တဲ့လား အစ်မတော်ရယ်’ အဘယ်သို့သော နည်း ကမှ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကမှ မည်မျှလောက်အချိန်ကမှ မေ့ပျောက်

ခြင်းငှာ စွမ်းသာမည် မဟုတ်။

မောင်တော်ရော လိုက်လာနိုင်ပါ့မလား . . . ခရီးလမ်း ကြမ်းတို၌ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်အနက်မှပင် တစ်စုံတစ်ရာများ ဖြစ်နေလေရော သလားဟု မောင်တော်အပေါ်ဝယ် စိုးရိမ်စိတ်တို့က ဖြစ်ပေါ်၍လာသည်။

ထို စိုးရိမ်စိတ်တို့က ဝမ်းနည်းမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေကာ မျက်ရည်အဖြာဖြာကို စီးကျနေစပြန်သည်။ ‘မောင်တော်ရေ’ ဟု ရင်မှလည်း မြည်တမ်း မိ၏။

‘မငိုပါနဲ့တော့နှမတော်ရယ်’

‘အစ်မတော်တို့လည်း နှမတော်ထံ၌ စွဲကပ်၍နေသော လူတို့၏ အနံ့အသက်တို့ကို ဆေးကြောရန် နန်းတော်အနီးရှိ နတ်ရေကန်ကြီး၌ ရေစင်ခပ်သွားလိုက်ဦးမယ်’

နတ်သမီးတစ်ပါး၏ အပြောကြောင့် ဒွေးမယ်နော် ခေါင်းကိုသာ အသာညိတ်ပြသည်။ ထိုခေါင်းအညိတ်မှာပင် မျက်ရည်စက ‘ပေါက်’ခနဲ ကျပြန်သည်။ ‘သမုဒယ’ ဟူသည် အပူကို ဖြစ်ပေါ်စေသော လောင်စာမဟုတ်ပါလား။

ရေအိုးကိုယ်စီဖြင့် ရေခပ်သွားသော နတ်သမီးခြောက်ဖော်တို့ကို ကြည့်ရင်း ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး သက်ပြင်းကို ချဖြစ်သည်။

‘လူ့ပြည်က အငွေအသက်တို့ကို ဆေးကြောပစ်မည်တဲ့လား’

အားအင်ကုန်ခန်းလုကာ နှမ်းနယ်နေသော မင်းသားမှာ ရေကန်အနီးသို့ ရောက်ကာ ထိုရေကန်ကြီးအနီးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ မှီရင်း အမောအပန်းဖြေလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်ရေကန်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော အသံတို့ကို ကြားနေရသည်။ မင်းသား ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ကာ ပုန်းအောင်းလိုက်သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော နယ်မြေတွင် သတိပီရိယ ထားခြင်းသည်မမှား။

‘ဟင်’

ရေအိုးကိုယ်စီကိုင်လျက် တန်းစီကာ ရေကန်ဆီသို့ လာနေပါသော နတ်သမီးခြောက်ဖော်၊ ရှေ့ဆုံးမှ အကြီးဆုံး နတ်သမီးကို သူကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ သူနှင့်နှမတော် အိမ်ရှေ့စံ ဒွေးမယ်နော် နတ်သမီးလေးတို့အား လက်ဆက်ပေးကာ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်ပေးရန် မှာခဲ့သော သူမ။

ရင်၌ ပျော်ရွှင်သလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားမှုက မင်းသား၏ ရင်ဝကို လာလာဆောင့်သည်။ ‘နှမတော်နှင့် တွေ့ရလုနီးလေပြီ’ ဟူသော အသိက ကုန်ခန်းလုပြီဖြစ်သော အားအင်တို့ကို ပြန်လည်ကာ ပြည့်တင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

မင်းသား ပုန်းအောင်းနေသော ချုံပုတ်အနီးမှ နတ်သမီးလေးများ ဖြတ်သွားကြသည်။

‘လူတွေရဲ့ အငွေ့အသက်က ဆိုးရွားလှပါလား’
 ‘ဒါကြောင့်လည်း ဖခမည်းတော်က အဲဒီအနံ့အသက်တွေကို ဆေးကြောဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရေအခပ်ခိုင်းသည်သာပ’
 စကားပြောရင်း နတ်သမီးတို့ ရေအိုးကို နတ်ရေကန်တွင် နှစ်ကာခပ်ကြသည်။
 ‘ဪ လူပြည်က အနံ့အသက်ကိုတောင် ဆေးကြောသန့်စင်ကြတော့မှာကိုး’
 မင်းသားရင်၌ အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားမှုဖြင့် နှမတော်ကို ရင်၌ မြည်တမ်းမိသည်။ ဒီအတိုင်းဆို လူလုံးထွက်ပြကာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြဖို့မလွယ်။
 ‘ငါသည် ခွေးမယ်နော် နတ်သမီးနှင့် ရေစက်မကုန်၍ အကြောင်းကံအရ ပေါင်းဆုံဖို့မှ ရှိနေသေးပါလျှင် နတ်သမီးတစ်ပါးသည် ၎င်းရေအိုးအား ပင့်မမရဘဲ လေးတွဲကာ ရှိနေပါစေသား’
 မင်းသားသည် အထက်ပါအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်လေသည်။ နတ်သမီးတို့ကိုလည်း အသက်ပင် မရှုနိုင်ဘဲ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိလေသည်။ အကြီးဆုံးနတ်သမီးသည် ရေကန်ထဲ၌ နှစ်ထားသော ရေအိုးကို အသာပင် ဆွဲယူကာ ပင့်ပြီး ခေါင်းပေါ် ရွက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ သွားနှင့်သည်။
 ထို့နောက် ဒုတိယ အကြီးဆုံး နတ်သမီး၊ သူမ၏ ရေအိုးအား ရေကန်ထဲမှ ‘ဆတ်ခနဲ’ ဆွဲမလိုက်စဉ် ဤသည်ကို ချောင်းကြည့်နေသော မင်းသား၏ ရင်မှာလည်း ‘ဆတ်’ ခနဲ ခုန်သည်။ ထိုနတ်သမီးသည်လည်း အသာအယာပင် ရေအိုးကို ခေါင်းပေါ်ပင့်ကာ ပထမအကြီးဆုံး နတ်သမီးနောက်သို့ လိုက်သည်။
 မင်းသား၏ ရင်တို့သည် တဒိတ်ဒိတ် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း နတ်သမီးတို့ကို အစဉ်လိုက် ရင်ခုန်စွာ ကြည့်နေသည်။
 တတိယ နတ်သမီး၊
 ရေအိုးကို ‘စွမ်း’ ခနဲ မကာ ခေါင်းပေါ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပင့်တင်ပြီး ရွက်ကာ ဒုတိယနတ်သမီးနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလေသည်။
 မင်းသားမှာ ချွေးစေးများပင် ထွက်ကာနေသည်။
 စတုတ္ထ နတ်သမီး၊

ရေကန်တွင်းနှစ်ထားသော ရေအိုးကို ရှေ့ နတ်သမီးနည်းတူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် မကာ ခေါင်းပေါ်ရွက်ရင်း တတိယ နတ်သမီးနောက်သို့ ခပ်သွတ်သွတ် လိုက်သွား၏။ မင်းသားရင်မှာ ဟာခနဲ။ နဖူးမှ ချွေးစေးတို့ကို သုတ်ရင်း သက်ပြင်းကို ‘ဟင်း’ ခနဲချသည်။
 ပဉ္စမနတ်သမီး။
 မင်းသားသည် အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့လျော့နေသည်။ ပဉ္စမနတ် သမီးနှင့် ဆဋ္ဌမနတ်သမီးနှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်မို့ ‘မ၊၍ မရပါစေနဲ့’ ဟုမင်းသား ကြိုက်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။
 မ၊သည်။ ပဉ္စမနတ်သမီး၏ လက်တို့က ရေကန်အတွင်းမှအိုးကို ပင့်ရာ၌ တော်တော်နှင့် မြောက်တက်မလာ။ မ၊သည်။ တော်တော်နှင့်မရ မင်းသားရင် တို့မှာ တလှုပ်လှုပ်။
 ‘ဗွမ်း’
 နောက်ဆုံးတော့ ပဉ္စမမြောက် နတ်သမီးသည်လည်း ရေအိုးကို ‘ကွပ်’ ခနဲ နေအောင် ရေထဲမှ ပင့်မကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် မလျက် ရွက်ကာဖြင့် စတုတ္ထ နတ်သမီးနောက်သို့ ခပ်သွတ်သွတ်ပင် လိုက်သွား၏။ မင်းသား၏ ရင်မှာ ဟာ ခနဲ။ နောက်ဆုံး။
 နောက်ဆုံး ဆဋ္ဌမမြောက် နတ်သမီး။
 ဆ. . . ဌ. . . မ. . . မြောက်. . . နတ်သမီးသည် ရေအိုးကို ကန်အတွင်း၌နှစ်ကာ စိမ်ပြေနပြေ လှည့်ပတ်ရင်း အိုးကို ပွတ်တိုက်ကာ ဆေးလိုက်သေးသည်။ ‘ဆတ်’ခနဲ ဆွဲမယောင်ပြုသည်။
 မင်းသား၏ ရင်ထဲမှာ ‘ဇက်’ ခနဲ။
 မ မ၊သေး။ ရေအိုးအတွင်း အမှိုက်ပါသည်ထင်။ အသာဖယ်နေ သည်။ မ တော့မည်။ မင်းသားရင်ခုန်ရလွန်း၍ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးနတ်သမီး. . . နောက်. . . ဆုံးသော. . . မျှော်. . . လင့်. . . ချက်. . . ‘ဗွမ်း’ ခနဲ ရေထဲမှ ရေအိုးဆွဲမလိုက်သံကို ကြားရသည်။ ထို ‘ဗွမ်း’ဆိုသော အသံသည် ကြားရရုံဟု ဆိုသော်လည်း မင်းသား၏ နား၌ မိုးကြိုးအစင်းစင်း ဆက်တိုက်ပစ်ခွင်းသလိုမျိုး ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ သွားလေပြီ တကား. . . ဟု မင်းသား တွေးလိုက်သည်။ နဂို မှိတ်ထားပြီးသား မျက်လုံးကို

ထပ်၍ မှိတ်မိလိုက်ပြန်သည်။ ရင်၌ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် အထပ်ထပ် နာကျင်လာသည်။

‘နှမတော်ရယ် . . . ဖူးစာမင်ရည်ကျလို့လေလား’

မင်းသား၏ အစွမ်းကုန်မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်ပူ တို့က တစ်လိမ့်ချင်းလိမ့်ကာ ကျလာသည်။ ‘လှည့်ပြန်ရမလား’ ဟု သူ အား ယုတ်စွာ တွေးမိသည်။ ‘ဒီအထိ ရောက်လာပြီး လေမှတော့ ငါမပြန်’ ‘ဟူသော မာန်ပြည့်သည့် အတွေးကလည်း ဝင်လာပြန်သည်။ ‘ပြန်မည်’ နှင့် ‘မပြန်’ ဟူသော စိတ်ကူး၏ အတွေးနှစ်ခု လွန်ဆွဲပွဲမှာ မင်းသားသည် မောပန်း၍ လာလေသည်။

‘အို လုလင်’

ရှေ့တည့်တည့်မှ ခေါ်သံကြောင့် မင်းသား ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးကို ‘ဆတ်’ ခနဲ ဖွင့်၍ ကြည့်သည်။

‘ဟင်’

ဆဋ္ဌမမြောက် နတ်သမီး၊ ရေအိုးက အပေါ်ကို မရောက် အောက်မရောက် ကိုင်လျက်။ မင်းသမီးမှာ ကိုင်းကိုင်းကြီး မ ထားသည်။ မင်းသား လှိုက်လှဲ ဝမ်းသာသွားရသည်။

‘အို . . . လုလင်’

ကြောင်နေသေးသော မင်းသားကို ဆဋ္ဌမမြောက် နတ်သမီးက ထပ်၍ ခေါ်သည်။ ခရီးကြမ်းတို့ကို အပြင်းနှင်လာရသော မင်းသား၏ ရုပ်ရည်မှာ မှတ်မိနိုင်စရာမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ညီမထွေး၏ လင်တော်မောင်မှန်း မမှတ်မိ။ ဤသည်က မင်းသာအတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်ုပ်အား ဤရေအိုးကို ကျေးဇူးပြု၍ ပင့်ပေးပါလား’

မင်းသားသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်သန်း၌ ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်ကို မသိမသာ ဝှက်၍ ကိုင်ကာ ရေအိုးကို ပင့်ပေးရင်းက ယင်း ရေအိုးတွင်းသို့ ၎င်းလက်စွပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ လုလင်’

‘အို ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ဆဋ္ဌမမြောက် နတ်သမီးသည် အတော် အလှမ်းဝေးသွားပြီ ဖြစ်သော

အစ်မတော်များနောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ကာ သွားသည်။ မည်သို့ ဆက်လှုပ်ရှားရမည်ဆိုသည်ကို မင်းသားတွေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်မိသည်။

ဖခမည်းတော် ဒိုင်းစေသော ပုန်ကန်မှုအတုအမည်သို့ စစ်ချီစဉ်ကပင် မရိတ်ပယ်ဖြစ်ခဲ့သော မုတ်ဆိတ်နှင့် ပါးမြိုင်းမွေးများကို ကြမ်းရှုကာ စမ်းမိသည်။ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော အဝတ်တန်ဆာတို့သည်လည်း ပေရေကာ ညစ်ပတ်၍ နေလေပြီး ရေကန်ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင်းက တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုကို သတိရကာ ရေချိုးချင်စိတ်တို့ ပေါ်လာသည်။

နတ်သမီးတို့ ခပ်ခွဲရာ ရေဆိပ်လေးသို့ မင်းသား လျှောက်ကာ သွားသည်။ ရေကန်ထဲသို့ ငုံ့ကာ ကြည့်သည်။ ရုပ်ရည်အသစ်ဖြင့် သားလိုက် မုဆိုးတစ်ဦးပမာဖြစ်နေသော သူ၏ ရုပ်ရည်ကို ရေထဲ၌ ရှင်းလင်းစွာမြင်နေရသည်။ ခါးမှ ဆောင်မားကို ဖြုတ်ကာ မုတ်ဆိပ်မွေးနှင့် ပါးမြိုင်းမွေးတို့ကို သပ်ရပ်စွာ ရိတ်သင်လိုက်သည်။

ချောမောသော ခွဲညားစွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်သော မင်းသား၏ နဂိုမူလ ရုပ်ရည်က ကန်အတွင်းရေပြင်ပေါ်၌ ပေါ်နေသည်။ အပေါ်ဝတ်ရုံကို ချွတ်ကာ ရေတွင်နှစ်၍ လျှော်သည်။ အိမ်ရွှေ့စံမင်းသားဖြစ်၍ အဆင်ပြေအောင် မလျှော်ဖွပ်တတ်သော်လည်း နဂို ညစ်ပတ်မှုနှင့်စာလျှင် ဖြူစင်သွားသည်။ ထိုဝတ်ရုံကို လှမ်းထားစဉ်အတွင်း ရေကို စိမ်ကာ ချိုးမိသည်။

နန်းတော်မှာ ရေချိုးရာ၌ အမွှေးနံ့သာဖြင့် ချိုးပေးကြမည့်ငယ်ကျွန်ကြီးကို သတိရလိုက်မိသည်။ နတ်ရေကန် အတွင်း၌ ရေချိုးပြီးသောအခါ မင်းသားသည် လွန်စွာ လန်းဆန်း၍ သွားလေသည်။

ခြောက်သွေ့သွားပြီဖြစ်သော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို သေသပ်စွာဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ နဂိုကဲ့သို့ ခွဲညားချောမောသော မင်းညီမင်းသား၏ ဟန်ဖြင့် သုခနုမင်းသားသည် တောက်ပသွားလေသည်။

‘အဘယ်သို့သောနည်းဖြင့် နှမတော်ထံ သွားရပါမည်နည်း’
ထိုအတွေးက ဝင်ရောက်လာသောအခါ မင်းသား၏ ရင်သည် အတိုင်း မသိ လေးလံသွားလေသည်။

ညီမတော် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးအား အစ်မတော် နတ်သမီးများက နတ်ရောက်နံ့မှ ခပ်ယူလာသော ရေစင်ဖြင့်လောင်းကာ . . . လောင်းကာ . . . ချိုးပေးကြလေသည်။ ဒွေးမယ်နော်ကား တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးလျက်။

‘မောင်တော် မောင်တော်တို့ လူပြည်မှ ပါလာသော လူတို့၏ အနံ့အသက်တွေကို ဆေးကြောသန့်စင်ပစ်ရသော်လည်း၊ နှမတော်၏ ရင်၌ စွဲမြဲစွာ ချစ်နေရပါသော မောင်တော်အား အဘယ်သို့ ဆေးကြော မေ့ဖျောက်ရနိုင်ပါမည်နည်း’

ပထမနတ်သမီး၏ ရေအိုးဖြင့် သွန်းလောင်းကာ ရေစင်ဖြင့် ချိုးပေးကြ၏။ ထို့နောက် ဒုတိယမြောက် နတ်သမီး၏ ရေစင်အိုး၊ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည် မျက်လွှာကိုချလျက် လင်တော်မောင် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားသုခနုကိုအတိုင်းမသိ လွှမ်းဆွတ်သတ်ရကာနေ၏။

တတိယမြောက် နတ်သမီး၏ ရေစင်အိုး၊

စတုတ္ထမြောက်။

ပဉ္စမမြောက်။

ဒွေးမယ်နော်မှာ မျက်လွှာကို ချထားဆဲ။

ဆ. မ မြောက်နတ်သမီး၏ ရေစင်အိုး၊ ဆဌမ မြောက်နတ်သမီးသည် ရေစင်အိုးထဲမှ ရေစင်ဖြင့် ရှင်မိယာခေါ် ဒွေးမယ်နော် နတ်သမီး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ သွန်းလောင်းလိုက်သည်။

‘ဟင်’

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည် ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်၌ လာရောက် စွပ်မိသော အရာကြောင့် မျက်လုံးကို အသာဖွင့်အကြည့် ရင်၌ တဒိတ်ဒိတ် မြည်အောင်ခွန်သွားရလေသည်။ လက်စွပ်ကလေး။

ဤလက်စွပ်ကလေးကို မောင်တော် သုခနုမင်းသား လိုက်လာခဲ့ပါမူ ပေးပေးပါရန် ရှင်ရသေ့ထံတောင်းပန်ကာ ပေးခဲ့သည်။ ယခု ဤလက်စွပ်ကလေး သည် အံ့ဩလောက်အောင်ပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ၏ နဂိုမူလ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ဘယ်ဘက်လက် သူကြွယ်တွင် အလိုလို လာစွပ်နေလေပြီ။

သို့ဆိုလျှင် မောင်တော်သည် ဤငွေတောင်ပြည်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည် အံ့ဩမှု ဝမ်းသာမှုတို့နှင့်အတူ သွက်လက်လာသည်။ ပြုံးရွှင်၍လာသည်။ အစ်မတော်များကလည်း လူပြည်မှ အငွေအသက်သည် ရေစင်နှင့် ဆေးကြော သွန်းလောင်း၍ ချိုးပေးပြီးသည်နှင့် သိသိသာသာ ရွှင်လန်းလာသည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေကြလေသည်။

မကြာမီမှာပင် ဖခမည်းတော် ငွေတောင် နတ်မင်းကြီးသည် သူမတို့ ထံကြွချီတော်မူလာလေသည်။ ဒွေးမယ်နော်သည် လက်အုပ်ကိုချီလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှင်လန်းစွာပင်

‘ဖခမည်းတော် ဘုရား’

လျှောက်တင်မှု မစသေး ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းကြီးက လက်ဝါးကို အသာကာပြသည်။

‘ဖခမည်းတော် သိတော်မူတယ် သမီးတော်၊ လူပြည်မှ သမီးတော်၏ လင်တော်မောင် ရောက်လာမှန်း ရှေးဦးကပင် သိပေသည်’

ဒွေးမယ်နော်သည် ဝမ်းလည်းဝမ်းသာ ဖခမည်းတော် ပြန်ပေးမတွေ့မည်ကိုလည်းစိုးဖြင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်၍ နေလေသည်။

‘သမီးတော်အနေနှင့် သမက်တော်အား မခွဲနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ဖခမည်းတော် သိတော်မူသည်။ သို့သော်လည်း နောက်နောင် ငါ၏သမီးတော်

အားမည်သူကမျှ စော်ကားအနိုင်မကျင့်ရအောင် သမက်တော်အနေနှင့် မည်မျှ သောဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် ကာကွယ်နိုင်သည်ကို သိလို၍ စမ်းသပ်၍ ကြည့်ဦးမည်။ အကယ်၍ သမက်တော်၌ ဘုန်းတန်ခိုး တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ငြားက သမီးတော် အား လှူပြည်သို့ ပြန်မထည့်နိုင်'

အမည်းတော်၏ တိကျသော တည်ငြိမ်သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စကားကြောင့် ဒွေးမယ်နော်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထလေသည်။ မည်သို့သော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် မောင်တော်အား စမ်းသပ်ပါမည်နည်း။

'မှန်လှပါ ဒွေးမယ်နော်၏ မောင်တော်သည် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး အားတွေ့ဆုံရန် ခွင့်တောင်းနေကြောင်းပါ ဘုရား'

အစောင့် နတ်သားတစ်ဦး၏ လျှောက်တင်မှုကြောင့် အမည်းတော် ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းက ဦးခေါင်းကို မတ်သည်။

နတ်သမီး ခြောက်ဖော်တို့မှာကား ညီမထွေးဖြစ်သော ဒွေးမယ်နော်ကို တစ်လှည့် အမည်းတော်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ကြ၏။

ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးမှာမူ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် အသာဖိမိလေသည်။ မောင်တော်အား ပြေးကာ ဆီးကြိုချင်စိတ်အားထိန်းကာ ထားရခြင်းသည်ပင်လျှင် သူမအတွက် ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။

'အိမ်း ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်'

ဒွေးမယ်နော်သည် အံ့ဩ ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် 'မောင်တော် အစစ အရာရာ အဆင်ပြေပါစေသား'ဟု ကြိုက်ဆုတောင်းမိသည်။ အမည်းတော်က ဒွေးမယ်နော်အပါအဝင် နတ်သမီးအားလုံးကို တန်းစီကာ သောင်းပြောင်းရပ်စေသည်။ ထို့နောက် တန်ခိုးဖြင့် ခန်းဆီးလိုက်ကာ ခုနစ်ထပ် ကာရံလိုက်ပြီး ထိုခန်းဆီး လိုက်ကာတို့တွင် အပေါက်ဖောက်လျက် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းစီကို ထိုအပေါက်မှ ထုတ်ကာ ထားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သုဓနမင်းသားသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိ၍လာလေသည်။ မင်းသားဝင်လာချိန်တွင် ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းကြီးသာလျှင် ထိုနေရာ၌ရှိလေသည်။

'အမောင်လုလင်၊ မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် မည်သည်ကို အလိုရှိပါ၍ ဤနေရာ၊ ငါ၏ ပိုင်နက်သို့ ရောက်ရှိလာသနည်း'

ခုံညားလှသောအသံနှင့် နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ကြည့်လျှင် ဒွေးမယ်နော်မင်းသမီးတို့၏ အမည်းတော် ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းကြီးမှန်း မင်းသား သိလိုက်သည်။ ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံကာ မေးလာသော အမေးခပ်စိမ်းစိမ်းကြောင့် မင်းသား ရင်ထိတ်သွားရ၏။

'မှန်လှပါ အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်၏မယား ဒွေးမယ်နော် အား တွေ့ဆုံလိုပါ၍ ဗာရာဏသီမြို့မှ ဝေးကွာလှသော ခရီးကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ကာ လာခဲ့ရကြောင်းပါ'

'အင်း သို့ဆိုလျှင်တော့ သင်သည် သင်၏မယားအား လွန်စွာမှ မြတ်နိုးပါ၏လော'

ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းကြီးဖြစ်သော ယောက္ခမတော်၏ အမေးကြောင့် မင်းသားမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်ရရှာသည်။

'မှန်လှပါ အသက်ထက်ပင် မြတ်နိုးလွန်းပါ၍ ဤမျှ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို အသက်စွန့်၍ လိုက်လာခဲ့ပါသည် ဘုရား'

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ မင်းသား၏ လျှောက်တင်မှုကြောင့် ငွေတောင်ပြည်နတ်မင်းကြီးက ပြုံးတော်မူသည်။

'သို့ဆိုလျှင် သင်သည် သင့်မယား၏ လက်ညှိုးကို သိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သင်၏ ဘေး၌ရှိသော လိုက်ကာ တင်းတိမ်တွင် ထုတ်ထားသော လက်ညှိုးခုနစ်ချောင်းအနက်မှ သင့်မယား၏ လက်ညှိုးကို ငါ့အား ရွေးချယ်ပြလော့'

နတ်မင်းကြီး မိန့်တော်မူပင် မင်းသားသည် ဘေးမှ လိုက်ကာများကို သတိထားမိလေသည်။ လိုက်ကာမှ ထုတ်ထားသော လက်ညှိုးများမှာ အရွယ်တူ အဆင်းတူများ ဖြစ်သဖြင့် မင်းသားသည် လွန်စွာမှ စိတ်ညစ်သွားရလေသည်။

'အို ခက်လေပြီတကား၊ အကယ်၍ ငါရွေးချယ်လိုက်သော လက်ညှိုးကား ငါ၏မယား ဒွေးမယ်နော်၏ လက်ညှိုး မဟုတ်ခဲ့ပါမူ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံ အလယ်၌ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ငါသည် ဒွေးမယ်နော် ချစ်မယား အားဆုံးရှုံးရပေတော့မည် တကား'

မင်းသားသည် ပူပင်သောကမ္ပားကြောင့် စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာဖြစ်လျက်

ချွေးများပင် ထွက်ကာနေလေသည်။ တွေဝေနေသော မင်းသား၏ ရင်မှာ အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့လျော့၍ နေလေသည်။

ဤသို့ မင်းသားတွေဝေနေသော အချိန်မှာ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည်လည်း ကန့်လန့်ကာ တင်းတိမ် ခုနစ်ထပ် အတွင်းမှနေ၍ စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်၍ နေလေသည်။ အကယ်၍ မောင်တော်သည် သူမ၏ လက်ညှိုးကို မဟုတ်ဘဲ အစ်မတော် တစ်ယောက်ယောက်၏ လက်ညှိုးကိုသာ ညွှန်ပြခဲ့ပါမူ ဖခမည်းတော်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူမနှင့် မောင်တော်အားတွေ့ခွင့်ပေးမည်မဟုတ်။ လိုက်ပါသွားခွင့်ဆိုတာ အဝေးကြီးမှာဖြစ်သည်။

‘ငါ၏ လက်ညှိုးအား လှုပ်ပြုပြန်လျှင်လည်း ဖခမည်းတော် သိရှိသွားပါက လွန်စွာစိတ်ဆိုး ဒေါသ ဖြစ်ချေမည်။ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါအံ့’ ဟု မင်းသမီးသည် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ တွေးမိလေသည်။

ဤကဲ့သို့ မင်းသားနှင့် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးတို့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြစ်ပေါ်ချိန်တွင် တာဝတိံသာမှ သိကြားမင်းက ယင်းအဖြစ်အပျက်တို့ကို သိမြင်တော်မူလေသည်။

‘အင်း ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ငါ့ကူညီမှ ရတော့မကိုး၊ ဟဲ့ မာတလိ နတ်သား’

‘မှန်လှပါ အရှင်သိကြား ခစားလျက် ရှိကြောင်းပါ’

‘ဟဲ့ သင်လူ့ပြည်သို့သွား၊ သုမနမင်းသားအား ကူညီစေ’

‘အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား’

မာတလိ နတ်သားသည် သိကြားမင်း၏ အမိန့်အတိုင်း လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ကာ အဖြစ်အပျက်ကို လေ့လာပြီး သူ၏ နတ်သားသဏ္ဍာန်ကို ဖျောက်ကာ ဝါဝင်း၍ ရွှေရောင်တောက်သော ဝိုးကောင်ငယ်အသွင် ဖန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မင်းသား၏ လက်ညှိုးပေါ်၌ ထင်ရှားစွာ နားလေသည်။

‘ဟင်’

သုမနမင်းသားမှာ ရုတ်တရက်လာနားသော ရွှေပိုးကောင်လေးကို ကြည့်ကာ မှင်သက်မိနေစဉ်မှာပင် ထိုရွှေပိုးကောင်ငယ်လေးက ကန့်လန့်ကာ တင်းတိမ် ခုနစ်ထပ်ကို ဖောက်ကာ ထွက်ထားသော လက်ညှိုး ခုနစ်ထပ်

အနက်မှ တစ်ချောင်းပေါ်၌ နားလေသည်။

မင်းသားသည် လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဤရွှေပိုးကောင်သည် သာမန်ပိုးကောင် တစ်ကောင် မဟုတ်မှန်းကိုလည်း သိရှိလိုက်သည်။

မင်းသားလည်း ထိုပိုးကောင် နားနေသော လက်ညှိုးဆီသို့ တည်တည် လျှောက်သွားကာ ၎င်းလက်ညှိုးကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ရွှေပိုးကောင် တစ်ဖြစ်လဲ မာတလိ နတ်သားလည်း ရွှေပိုးကောင် အသွင်နှင့်ပင် ပျောက်ကွယ်ကာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်လေသည်။

လက်ညှိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြုလိုက်သော မင်းသား၏ ကိုင်တွယ်မှုကြောင့် လက်ညှိုးပိုင်ရှင် မင်းသမီး ဒွေးမယ်နော်မှာ ရင်၌ အေးခနဲ ခံစားရကာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ငွေတောင်ပြည် နတ်မင်းကြီးလည်း တန်ခိုးဖြင့် ကာရံထားသည်တို့ကို ပျောက်ကွယ်စေလိုက်သည်။ ကန့်လန့်ကာများ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မင်းသားသည် ဒွေးမယ်နော်၏ လက်ညှိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ပင် ရှိသေး၏။ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးကား ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် ဝဲကာ နေလေသည်။

‘မောင်တော်’

‘နှမတော်’

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်မိကြလေသည်။ ရက်အနည်းငယ်မျှ ခွဲနေရသော်လည်း စိတ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာရသလိုမျိုး။

ငွေတောင်ပြည်နတ်မင်းကြီးလည်း သမက်တော်၏ ဘုန်းတန်ခိုးကြီး မှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးမွမ်းလေသည်။

‘အိမ်း . . . ငါ၏သမက်တော်ကား ဘုန်းကံကြီးမားသူပါတကား၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏သမီးတော်နှင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်ကို ပေးတော်မူသည်။

မင်းသားနှင့်မင်းသမီးမှာအထူးပင်ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။ မင်းသားလည်း လူ့ပြည်၌ မင်းသမီးအား ဒုက္ခပေးရန်ကြံခဲ့သော ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူ လုပ်သော သမားတော် အချို့ကိုလည်း ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

သတ္တမ ဝိသုဒ္ဓိ နိပါတ် ၁၃၉

သုခနုမင်းသား၏ ခေါ်ယူမှုကြောင့် မင်းသမီးသည်လည်းမောင်တော်
 ဖြစ်သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာလေတော့သည်။
 ဖခမည်းတော်၊ မယ်တော်နှင့် အစ်မတော်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး မင်း
 သားနှင့် မင်းသမီးလည်း ဟရာပြည်သို့ ပြန်ကြလေသည်။

ဇာတ်အိတ်

၁၄၀ ပြန် ပိုင် ဖူး နိပါတ်

‘ဟေ့ . . . အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားနဲ့ အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား ပြန်လာကြပြီ
 မြို့တံခါးကို အမြန်ဖွင့်ကြ’
 မြို့စောင့် တံခါးမှူးသည် အဝေးမှလာနေသော မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
 တို့ကို မြင်သည်နှင့် ရဲမက်များအား တံခါးဖွင့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။
 တံခါးဖွင့်ပေးသော ရဲမက်များ၏ မျက်နှာမှာ သိပ်မကောင်းကြမှန်း
 မင်းသား အကဲခတ်မိလေသည်။
 ‘ဟဲ့ တံခါးစောင့်တပ်မှူး မည်သည့်အရေးကြောင့် သင်တို့၏ မျက်နှာ
 မှာ မရွှင်မလန်း ရှိနေဘိသနည်း’
 သုခနုမင်းသား၏ အမေးကြောင့် မြို့စောင့်တပ်မှူးသည် လန့်ဖြန့်ကာ
 သွားလေသည်။
 ‘မှန် မှန်လှပါ။ အရှင်သား၊ ဘုရင်မင်းတရားကြီး နာမကျန်း ဖြစ်နေ
 ကြောင်းပါ ဘုရား’
 ‘အို’
 ‘ဟင်’
 အိမ်ရှေ့စံ သုခနုမင်းသားနှင့် အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား ဒွေးမယ်နော်

ဆ ရွှေ ပ ဝ မြှောက် နှုတ် ဆ ပီ။ ၁၄၁

မင်းသမီးတို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေသည်။
 ထို့နောက် မြို့စောင့်တပ်မှူးကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်အားတော့ဘဲ နှစ်ဦး
 သားနန်းတော်တွင်းသို့ အမြန်သွားလေသည်။
 မင်းသားနှင့် မိဖုရားတို့ ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းဆောင်
 သို့ ရောက်ချိန်၌ မယ်တော် မိဖုရားကြီးက မရွှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် ဆီး၍ကြို
 သည်။
 ‘မယ်တော်’
 ‘သားတော် သင်၏ ဖခမည်းတော်ကာ သင့်အား စောင့်၍သာနေနေ
 ပါ သည်။ သားတော် ယခုမှ သက်သာစပြုလာရုံသာ ရှိပေသေးသည်’
 မယ်တော်က ငွေးမယ်နော်၏ ပခုံးအား ညင်သာစွာ သိုင်းဖက်လိုက်
 ရင်းက မင်းသားကို ဆိုသည်။
 ‘ဖခမည်းတော် ဘုရား’
 မင်းသား၏ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံကြောင့် ဘုရင်မင်းကြီးက အသာ အယာ
 မျက်လုံး ဖွင့်ကာကြည့်သည်။
 ‘သားတော်’
 ဘုရင်ကြီးခေါ်သော အသံမှာ လွန်စွာ တိုးညှင်းလွန်းလှသည်။
 ‘မှန်လှပါ ခစားလျက်ရှိကြောင်းပါ ဖခမည်းတော်ဘုရား’
 ‘ငါ၏ ချွေးမတော်ကော ပါလာပါရဲ့လား’
 ‘မှန်ပါ ပါလာကြောင်းပါ ဘုရား’
 ငွေးမယ်နော် မင်းသမီးသည်လည်း ဖခမည်းတော် သလွန်သို့ လက်အုပ်
 ချီလျက် ကပ်လေသည်။
 ‘သမီးတော်’
 ‘မှန်လှပါ’
 ‘ဖခမည်းတော်အား ခွင့်လွှတ်ပါ၏လော’
 ‘အို ဖခမည်းတော် . . . သမီးတော်ကား ဖခမည်းတော်အပေါ်တွင်
 မည်သို့မျှ မပစ်မှားကြောင်းပါ ဘုရား’
 ‘အိမ်း သာဓု သာဓု သာဓု သားတော် ငါသည်ကား အိုမင်း မစွမ်း
 တော့ပြီ၊ ထို့ကြောင့် တိုင်းရေးပြည်ရာများကိုလည်း မဆောင်ရွက်လိုတော့၊ သင်

၁၅။ ပြန် ပိုင် အဖ နိဒ

သာလျှင် ထီးနန်း အရိုက်အရာကို ခံလူကာ မင်းပြုပါလော့’
 ‘ဖခမည်း. . . .’
 ‘ငါ့အား ချစ်ခင်ပါလျှင် လက်ခံလော့’
 ငြင်းဆို၍ မရနိုင်သဖြင့် မင်းသားလည်း လက်ခံရလေတော့သည်။
 ‘မှန်လှပါ . . . ဖခမည်းတော်’
 ဤသို့နှင့် မင်းသားသည် ဗာရာဗြည်ကြီး၏ ထီးနန်း အရိုက်အရာ
 ကိုဆက်ခံကာ မင်းကျင့်တရား ၁၀ ပါးနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်တော်မူလေသည်။
 ဗာရာဗြည်ကြီးသည်လည်း တစ်စထက် တစ်စ ပိုမိုစည်ပင်ပြော
 လာကာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြစ်လျက် တိုင်းသူပြည်သားများသည်လည်း
 မင်းသား တစ်ဖြစ်လဲ မင်းကြီး၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြလေသည်။
 ဘုရင်မင်းကြီး သုဓနနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ငွေးမယ်နော် မိဖုရားတို့
 သည်လည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာဖြင့် အိုမင်းသည်အထိ ပေါင်းဖက်ကြလေသည်။

'ကဲ ပုံပြင်လေးကတော့ အဲဒါပါပဲ ကလေးတို့'
 ပုံပြင်၏ အဆုံးမှာ စသလိုပြောသော မျိုးကျော်မော်၏ အပြော ကြောင့်
 သူမက မျက်စောင်းကို 'ဒိုင်း'ခနဲနေအောင်ထိုးသည်။
 'ဘာ ကလေးတို့လဲ၊ လူကြီးရှင့် လူကြီး'
 'အဟမ်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီမို့ လူကြီးလို့ ပြောသလဲ'
 'အသက်လား . . . အောင်မာမာ ဘာလို့ပြောရမှာလဲ'
 သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း ချစ်စနိုးဖြင့်ဆိုသည်။ အင်မတန် ဉာဏ်
 ကောင်းသော ချစ်စရာ ကောင်မလေးပါကလားဟု ကြည်နူးစွာ သူ့တွေးမိသည်။
 'ပုံပြင်လေးက ဇာတ်သိမ်း အရမ်းကောင်းတယ်နော်'
 'အမ် ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးပေါင်းလို့လေ၊ သက်ဖူးက အဲဒီလို မင်းသားနဲ့
 မင်းသမီး ပေါင်းမှကြိုက်တာ၊ အပီး ဟိုလေ ဝတ္ထုတွေဘာတွေတောင် နောက်
 ကျောဖုံးလှန်ကြည့်လို့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး မညားရင် မဖတ်ဘူး'
 'ယုံပါတယ်'
 'ဘာပြောတယ်'

'ယုံပါတယ်လို့'
 'ဟွန်း'
 ယုံတယ်ပြောတာတောင် မျက်စောင်းထိုးသော ကောင်မလေးပါပေ။
 လတ်ဆတ်သော လေညင်းက ညောင်ပင်ကြီးများမှ ကြွေသော ညောင်ရွက်ကြွေ
 တို့ကို ဟိုဒီ သယ်ဆောင်နေကြသည်။
 'မင်းသားလေးက ဒီပုံပြင်မှာ တော်တော်ညံ့တယ်'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 မင်းသားကိုညံ့သည်ဟု ပြောတော့ သူမ 'မ'သဘာဝ မင်းသားကိုထိ
 လျှင် မခံတတ်သော ဝီရိယလျောက် 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဆိုတာကို ခပ်ဆောင့်
 ဆောင့်မေးသည်။
 'ဪ တကယ်ဆို အကြီးဆုံး နတ်သမီးကို ယူရမှာလေ'
 'ဘာဖြစ်လို့'
 'ခေါင်ထိ အကုန်ရလေ'
 'ဘယ်လို . . . အာ . . . ကိုမျိုးကျော် အရမ်းညစ်ပတ်တယ်'
 ပထမကြောင်နေပြီးမှ သူမက မျိုးကျော်အား လက်မောင်းအုံကို လှမ်း
 ကာထုသည်။ အချိန်လေးတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ဦးသည်
 ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်များလို ရင်းနှီးနေကြသည်။
 'အင်း မမတို့ ပြန်ရောက်ပြီလား မသိဘူး'
 'ပြန်ရောက်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ'
 'ဘာပြောတယ်'
 သူမ၏ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားမှုကို မျိုးကျော်မော် ဝင်ကာပြော
 လိုက်သောကြောင့် သူမက ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဟန်ကို ထိန်းရင်းက အသံကို
 နှိမ်ရင်းဆိုသည်။
 'ဪ ညီမလေးတော့ ပျောက်နေပြီ သုခနုမင်းသားနောက်များ ပါသွား
 လေသလားဆိုပြီး သောကရောက်နေမှာစိုးလို့ပါ'
 'အောင်မာ . . . မာ'
 သူမ၏ လက်သီးဆုပ်လေးက သူ့ပခုံးပေါ်ကျ ရောက်လာပြန်သည်။
 ထို့နောက် ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် ခေါင်းကိုငုံသည်။ သူမခေါင်းအင်္ဂါမှာ ဆံနွယ်တို့က

ဝဲကာကျလျက် မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ဘေးတိုက်ကြည့်နေရသော သူ့အဖို့ မြင်ကွင်းပိတ်ဆို့မှု အသေးစား ဖြစ်ပေါ်သည်။

သက်ဖူးကတော့ မည်သို့ရှိမည်မသိ။ သူကတော့ ရင်ခုန်သံ မြန်ကာ အာခေါင်များ ခြောက်လျက်ရှိသည်။ မနေ့ကမှ တွေ့ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ 'ချစ်တယ်'ဟု ပြောလျှင် သူ့အနေနှင့် လွန်ရာများ ကျသွားမလားဟုလည်း တွေးဖြစ်သည်။

'ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်ပဲ ငါ့အမှန်အကန် ချစ်လို့ ချစ်တယ်လို့ ပြောမယ့်ကိစ္စ၊ ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမယ်'

'အို တော်ကြာ ခင်မင်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူတယ်ထင်ပြီး စိတ်ဆိုးသွားမှ ဒုက္ခ၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အချိန်နည်းနည်းယူမှ ကောင်းမယ်'

အတွေးနှစ်ခု၏ လွန်ဆွဲပွဲ၌ သူတော်တော်ကြီး မောပန်းသွားရ၏။

'ကိုမျိုးကျော်'

ဘေးမှ သက်ဖူးခေါ်နေသည်ကို မကြား၊ မကြားဆို သူ့အတွေးနှင့် သူကိုး။ ယခုထိ ပြောမယ်နှင့် မပြောဖူးကို တွေးကောင်းတုန်း။

'ကိုမျိုးကျော်'

'ဗျာ... ဘာလဲ'

သူမ အကျယ်ကြီးအော်လိုက်တော့မှ အလန့်တကြားဖြင့် သူ ထူး၏။ သူမက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ကြည့်သည်။

'ဘာလဲ တောင်ကြီးသူကို သတိရနေတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီလောက်ထိ ခေါ်တာတောင် ခေါ်မကြား အော်မကြား ဖြစ်နေတာ'

သူမက ထုံးစံအတိုင်း ကပ်၍ စ ဖြစ်အောင် စလိုက်သေးသည်။

'မဟုတ်ပြီ... အခု ကိုယ်တွေ့မိနေတာက လျှင်ကော်သား ဟား ဟား ကိုပါ'

သူ၏ ရွတ်နောက်နောက် အဖြေကြောင့်သူမက မျက်စောင်းထိုး သည်။ သူမ မျက်စောင်းက လွန်စွာ ချစ်ဖို့ကောင်းလွန်းပါသည်။ မိနာလီဇာ၏ အပြုံးကို သူမ၏ မျက်စောင်းနှင့်များ မဆီမဆိုင် ယှဉ်ကြည့်မည်ဆိုပါက မိနာလီဇာ၏ အပြုံးသည် မဲ့တဲ့တဲ့ကြီးနှင့် အကျည်းတန်သွားနိုင်သည်။

'ပြောလေ ခေါ်တုန်းက ခေါ်ပြီးတော့ ဘာပြောမလို့လဲ'

'ပြန်ရအောင်လို့ ပြောမလို့'

'ပြန်ရအောင်တဲ့၊ သူ မပြန်ချင်သေးပါ၊ တကယ်ဆို သူမနှင့် ထိုင်နေရသည်မှာ ဘာဆိုဘာမှ ကြာသေးတာ မဟုတ်။'

'စောပါသေးတယ်'

နာရီကို ဟန်ပါပါဖြင့် ကြည့်ရင်း သူမဘက်ကို လှည့်ကာ ပြောဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူနာရီကို ကြည့်သော်လည်း နာရီ ဘယ်နှနာရီဆိုတာကို မကြည့်မိ။ အသိစိတ်၌ ကြီးစိုးနေသည်က 'မပြန်ချင်သေး' ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ညောင်ကိုင်းပေါ် ထိုင်နေရာမှ လျှောက် မြေကြီးပေါ် မတ်တတ်ရပ်သည်။

'ပြန်ရအောင်ပါ၊ စောသေးပေမယ့်လည်း တော်ကြာ မမကြီးတို့ ပြန်ရောက်လာရင် သက်ဖူးကို ဆူနေမှာ စိုးလို့'

သူမက အဆူဆဲထိမှာကို ကြောက်သော ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုသည်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူမက... ကလေးတစ်ယောက်နယ်။

'ထ... လေ...'

ပေကာ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သော မျိုးကျော်မော်ကို သူမက ခြေကိုဆောင်ရင်း ခပ်ဆွဲဆွဲဆိုသည်။ ထိုအပြော၌ပင် သူသည် အလိုလို ရင်ပြီးသား ဖြစ်၍ သွားသည်။

သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် နင်းလျှောက်ကာ နှစ်ယောက်သား ဟိုတယ်ဘက်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

'ပုံပြင်ထဲက ပုရောဟိတ်ကြီးက အရမ်းမုန်းဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ လုံးဝ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး'

'အင်း'

သူ 'အင်း'ဆိုတာနှင့် သူမ၏ စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ 'မင်းတို့ရဲ့ ကိုလင်းဆောင်ကြီးလိုပေါ့'ဟု စိတ်ထဲမှ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြေဖြစ်သည်။ တော်တော် စုတ်ပဲ့တဲ့လူ။

ဟိုတယ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်အထိ နီးကပ်လာချိန်တွင် သူ့ရော သက်ဖူးပါ ကားပါကင်နေရာကို တစ်ပြိုင်တည်း ကြည့်မိကြသည်။

ကားပါကင်၌ မျိုးကျော်မော်၏ ကားမှတစ်ပါး တခြားကားတို့ကို

မတွေ့မီ။ သူမကတော့ သက်ပြင်းကို 'ဟင်း' ခနဲ နေအောင်ချသည်။ သူမက တော့ ထခုန်လုမတတ် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဧည့်ကြိုခန်း၌ဝင်ကာ အပ်ထားသော သော့တို့ကို ယူကြသည်။

'ညီမလေးရဲ့ ဖုန်းလာသေးတယ်'

'ကျွန်မကို'

'ဟုတ်တယ်'

ဧည့်ကြိုရုံ ဝန်ထမ်း၏ အပြောကြောင့် သက်ဖူးက သူမကိုယ်ကို သူမပုတ်ပြုရင်း ပြန်အမေး။ ဟုတ်ကြောင်းကို ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းက ဖြေသည်။

'ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ မသိဘူးနော်'

'ဪ ညီမလေးရဲ့ အစ်မတွေပါ။ ကားဘီးလေ နှစ်ဘီးတောင် ပေါက်သွားလို့တဲ့ အပြန်နည်းနည်းလေး နောက်ကျမယ်တဲ့ ရွာင်ကနေလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်တာလေ'

'ဪ ကျေးဇူးပဲနော် အစ်မ'

သူမက ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ကုတ်လိုက်ရင်းက မျိုးကျော်မော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပြသည်။ သဘောက 'စိတ်ညစ်တယ်' ဟူသော သဘော။ မျိုးကျော်မော်ကတော့ လက်မကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ သဘောက တော့ 'ကောင်းမှကောင်း' ဆိုသည့်သဘော။

ဒါကိုပင် သူမက မျက်စောင်းထိုးသည်။ အားလုံးကို မြင်သော ဧည့်ကြို ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကပြုံးစိစိဖြစ်နေသည်မို့ မျိုးကျော်မော် ရှက်သွားမိသည်။ သူမကတော့ စိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် မျိုးကျော်မော်ကို စိုက်ကာ ကြည့်သည်။

သူမ၏ ဟန်ကို ရယ်ချင်နေသောမျိုးကျော်မော်မှာ နဂို သူ့အစ်မတွေ ပြန်မလာဖြစ်၍ ဝမ်းသာသည်နှင့်ပေါင်းပြီး 'ဟက်' ဟု အောင့်ထားသည့်ကြားမှ ရယ်မိသည်။

တော်သေးသည်။ သူမ နံရံမှ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို မော့ကြည့်နေပေလို့။ မဟုတ်လို့ကတော့ အခြေအနေမကောင်း။

'ဆက်တာကြာပြီလား'

မျိုးကျော်မော်က လှမ်း၍ မေးသောကြောင့် သက်ဖူးရော ဖုန်းကိုင်သည့် ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းပါ သူ့ကို ကြည့်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ သိပ်မကြာသေးဘူးရှင်'

ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်း အငယ်တစ်ယောက်က ဒေသသံ ဝဲဝဲဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ဝင်ဖြေသည်။

'အင်း ဒါဆို ကိုလင်းဆောင်ကားမောင်းမြန်ရင်တော့ မိုးချုပ်စမှာ ပြန်ရောက်မှာပါ။ အဲ နောက်ထပ်လည်း ဘီးမပေါက်ရင်ပေါ့'

သူ၏အပြောကြောင့် သူမက မျက်နှာကို သူ့ဘက်မလှည့်ဘဲ မျက်လုံးကိုသာထောင့်ကပ်၍ ကြည့်သည်။

'ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့ ဘယ်ကလာ နောက်ထပ် ဘီးပေါက်ရမှာလဲ'

'ဪ သင်္ခါရဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ။ အနိစ္စကို အနိစ္စလို့ မြင်ပါကလေးရ ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

သူမ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှမ်းပတ်သည်ကို ပြန်ပြောလိုက်သောသူ၏ စကားကြောင့် သူမက 'တော်ပါ' ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ကာ ဖြေသည်။

'စိတ်ကောင်းမှ မရှိတာဘီးပေါက်တာတောင်နည်းသေး။ ကွဲကို ကွဲသွားသင့်နေတာ'

မျိုးကျော်မော် စိတ်ထဲမှာ ညစ်ကျယ်ကျယ် တွေးမိသည်။ ထောင့်မှ ကျိုးသော ကိုလင်းဆောင်၏ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာ နီစပ်စပ်ကိုလည်း ပြန်လည်ကာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ကားဘီးများကို ဖြုတ်ကာ ကားဘီးဖာပြီးသားတို့ကို ပြန်တပ်မည် ဖြစ်သော ကိုလင်းဆောင်၏ ပုံစံကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိသည်။ ချွေးများ ရွှဲနစ်ကာ မောပန်းနေသော ဟန်ကို တွေးကြည့်လိုက်ရင်းက သူ့ကျေနပ်သွားမိသည်။

'ဒါဆို အကြာကြီး စောင့်ရဦးမှာပေါ့နော်'

'ဒါပေါ့ဗျာ . . . ဒါ . . . ပေါ့ . . . '

စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် မေးသော သူမ၏ အမေးကို သူ အူမြူးစွာ ပြန်ဖြေတော့ သူမက မကြည်ကြည့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

'အဟဲ'

မျိုးကျော်မော်ကလည်း မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောင်ရယ် ရယ်ပြလိုက်

တော့ သက်ဖူးနေရယ်ချင်သွားသည်။ သို့သော် သူမ၏ ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းကြီး မျှီသိပ်ကာထားသည်။ သိပ်ပီပီပြင်ပြင်ကြီးတော့ မဟုတ်။

‘ဒီလို လုပ်ပါလား၊ ရေကန်ပေါင်မှာ သွား လမ်းလျှောက်ရအောင်’

မျိုးကျော်မော်၏ အဆိုကို သူမက မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေသည်။

‘ဘာလဲ သွေးပေါင်တအားကျသွားမှာ စိုးလို့လား၊ ဩော် ဒါနဲ့ ညီမလေး နေ့လယ်က ဝယ်ခိုင်းထားတဲ့ ငှက်သိုက်ရည်ကော’

‘ဩော် ယူတော့မလားအစ်ကို၊ အစ်ကို မှာထားတဲ့အတိုင်း ရေခဲ သေတ္တာထဲ ထည့်ထားပေးတယ်လေ၊ သွားယူပေးမယ်နော်’

ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းငယ်နှင့် မျိုးကျော်မော်တို့ ပြောသော စကားကြောင့် သက်ဖူး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်၍ သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ ထားထားသော ငှက်သိုက်ရည် ပုလင်းကို ထိုဧည့် ကြိုဝန်ထမ်းက ယူလာပေးသည်။ မျိုးကျော်မော်က လှမ်း၍ ယူလိုက်သည်။

‘ရော့’

အဖုံးကို သေသေချာချာ ဖွင့်ပြီးနောက် ကမ်းပေးလာသော ငှက်သိုက် ရည် ပုလင်းလေးကို ကြည့်ရင်းက သက်ဖူး ကြက်သီးထလုမတတ် ကျေနပ်သွား သည်။ လှမ်းမယူဖြစ်ဘဲ ငေးကြောင်ရင်း ကြည့်နေမိသည်။

‘ရော့ လေ ဒါသောက်ပြီးရင် အားအရမ်းပြည့်သွားမှာ’

‘မသောက်ချင်ပါဘူး’

ညာလက်ကို ရုန်းကာ တောင့်ပြရင်း ပြောသော မျိုးကျော်မော်၏ စကားကို သက်ဖူးက ကန့်လန့်တိုက်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

မျိုးကျော်မော်၏ မျက်နှာ ရုတ်တရက် ပျက်ကာ ဆီးရွက်ခန့်သာ ကျန် တော့သည်။ သူ၏ စေတနာကို သက်ဖူးက မည်သို့မျှား ယူဆနေသည် မသိ။

‘သောက်လိုက်ပါ သက်ဖူးရာ၊ ဒီကောင်က တကယ်ကို အားရှိတယ်၊ လိမ္မာတယ် သောက်လိုက်နော်’

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် စဖြစ်အောင်ကို စမိသော သူ့ကို သက်ဖူး နည်း နည်းတော့ အားနာသွားသည်။ သို့သော် သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးရှေ့မှာ သူ

ဝယ်ပေးသောအရာကို သောက်ရမည်ဆိုတော့ ရှက်သည်ပေါ့။

‘ရေကန်ဘက် လမ်းလျှောက်သွားမယ် မဟုတ်လား’

‘သွားမှာပေါ့’

‘အဲဒါဆိုသောက် ရော့’

နောက်ဆုံးတော့ သက်ဖူးလဲ အားနာပါးနာဖြင့် ယူလိုက်ရသည်။ ပီတိ ဖြာရင်းက ကြည့်နေသော မျိုးကျော်မော်ကြောင့် ဘယ်လိုသောက်လိုက်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေရသည်။

တကယ်တော့ မျိုးကျော်မော်ကလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ်တိုင် တယု တယဖြင့် သူမကို တိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် သူနှင့်က ဘယ်လိုမှ ပတ်သက် တာ မဟုတ်။

ငှက်သိုက်ရည် ပုလင်းငယ်လေးကို ကိုင်ကာ ရှက်သွေးဖြာနေသော သူမကို ကြည့်လျက်က သူ သတိထားမိသည်။

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ရှက်ရှာမည်ပေါ့။ ဒီတစ်ချက်ကို သူကောင်းကောင်း သတိ လက်လွတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

‘ကိုယ် အခန်းထဲ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော်’

ပြောရင်း သူ ထထွက်ခဲ့သည်။ ‘ငါတော်တော်ညံ့တဲ့ကောင်ပဲ’ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း တွေးမိသည်။ သူကတော့ တကယ် တကယ်ကြီးကို ချစ်မိသွား ပြီ ဖြစ်သည်။

ညောင်ပင်အောက်မှာတုန်းက မပြီးပြတ်ခဲ့သော ချစ်စကား ပြောသင့် မပြောသင့်၊ ပြောရန် မပြောရန်ကို ပြန်လည် တွေးဖြစ်ပြန်သည်။ အခန်းတံ ခါးကို ဖွင့်ကာဝင်ရင်း ခုတင်ပေါ်၌ စိတ်လိုလက်ရ ပစ်လွှဲချလိုက်ရင်း ၎င်းအ တွေးကိုပင် ဆက်တွေးမိသည်။

ပုံပြင်ထဲက သုဓမ္မမင်းသားနှင့် ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီး မြင်မြင်ချင်း ပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးစုံမက်သွားခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

ထားပါတော့ သူတို့က ရှေးရေစက်ရှိလို့။ သူနှင့် သက်ဖူးကျတော့ရော ရှေးရေစက် မရှိဘူးဟု မပြောနိုင်။ အဲ . . . ရှိတယ်ဟုလည်း မပြောနိုင် . . . ရှိတယ်ပဲထားဟု သူ့ဘက်သူယက်ကာ တွေးပစ်လိုက်သည်။

ရှိတယ်ဆိုမှတော့ အိုကေပြီပေါ့၊ မည်သည်က စ၍ မည်သို့ပြောရ

မည်နည်း။ သူစိတ်ကူးထဲကနေ သက်ဖူးကို ရည်စားစကားပြောဖြစ်သည်။

‘သက်ဖူး’

ထိုကဲ့သို့သော ကရုဏာသံပြည့်သော အသံဖြင့် မြတ်နိုးစွာ သူခေါ်မည်။ သက်ဖူးက ‘ဘာလဲ’ သို့မဟုတ် ‘ဟင်’ ဟု ထူးချင်ထူးမည်။ မည်ကဲ့သို့ ထူးထူးကိစ္စမရှိ၊ အဓိကက ထူးဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ အဲ . . . မထူးလည်း ကိစ္စမရှိ။

ကဲ ထူးလာပါပြီတဲ့ မည်သို့ ဆက်ပြောရမည်နည်း။ အတွေးနဲ့တင် သူ့ရင်က တဒုတ်ဒုတ်ခုန်သည်။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖက်လိုက်ရင်းကျန်တစ်လုံးကို ပေါင်ကြားထဲ ပစ်ထည့်ကာ ညှပ်ထားလိုက်သည်။

‘အရမ်းချစ်တယ်၊ သက်ဖူးရယ်’ပေါ့။ တကယ်တော့ အရိုးဆုံးဟာ အဆန်းဆုံးပဲ မဟုတ်ပါလား၊ ထိုအခါ သက်ဖူးက ရှက်ရှက်ဖြင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ‘အို’ ဟုရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားမည်လား၊ ကဲ . . . ခေါင်းငုံ့သွားပြီထား၊ ထိုအချိန်မှာ သက်ဖူး တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဖက်ရင်း ‘ချစ်တယ် သက်ဖူးရာ အရမ်းချစ်တယ်’ ဟု ထပ်ခါပြောလိုက်မည်။ ဒါဆို အိုကေပြီပေါ့။ ‘အဟေး ဟေး ဟေး . . . ’ ဟု အတွေးထဲမှာပင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ရော . . . ဩော်၊ ပြီးတော့ ညားကြလေသတည်း ပေါ့ဟု အားရပါးရ ဇွတ်တွေးပစ်လိုက်သည်။ ကဲ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ မရွှေ့သက်ဖူး။

မျိုးကျော်မော် သူ့အတွေးနှင့်သူ ဝီတိတွေ အတင်းကြီးကို ဖြာပစ်နေသည်။ အဲ . . . မတော်နဲ့တဆ သက်ဖူးက ချစ်တယ်ပြောလိုက်လို့ ရှက်သွေးမဖြာဘဲ လက်ကလေးပါကာ ပါးကို ‘ဖြန်း . . . ဝှမ်း . . . ဝှမ်း’ဟု အားရ . . . ပါးရ . . . ပယ်ပယ် နယ်နယ်ကြီး ရိုက်ခဲ့ပါလျှင်ကော၊ အတွေးထဲမှာပင် သူ၏ ဘယ်ဘက်ပါး ကျဉ်တက်သွားသည်။ ယောင်ယမ်းပြီးတော့ပင် ညာဘက်ပါးကို ပင်း ခပ်ဖွဖွ စမ်းမိသည်။

ဒါဆိုရင်ကော ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

‘ရိုက်ပါ သက်ဖူးရယ် ရိုက်ပါ’ ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားတွေလိုပဲ ကျန်ပါးတစ်ဖက်ကို ထိုးပေးလိုက်ရမလား။

မဖြစ်နိုင်။

တော်ကြာ တကယ် အဟုတ် . . . လုပ်သွားပြန်ရင် ဒုက္ခ။

‘ဒီက ရိုးရိုးသားသား ခင်တာကို အခွင့်အရေး ယူချင်ဦး ကဲ . . .

ဟာ’

‘ဖြန်း . . . ဝှမ်း . . . ဝှမ်း . . . ’

စိတ်ကူးထဲမှာ အရိုက်ခံရသည်ကပင် လိုဏ်သံပါနေသည်။ ‘အောင် . . . မြတ် . . . လေး’ သက်ဖူးသာ တကယ်ကို လက်သံပြောင်တဲ့သူသာဆိုရင် ညနေစာကိုထမင်းမစားနိုင်ဘဲ ဆန်ပြုတ်ကို ဟန်လုပ်စားနေရမှ ဒုက္ခကောင်းကောင်းတွေ သွားနိုင်သည်လေ။

‘ဆရာကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားမယ်လေ’

ဟော . . . ။ သက်ဖူး . . . သက်ဖူး စိတ်မရှည်သည်ထင့်၊ အခန်းတံခါးခေါက်ကာ လာခေါ်နေလေပြီ။

‘လာပြီ . . . လာပြီ . . . ’

ပြောပြောဆိုဆို ဒန်းလော့ပေါ်မှ တမန်းကတန်း ကုန်းရုန်းရင်း ထရသည်။ ပေါင်ကြားမှ ခေါင်းအုံးကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်သည်။ ရင်ဘတ်ထဲ နှစ်လုမတတ် ပွေဖက်ထားခဲ့သော ခေါင်းအုံးကိုတော့ သူ အနမ်းတစ်ခု ခပ်သုတ်သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ‘ဒါ သက်ဖူးရဲ့ ကိုယ်စားပေါ့’

ဟု ကျေနပ်စွာ တွေးဖြစ်လိုက်သေးသည်။

‘ကြာတယ်ကွာ’

‘လာပြီ’

အပြင်မှာ ဂျစ်တူးမလေး သက်ဖူးက အာခေါင်ခြစ်ရင်း အော်သည်။ ငှက်သိုက်ရည်သောက်ပြီး အားတွေ ဇွတ်တိုးလာသည်ထင့်။

မှန်ထဲမှာ ပြောင်စပ်စပ် ပေါတောတော ဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာပင် ခပ်တည်တည်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ။ အင်မတန် ခုံညား၍ သွားလေပြီ။ ထို အတိုင်းမပျက်အောင်ပင် မှန်ရှေ့က ခွာကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မရွှေ့ဖူး၊ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ဆရာမကြီးတစ်ယောက်လို လက်ကလေးပိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာဖြင့် စောင့်နေသည်။

‘ကြာလိုက်တာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ချစ်ကြည့်နေတာ’

‘ဘာ’

... 'အဲ ဟိုလော မာမီးက ကံစမ်းမဲ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခဲခြစ်လေ ခဲခြစ် အဲဒီ ခဲခြစ်ကို ခြစ်ကြည့်နေတာ'

'ပေါက်လား ဘာတဲ့လဲ'

'ချစ်တယ်တဲ့'

'ဘာ ဘယ်လို'

သူမက 'ဘာ'ဆိုသည့်နေရာမှာ ခါးကို လက်ဖမိုးဖြင့် စုံထောက်လိုက်ပြီး 'ဘယ်လို' ဆိုသော နေရာမှာ ရှေ့ကို အနည်းငယ် ကိုင်းသည်။

'ဪ ယောင်လို့... ခြစ်တုန်း၊ ခြစ်တုန်း ဘာမှ မသဲကွဲသေးဘူး၊ အဟဲ'

သူမက မျက်စောင်းကို ထိုးသည်။

မျက်စောင်း သိပ်မထိုးပါနဲ့လား ချစ်ဖူး၊ တော်ကြာ ထိုမျက်စောင်းတို့ကို မမြင်ရလျှင် အရမ်းကြီး လွမ်းနေမိမှာ စိုးရသေးသည်လေ။

'သွားမယ်လေ ဘာရင်နေတာလဲ'

'ဪ သွားမယ်လေ'

ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် အပေါက်ဝမှာ စတိုင်ကျကျ ရပ်နေသော သူ့ကို သူမက စိတ်မရှည်သလို ဆိုသည်။ သူလည်း ယောင်နနဖြင့် လော့ (Lock) ကို ချလိုက်သည်။

'ဟိုက် သွားပြီ'

သူ့ အလန့်တကြားအော်သံကြောင့် သူမပင် တွန့်ခဲနဲ နေအောင် လန့်သွားသည်။ မျိုးကျော်မော် စောစောက ရှယ်ဖီးထားသော ခေါင်းကို ကုတ်မိသည်။

'ဘာသွားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဟို . . . ဟို အခန်းသေ့ အခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ'

သူ့အဖြေကြောင့် သက်ဖူးလည်း ခေါင်းကို ကုတ်သည်။

'ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အာ ဟုတ်ပြီ စပယ်ယာ Key.(အပိုသေ့) ရှိ မရှိ မေးကြည့်ရအောင်လေ၊ များသောအားဖြင့် ရှိတတ်ပါတယ် လာ'

သူမက စိတ်ကူးရကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို အမှတ်တမဲ့ ဆွဲခေါ်သည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲ သတိရှိနေသောသူက

ရင်ဘတ်မှာ လှုပ်ခဲနဲ့။ လူကတောင့်ခဲနဲ့၊ တကယ်ဆို သူ့မဆွဲခေါ်ရာကို အလိုက် သင့်ပါသွားသင့်သည်ပေါ့။ အခုတော့ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ဆွဲ၍ မပါလာသော သူ့ကြောင့် သူမက ဆွဲရင်းက သတိထားမိကာ ရှက်ရှက်ဖြင့် သူမလက်ကို ရုပ်သည်။

'Sorry'

'ရပါတယ် အဟဲ'

ရှက်ရှက်ဖြင့် ဆိုသော သူမ၏ 'sorry'ကို သူက ရင်ဘတ်ထဲက လာသည့် အတိုင်း 'ရပါတယ်' ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ နောက် 'အဟဲ' ဆိုတာကတော့ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် ထွက်သွားသော ဝီတီရယ်သံဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းကို ထိုးသည်။

ဧည့်ကြိုကောင်တာကို ဘယ်လို ရောက်သွားကြမှန်းမသိ။

'အစ်မ ဟိုလေ သူ အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့လို့'

သူမက ဧည့်ကြိုမှ အစ်မကြီးကို မျက်နှာချိုသွေးရင်း အဆီအငေါ့ မတည့်သော စကားကို ဆိုတော့ ဧည့်ကြိုအစ်မကြီးက မျက်လုံးပြူးလျက် ကြည့်နေသည်။

'သေ့ သေ့ သေ့ကျန်ခဲ့တာလေ၊ သေ့ကျန်ခဲ့လို့၊ အဲ အဲဒါ ဟို စပယ်ယာကီး Key များ ရှိမလားလို့ ရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်'

မျိုးကျော်မောင်၏ သေ့ဆိုတာကို လေးကြိမ်တိတိ ပါအောင် ပြောပြသောစကား အဆုံးမှာ သူမက ဇွတ် စပယ်ယာကီး key ကို 'ရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်' ဟု ကလေးတစ်ယောက် မုန့်ပူဆာသလို ဆိုသည်။

'ဪ ရှိပါတယ် ခဏလေးနော်'

ဧည့်ကြိုမှ အစ်မက သေ့ကို ကောင်တာအံ့ဆွဲထဲမှ ရှာရင်းပေးသည်။ သေ့မှာ အသစ်စက်စက်ဖြစ်သည်။

'ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခဏလေးနော်'

မျိုးကျော်မောင် သေ့ကိုယူကာ အခန်းဆီ တက်ပြန်၏။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ကိုရွှေသေ့က ချိတ်လျက်သား။ သေ့ကို လှမ်းအမြုတ် သက်ဖူးအမှတ်ဖြင့် အားပါးတရ ဖက်ကာ နမ်းခဲ့သော ခေါင်းအုံးက သူ့ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်နေသည်။

လေချွန်ရင်း အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ ဧည့်ကြိုကောင်တာဘက်ဆီ

ကူးသည်။ သူမက ဆက်တီမှာ မိန့်မိန့် ခြေကလိမ်ချိတ်ရင်းက ထိုင်နေသည်။

‘ရော့အစ်မ နှစ်ချောင်းလုံးနော် ဒီမှာ’

တစ်ဖက်လှည့်နေသေးသော ထိုအစ်မကို ပြောရင်း ‘ပင်းတယ’ဟူသောသော့နှစ်ချောင်းကို ကောင်တာပေါ်တင်လိုက်သည်။

‘ဪ ရတယ် မောင်လေး’

ထိုစဉ်မှာပင် သက်ဖူးက ထရပ်သည်။ သွားကြမည်ဆိုသည့်သဘော။ နှစ်ယောက်သား သိပ်မဝေးလှသော ရေကန်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ’

‘အစ်မ’

အစမရှိ အဆုံးမရှိ ဘေးတိုက်လျှောက်ရင်းက သူမက ထိုသို့ အထက်ပါအတိုင်းဆိုသဖြင့် သူ့ကြောင်သွားရသည်။

‘ငှက်သိုက်ရည်အတွက် ကျေးဇူးပဲလို့’

သူမက စိတ်မရှည်သလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထပ်ပြောသည်။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ချစ်စရာကောင်းသော သူမပါပေ။

‘ဪ’

နောက်တောက်တောက် သူ့အပြောကြောင့် သူမက ရယ်ချင်သွားသောသူမ နှုတ်ခမ်းကို သူမ ကိုက်လို့ထားသည်။

ရေကန်ပတ်လည်လမ်းသွယ်လေးဆီသို့ရောက်လာကြသည်။ ကျောက်စရစ်များခင်းသော လမ်းပေါ်လျှောက်ချိန် လေညင်းက ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေးတိုက်သည်။

ရပြန်ပြီ...။ သူမထံမှ သင်းပျံ့လှသော ခေါင်းလျှော်ရည်ရနံ့။ ဆံနွယ်များကို ကိုင်ကာ နမ်းချင်သွားလောက်အောင်ကို ကလျှာ၏သို့ မြူ၏သို့ လုပ်နေပါသောထိုရနံ့။

သူမက ခေါင်းလေးကို မော့ကာ လေနုအေးကို အားပေးတရ ဂျှာသည်။ မျိုးကျော်မော်လည်း သူမလိုပင် ခေါင်းကိုမော့ကာ လေနုအေးကို လိုက်ဂျှာမိသည်။

‘ဟား သက်ဖူးကတော့ ဒီပင်းတယကို အရမ်းချစ်သွားပြီ သိလား၊ ပြန်တောင် မပြန်ချင်ဘူး’

သူမက တစ်ယောက်တည်းပဲ ရေရွတ်သလိုလိုဖြင့် အထက်ပါ စကားကိုဆိုသည်။ ‘အရမ်းချစ်သွားပြီ’ ဆိုသော သူမ၏ စကား၏ လေယူလေသိမ်းက မျိုးကျော်မော်၏ ခုန်စရင်ကို ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားစေသည်။ အရမ်းချစ်သွားပြီတဲ့လား။ သူမ အရမ်းချစ်သော ပင်းတယ၏ နေရာကို သူ့ခဏ ဝင်ကြည့်မိသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုယ်လည်း အရမ်း... ကို ချစ်သွားတယ်’

အနှောင့်အသွား မလွတ်သော သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကိုရှုတည်တည်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို ရှုတည်တည်ဆိုသော အနေအထား၌ ပြုံးချင်ချင်သူမ၏ မျက်နှာက အပြစ်ကင်းစင်လွန်းလှသည်။ မျိုးကျော်မော် စိတ်ထဲ၌ အခန်းထဲ၌ ကျန်ခဲ့သော ခေါင်းအုံးတို့ကို မဆီမဆိုင် သတိရနေမိသည်။

‘ပြောလိုက်ရတော့ မလား’ ဟူသော အတွေးကြောင့် သူ၏ ရင်တို့ ခုန်သည်။ ဤ ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်က စ၍ ဘယ်လို အင်ထရို (Intro) ဝင်ရမည်မသိ။ အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာ မဟုတ်ပါလား။ လောလောဆယ်တော့ ရင်ခုန်ရုံမက ဒူးပါ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ ဟုတ်ပြီ။ သက်ဖူး... ဟု ခေါ်ရင်းက စရမည်။ ထိုခေါ်သံသည် စွဲမက်ဖွယ် ဖြစ်သော ကရုဏာသံဖြင့် အတိပြီးနေရမည်။ သူမသာ အခေါ်ခံလိုက်ရလို့ကတော့ ထိုအသံကို ကြားရသည်နှင့် ကြက်သီးတွေ ဘာတွေဖြန်းဖြန်းထကာ ရင်တွေ ဘာတွေဖို့သွားစမ်းပါစေ။

ခေါ်မည်။ ခေါ်မည်ဆိုပြန်တော့ ‘သက်ဖူး’ ဆိုတာကြီးကလည်ချောင်းဝက အပေါ်သို့ တက်မလား။ နှင်တင်တင်ကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုသာ ကြောက်နေလို့ကတော့ ရေကန် တစ်ပတ် ပြည့်သည်အထိ ပြောဖြစ်မည် မဟုတ်။

မျိုးကျော်မော် ကိုယ်ကိုယ်ကို အားပေးလိုက်သည်။ (ဘာတဲ့တုံး ယောက်ျားဘသား) ခေါ်မည်ဆိုပြီး အားတင်းလိုက်ကာ လမ်းကို ဟန်ပါပါ အလှမ်း။

‘သောက်... ဖူး... ဟူး... ဟူး... အာ’

ခလုတ်တိုက်ကာ ပြောခေါ်မည်ပြင်သော ‘သက်ဖူး’က အထက်ပါ အတိုင်း သောက်ဖူးကိုတောင် ယောင်ပြီး အနောက်က ဟူးဟူးပင် ပါသွား

သည်။ သူမကတော့ ခလုတ်တိုက်မိသော ခြေထောက်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်လို့နေသည်။ သူ သက်ပြင်းကို 'ဟင်း' ခနဲနေအောင်ချသည်။

'ဟား တော်ပါသေးရဲ့' ဘာဖြစ်လို့များ သူ ဒီလောက်ထိ အနေအထားတွေ ပျက်ယွင်းနေရပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စက ဒီလောက်ထိ ဣန္ဒြေပျက်ဖို့လိုလို့လား ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးဖြစ်သည်။

နဖူး၌ ဇောချွေးများ ပျံနေသဖြင့် အသာသပ်ချလိုက်သည်။ ဒီ လောက်လေ့အေးလေး တိုက်နေသည့်ကြားက ဒီချွေးက ထွက်နေသေးသည်။ ပြော . . ကို ပြောမှ ဖြစ်မှ။ မနက်ဖြန်၌ သူလည်း သူ့မြို့သူပြန် ကိုယ်လည်း ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန် နောင်ဆုံရဖို့ဆိုတာ မသေချာ။

'ဒုက္ခပါပဲ' ဟု ခွဲရမည့် အရေးကို ကြိုတွေးရင်းက သက်ပြင်းမောကို ချ မိပြန်သည်။ 'ဟုတ်ပြီ' . . လိပ်စာ . . . လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းထားရမည်။ ဖုန်းဆက်မည်။ လိုအပ်လျှင် လိုက်သွားမည်။ ပုံပြင်ထဲက သုမနမင်းသားတောင်မှ သက်စွန့်ဆံဖျား ခြေကျင် ကုန်းကြောင်း လျှောက်ကာ ခွေးမယ်နော် မင်းသမီးရဲ့ ငွေတောင်ပြည်ဆီ အရောက်သွားခဲ့သေးပါက သူက ဘာကြောင့် မလိုက်သွားနိုင်ရမည်တဲ့လဲ။

ဒီခေတ်ကြီးမှာ ကားတွေ၊ ရထားတွေ၊ လေယာဉ်တွေ ဒီလောက် တောင်ပေါများနေတာ၊ ဘော်ဒါတွေကလည်း ဒီမျိုးကိစ္စကို ကူညီချင်ကြ လွန်းလို့။ အဲဒါက ကိစ္စမရှိ။ ကဲ . . လိပ်စာတောင်းဖို့နှင့် ရည်းစားစကား ပြောဖို့ မည်သည်ကအရင် ပြောရမည်နည်း။ ရည်းစားစကားပြောပါပြီတဲ့ အိုကေ သွားလို့ စဉ်းစားဦးမည်တို့ ဘာတို့ ဖြစ်လာလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။ စိတ်ဆိုးသွားတာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော် လိပ်စာတောင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ အကျိုး နည်းရ ပေလိမ့်မည်။ ဒီတော့ လိပ်စာကိုသာအရတောင်းရမည်။ ပြီးတော့မှ မျိုးကျော်မော် သူ့အတွေးနှင့်သူ ရည်းစားစကားပြောဖို့ အရေးကို တောင် 'အဟိ . . ဟိ' တွေ 'ဝို . . ဝို' တွေနှင့် အတွေးထဲမှာပင် ရှက်နေသေးတော့သည်။ တောင်းမည်။ လိပ်စာတောင်းဖို့ကျတော့ ဘာကြောင့်မှ မျက်နှာပူရန် သိပ်မလို။ ထို့ ကြောင့် ရင်ခုန်သံကလည်း အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမည် လေ။ သွေးအေးအေးနှင့် လုပ်သော ကိစ္စကသာလျှင် အောင်မြင်ဖို့ ရာနှုန်းများ သည် မဟုတ်ပါလား။

'သက်ဖူး'

လည်ပင်းမှ တစ်ဆို့ဆို့ ထွက်လာသည့် အသံက ခပ်တိုးတိုး . . . ။ ဒါတောင် မသိမသာ အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသေးသည်။ ဒီတော့ သူမက မကြား။

'သက် . . . ဖူး'

'ဟာ ဟိုမှာကြည့် ရေပွက်သွားတယ်၊ ငါး . . . ငါး . . ငါးပွက်တာလေ'

'ဇိုး'ခနဲ'ဇက်'ခနဲ ထအော်လိုက်သော သူမကြောင့် မျိုးကျော်မော် တုန်အောင်ပင် လန့်သွားရသည်။ ဒီကကောင်က ဖီး(လ်) အပြည့်ဖြင့် အချစ်၏နိဒါန်းကို ပျိုးမည်ကြံရုံရှိသေး ငါးပွက်တာကို အထူးအဆန်းလုပ်တာ အလန့်တကြား ထအော်နေသေးသည်။

'တွေ့လိုက်လား၊ ကိုမျိုးကျော်၊ ငါးပွက်တာလေ . . . ဟယ် ငါးတွေ အများကြီးများရှိနေမလား မသိဘူးနော်'

'အင်း'

'အင်း ဟုသာ ဖော်လို လိုက်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အနည်းငယ်တင်းသွားရသည်။ 'လျှာရှည်ပါ' ဟု နားရင်းကို စိတ်ထဲမှာ နှစ်ချက်ခန့် ဆင့်အုပ်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုစိတ်ကူးထဲမှာပင် သူမက ခေါင်းကို နာကျင်သွားသဖြင့် ပွတ်နေသည်ကိုတော့ သူ နည်းနည်း ကျေနပ်သွားသည်။

'ဘာ ငါး . . တွေလဲ မသိဘူးနော်'

လုပ်ပြန်ပြီ။ အရေးထဲ။ သတ္တဗေဒ ယောင်ယောင်၊ အဏ္ဏဝါဗေဒ ယောင်ယောင်လုပ်နေပြန်သည်။

'ဆင်းဖမ်းကြည့်ပါလား' ဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့အတွေးမှ ပြောမိသည်။ မဖြစ်သေး . . . ပြောလို့ရတာမဟုတ် . . . ။ တော်ကြာ အဟုတ်ကြီးများ ထဘီက တောင်းကျိတ်ပြီး ဆင်းချင်ဆင်းနေမှ ဒုက္ခ။

'သက်ဖူးက ငါးတွေဆို အရမ်းချစ်တာ . . . '

'ဟား တိုက်ဆိုင်လိုက်တာကွာ . . . '

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကို . . . မျိုး ကျော်ကရော ငါး ချစ်လို့လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က ငါးကြော်ဆို အရမ်းကြိုက်တာ'

‘အာ ဒီက အကောင်းမှတ်လို့ ကဲ သူများငါးတွေကို ကြော်ဦး’
ပြောပြောဆိုဆို သူမက မျိုးကျော်မော် လက်မောင်းအုံကို ‘ကဲ’ ဟု ဆိုရင်း ထုသည်။ ခြင်ရိုက်သလောက်မှတောင် . . မနာ၊ ငါးကိုများ။ သူငါး တဲ့။ တော်တော် တရားကျဖို့တောင်းသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ငါးတွေကို သူ့အား အမွေပေးထားသည့်အတိုင်း။ သူမကို မကျေနပ်စွာ ငါးတွေကို သင်္ဘောနှစ်စီး စာလောက်ကို ကြော်ပြီး စားပစ်လိုက်သည်။ ကဲ ‘ဘာတတ်နိုင် သေးလဲ’။ သူ့အတွေးနှင့် သူ လွန်စွာကျေနပ်သွားသည်။ အလို ဝိုက်များပင် ကယ်၍ သွားသည်။

‘ကဲ . . . အဲတာဆို ကိုမျိုးကျော်က ဘယ်သတ္တဝါကို ချစ်လဲ’
‘ခွေး’
‘အင်’

မျိုးကျော်မော်၏ အဖြေကြောင့် သက်ဖူး စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကြည့်ပါ ဦး။ သူ့အချစ်ဆုံး သတ္တဝါက ‘ခွေး’ တဲ့။ လုပ်ပုံ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ သက်ဖူး ကလည်း သူ့ချစ်သော သတ္တဝါကို ကြော်စားပစ်မလို့ဟာ။ ခွေးဆိုတော့ မဖြစ်သေး။ ကြော်ဖို့ မပြောနဲ့ ခွေးဆိုလျှင် ခွေးရုပ်တောင် သက်ဖူးတို့က မကိုင်။ ငယ်စဉ်က ခွေးအကိုက်ခံရပြီးကတည်းက ခွေးဆိုလျှင် ကြီးငယ်မဟူ အကုန် တုန်နေအောင်ကို အသေကြောက်တာ မဟုတ်လား။

‘ကိုယ့် အိမ်က မွေးထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးဆိုရင် အရမ်း ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ’

သူ့အပြောကြောင့် သူမ ညစ်သထက်ညစ်ကာ နှာခေါင်းပင် ရှုံ့မိသည်။ ကြက်သီးပင် ထ၍ သွားသည်။ အယ်(လ်)ဇေးရှင်းဆိုသော ခွေးမျိုးက နည်းနည်း နောနောမဟုတ်။ ခွေးကြောက်သော သူမက ကြောက်ကြောက် နှင့်ပင် ခွေးမျိုး တော်တော်များများကို သိလေသည်။

‘ပြီးတော့ ကိုယ့်ခွေးက အရမ်းလိမ္မာတာ . . သက်ဖူးရ’
‘တော်ပါတော့ ကိုမျိုးကျော်ရယ် . . ။ သက်ဖူး ခွေးဆိုရင်ကြောက်လွန်း လို့ ကြက်သီးတောင်ထတယ်။ သက်ဖူးကတော့ ငါးမှ ငါး ပဲ။ သက်ဖူးတို့ အိမ်မှာဆို သက်ဖူးရဲ့ ငါးအလှမွေးကန်နဲ့ပဲ ပြည့်နေတာ’
‘ဒါဆို ငါးညီနဲ့ကြီး တော်တော်ကို နံနေမှာပဲနော်’

‘အောင်မယ် မယ် မနံပါဘူး၊ သက်ဖူးတို့က ရေအမြဲ လဲယေးတာပါ နော်’

နှာခေါင်းရှုံ့ရင်းပြောသော မျိုးကျော်မော်၏ စကားကို သက်ဖူးက ကက် ကက်လန်အောင် ပြန်ရန်တွေ့သည်။

‘ဒါဆို ငါးတွေ တော်တော်လေး သန့်မှာပေါ့’
‘ဒါပေါ့ . . . ဒါပေါ့’
‘ကောင်းတယ်၊ ငါးသန့်တော့ ပိုအရသာရှိတာပေါ့’
‘ဘာ!’
‘ခင်ဗျာ’

မျိုးကျော်မော်၏ အပြောကြောင့် သက်ဖူးက ခါးကို အသာထောက် လိုက်ရင်း ‘ဘာ!’ ဟု အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်သည်။ ဒါကိုပင် သူကလည်း အရွံ့တိုက် သည့်အနေဖြင့် ‘ခင်ဗျာ’ ဟု သံယောင်လိုက်သည်။

‘မပြောင်နဲ့နော်၊ ဘာ သူများငါးကို အရသာရှိတာလဲ’
‘ဒါဆို မရှိဘူးပေါ့’

ဒီတစ်ခါတော့ မရွှေချောက ဘာဆိုဘာမှ ပြန်မဖြေတော့။ ခြေကို ဆောင့်ကာ ရွှေနှစ်လှမ်းစာမျှ ခပ်သွက်သွက်သွားနှင့်သည်။ စိတ်ဆိုးနေသော သူမကို မျိုးကျော်မော်က အမီလိုက်ရသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်မိသောအခါ သူမက မျိုးကျော်မော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ မျက်နှာကို လှဲသည်။

‘ဒါနဲ့ သက်ဖူးရဲ့ ငါးစာတွေကျတော့ ဘယ်ကဝယ်လဲ’
‘.’

စက္ကရာ ဖွဲရော လုပ်သော သူ့စကားကို သက်ဖူးက မဖြေ။ သူနည်း နည်းတော့ ရယ်ချင်နေသည်။ ကြည့်ပါဦး စိတ်ဆိုးသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်း ထူပုံက . . . ။ ထို့နှုတ်ခမ်းစုတူတူကို စိုက်ကြည့်မိရင်းက ရယ်ချင်စိတ်ပျောက် ကာ ရင်၌ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သည်။ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့မဖြစ်။ ချစ်စကား ပြောဖို့ အားတင်းထားသမျှ ဘာဆို . . . ဘာမှ . . . မပြောဖြစ်သေး။ အဲ တစ် ဆင့်လျှော့ပြီး လိပ်စာတောင်းမည်ကြံကာတော့လည်း အားလုံးက ကမောက် ကမတွေ့ကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။

‘ကိုယ့် သူငယ်ချင်းက အလှမွေးငါးနဲ့ ငါးစာဘာညာ၊ ငါးနဲ့ ပတ်သက်

တဲ့ အသုံးအဆောင်ကန်တွေ စက်တွေ ရောင်းတယ်လေ။ သူ့ရဲ့ ငါးစာက အရမ်းကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာသိလား။ တောင်ကြီးမှာတော့အလှပွေး ငါးနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူက Star ပဲ’

ငါးချစ်သော သူမအား ငါးသူငယ်ချင်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို သူ အပီ အပြင် ဖြီးနေရင်းက သူမကို အသာကြည့်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာလွှဲထားသော် လည်း သက်ဖူး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမှန်း သူသိသည်။

‘ဒီရက်အတွင်းမှာ ဩစတြေးလျက ငါးမျိုးစိတ် အသစ်ရောက်မယ် ပြောတယ်။ ငါက အရမ်းလှပြီး အရမ်းရှားတယ် ဆိုပဲ’

သူမက ရုတ်တရက် မျိုးကျော်မော်ကို ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်သည်။ ဇေဝဇဝါ မယ့်ရဲ့ ယုံရဲဟန်ဖြင့်။

‘ဘာ ငါးတဲ့လဲ’

စိတ်ကောက်ပြေစ သူမက မပွင့်တပွင့်ဖြင့် စပ်စုသည်။

‘ဘာလဲ အဲဒီငါးနာမည်ကို လျှာဖျားမှာပဲ မေ့နေတာ... ဘာတဲ့... ဟဲ့... ဘာဆိုလားပဲ... နေပါဦး’

ခေါင်းကုတ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုနေသော သူ့ကို သက်ဖူးက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လို့နေသည်။

‘နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဩစတြေးလျ ရှားပါးမျိုးစိတ် သိလား’

‘ငါး နာမည် ပြောပါဆို’

သူမ၏ သိချင်စိတ်က အမြင့်ဆုံးအနေအထားမှာ ရှိ၏။ နေပါဦး၊ ဘာ... တဲ့၊ ဩ... ဩ... မှတ်မိပြီ... မှတ်မိပြီ... မှတ်မိပြီ’

‘ပြော ဘာငါးလဲ’

‘ငါးဖောင်နိုး’

‘ဘာ... ကဲဟာ’

‘အား လား လား လား’

မျိုးကျော်မော်၏ အဖြေကြောင့် သူမက မျိုးကျော်မော်၏ လက်မောင်းကို အားပါးတရ ဆွဲဆိတ်သည်။ မျက်နှာလည်း ပန်းရောင်ရဲရဲဖြင့် ရှက်လို့ သွားသည်။ ရေကန်ဘေးမှာပင် ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချသည်။ နှုတ်ခမ်းက စောစော

ကထက် နှစ်ဆစုထားသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းကို ကြည့်ကာ သူက စောစောကထက် နှစ်ဆ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

‘အလကားစတာပါ။ အဲဒီ ငါး... နာမည်က...’

‘ငါးအာလူး မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါးအာလူးရဲ့အစ်ကို ငါးနှာဘူးတဲ့...’

‘ကြည့်’

ခွဲပြောပြောသော သူမ၏ ‘ငါးအာလူး’ကို မျိုးကျော်မော်က ကာရံဖြင့် ငါးနှာဘူးလိုက်သောအခါ ‘ကြည့်’ဟု ရွတ်ရင်း သူမ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ခိုးရယ်သည်။ ဒါကို သူသိသည်ပေါ့၊ မြိုင်ထဲနှင့် ပိဖို့လိုမည်။ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ ဟူသည်ကား ရွေးတတ်မှရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ သူမပြောသော ငါးအာလူး ပုံပြင်ဖြင့် ထိုငါးကို သူမ မက်မောလာသည်အထိ ရှိဖို့ လိုသည်။ သူမလိုချင်ပြီဆိုမှဖြင့် တောင်ကြီး လျှိုင်ကော် ကားနှင့် ထည့်ပေးမည်။ ဖုန်းနံပါတ် (သို့) လိပ်စာပေး။ ထိုသို့တောင်းမည်။ ယုတ္တိလည်း ရှိသွားမည်။ မျိုးကျော်မော် သူ့အတွေးနှင့် သူ ဟုတ်ပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ရွှင်ပျသွားမိသည်။

‘ဩော် ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ အဲဒီငါးက သိပ်လည်း ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူးတဲ့။ လှတာကတော့ တော်တော်ကြီးကို လှတာ၊ အရင်တစ်ခေါက်က နမူနာ ပို့လိုက်တဲ့ ငါးအကောင် ခုနစ်ဆယ်က ခဏလေးနဲ့ ကုန်သွားတာဆိုပဲ။ အဲဒါ မရလိုက်တဲ့လူတွေက ကျီကြနေကြလို့ တစ်ခေါက် ထပ်မှာပေးရတာလေ။ ဒီတစ်ခေါက်လည်း သိပ်များများတော့ ပါမယ် မထင်ဘူး’

ရှည်လျားသော စကားစကို ဖြတ်ကာ သူမကို ကြည့်တော့ သူမက စိတ် ဝင်တစားဖြင့် အသာငြိမ်လျက် နားထောင်နေသည်။

‘ဒီကောင်က ကိုယ့်ငယ်နိုင်လိုဖြစ်နေတော့ အခုတစ်ပတ်ရောက်မယ့် အဲဒီငါးကို ကိုယ်ရအောင် ဝယ်ထားပေးမယ်လေ။ ဟို သက်ဖူးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာတော့ ပေးခဲ့ပေါ့။ ကိုယ်လိုင်းကားနဲ့ သို့မဟုတ် အဆင်ပြေသလိုပေါ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ’

သူမက ဇေဝဇဝါဖြင့် မျိုးကျော်မော်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ခဏကြာ ငြိမ်သက်လျက် စဉ်းစားလို့နေသည်။

‘ကတိက ဟိုတယ်မှာကျန်ခဲ့တယ်၊ သက်ဖူးရဲ့လိပ်စာကတ် ဖေးခွဲမယ်လေ၊ ကိုမျိုးကျော် ဝိမ္မာန်ဆို ဖုန်းဆက်ပေါ့၊ အဲဒီငါးက ဘယ်လောက်တဲ့လဲ၊ သက်ဖူး ပေးခဲ့မယ်လေ’

‘ဟာ မဟုတ်တာ၊ သက်ဖူးကလဲ ကိုယ်ဝယ်ဖေးမှာပေါ့’

ကဗျာကယာ သူငြင်းသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူငါးနဲ့ ပတ်သက်တာဆိုလို့ ဘာမှ သိသူမဟုတ်။ ကြာကြာ စကားဆက်ပြောပါက အလိမ်ပေါ်သွားနိုင်သည်။ ဒီတစ်ခေါက် တောင်ကြီး ပြန်ရောက်လျှင်တော့ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်းက ငါးဆိုင်တွေဆီ ခြေဦးလှည့်ရမည်။

‘ဟဲ့. . ကိုမျိုးကျော်ရဲ့ လိပ်စာကောဖေးထားလေ၊ သက်ဖူးလည်း ဆက်သွယ်လို့ ရတာပေါ့’

‘နိင်ဟ’ဟု မျိုးကျော်မော် စိတ်မှ ရေရွတ်သည်။ ဒီလောက် ချောချောမောမော ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ တွက်မထားရဲ့ခဲ့။ ဘောင်းဘီ အိတ်ကတ်ထဲမှ ဝိုက်ဆံအိတ်ကို ဆယ်ကာ သူ့လိပ်စာကတ်ကို ရှာသည်။ မရှိ။ ‘ဟိုက်’ ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။ သူ ပင်းတယ လာခါနီးမှ တော်တော်များများယူလာခဲ့သေးသည်လေ။ ဟိုတယ်ရောက်မှ ပြန်ရှာရမည်။

ဝိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုင်ရင်းက တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်နေသော သူ့ကို သက်ဖူးက အူကြောင်ကြောင်ပင် ကြည့်လို့နေသည်။

‘ဟိုဒင်း ဟိုတယ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ် ထင်တယ်၊ ပြန်ရောက်တာမှ ရှာဖေးမယ်နော်’

သူမက အသာတကြည်ပင်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူမခေါင်းအညိတ်မှာ ဆံပင်များက ဝဲခနဲ ရှေ့သို့ ကျကာ ထိုဆံနွယ်တို့မှ shampoo အနံ့က မျိုးကျော်မော်၏ နှာဝကို လာ၍ ကျီစယ်၏။ ရနံ့များတို့၏ ဖြားယောင်းမှုတို့ကြောင့် သူ့ရင်တို့က မဟားတရား ခုန်ပြန်သည်။ သူမကတော့ ပုန်းတလှုပ်ကန်ကို ငေးလို့ ကြည့်နေသည်။

‘မိန်းမလှလှ ပင်းတယ’လို့ ဆိုရိုးရှိတယ်’

မျိုးကျော်မော်၏ အဆိုကြောင့် သူမက သူ့ကို ကြည့်သည်။

‘ဒီရေကန်မှာ ရေချိုးရင် ဟိုတုန်းက နတ်သမီးခုနစ်ဖော်လိုပဲ လှပပျိုမျစ်ကြတယ်လို့ ဒေသခံတချို့က ယုံကြည်ကြတယ်လေ၊ ဒီကန်က နတ်ရေ

ကန်ဆိုတော့. . .’

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ခေါင်းကို အသာညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီက ကောင်မလေးတွေက အသားအရမ်းလှတယ်၊

ဒါကြောင့်လည်း တချို့တချို့တွေက မကြာမကြာ လာတာကိုး’

မဆီမဆိုင် သူမက သူ့ကိုရိုသေသည်။ ရှက်ရှက်ဖြင့် ရယ်ဖြစ်သည်။ ရှက်ရယ်ရယ်ကာ ခေါင်းငုံ့နေသော သူ့ကို သက်ဖူးကြည့်နေမှန်း သူ့အလိုလို သိနေသည်။ ရင်ထဲ၌ ခံစားမှုတစ်မျိုးက လာလာပုတ်နေသဖြင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။

‘ပြန်ကြမလား’

တိတ်ဆိတ်နေသော ထိုခဏကို သူမက မြို့ခွဲလိုက်သည်။ မပြန်ချင်သေး ပါ. . . ။ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုလျှင် ခွဲခွာရတော့မည့် သူမကို တစ်ဝကြီးကြည့် ချင်နေသေးသည်။ ဘာလိုလိုဖြင့် မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။

‘ပြန်ကြမလားလို့’

‘စော . . . စောပါသေးတယ်’

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သော သူ့ကိုယ်သူ အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဘယ့်နှယ်. . . . ဒီရင်ဘတ်က အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ ခုန်လွန်းသည်။ သူကသာ ခွဲခွာရမည့်အချိန်ကို တွေးကာ ရင်လေးနေသလောက် သူမက မည်သို့မျှ မခံစားရဘူးတဲ့လား။ ရင်တွင်း၌ အောင့်သက်သက် နာကျင်မှုက လာရောက် တိုးဝေပြန်သည်။ သူမ၏ အစ်မတို့လည်း ရွာဝံမှ ပြန်ရောက်ခါနီးလေပြီ။

တကယ်တော့ သက်ဖူးလည်း ဟိုတယ်အမြန်ပြန်ချင်နေသည်။ အမျိုးအမည်မသိ ခွဲခြားပြရန် ခက်သော ဝေဒနာက သူမကို အလိုလို မွန်းကျပ်နေစေသည်လေ။ အမူအရာမပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းနေရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရှက်ရွံ့ရွံ့ အမူအယာကို သူ မသိလေရောသလား။ မသိတာဘဲ ကောင်းမည် ထင်သည်။ တကယ်ဆို မနက်ဖြန် မနက်ခွဲပြီးသည်နှင့် သူမဘက်က မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်းပြချက်မျိုးဖြင့် ဆက်သွယ်ရဲနိုင်ပါမည်နည်း။

နှစ်ဦးစလုံး၏ ခြေလှမ်းတို့က အပြန်လမ်းကို ဦးတည်လှည့်ကြသည်။ တစ်ဦး၏ သက်ပြင်းချသံကို တစ်ဦးက ကြားနေကြသော်လည်း ခံစားချက်

ကိုယ်စီဖြင့် အတွေးနယ် ကိုယ်စီချဲ့နေကြသည်။

‘မနက်ဖြန် ည... ကိုယ် ဖုန်းဆက်မယ်နော်’

ဝေးကွာလွန်းလှသော ဒေသမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံမျိုး မျိုးကျော်မော်၏ ခွင့်တောင်းသည့်အသံက သူမ၏ရင်ဘတ်ကို လာ၍ ထိမှန်သည်။ သူမ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ထင်၏။

ကန်ပတ်လမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြစဉ် နောက်ဘက်မှ ကားသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းဘေးကို ကပ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ကားက သူတို့နှစ်ဦးကို ကျော်တက်သွားသည်။

‘ကွီ’

ကားက ‘ကွီ’ ခနဲ နေအောင် ထိုးရပ်သည်။

‘ဟင်’

သူမရော သူပါ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလာသူတို့ကို ကြည့်ကာ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားကြသည်။ ကိုလင်းဆောင်နှင့် သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်။ သူတို့ သုံးဦးစလုံးက တရုတ်သိုင်းကားထဲက မြေအောက် အမှောင်လောက သိုင်းသမားများလို မှောင်ကုတ်ကုတ် အလိုမကျသော မျက်နှာဖြင့် မျိုးကျော်မော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်သည်။ ကိုလင်းဆောင်က မျိုးကျော်မော်ကို ဓားဖြင့်နှုတ်နှုတ်စဉ်းချင်နေသော ပုံစံဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

‘မနက်တုန်းကတော့ သွေးပေါင်ကျလို့ဆို၊ ခရီးမသွားနိုင်ဘူးဆို’

အခုကျတော့ လမ်းတွေတောင် လျှောက်လို့ပါလား’

‘လာ ကားပေါ်တက်’

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဆီမန်းမန်းသလို ဝိုင်း၍ ရွတ်ဖတ်ကြသည်။ သူမက သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ကားဆီ လျှောက်သွားသည်။

ကိုလင်းဆောင်နှင့် အပေါင်းအပါတို့ကတော့ မျိုးကျော်မော်ကို ဝါးစားတော့မလို ကြည့်နေကြဆဲ။ ရွံ့ချင်သော ဂျစ်ကန်ကန်စိတ်က ‘ဝုန်း’ခနဲ ပေါ်လာသည်။

မျိုးကျော်မော် ဘောင်းဘီအိတ်ကတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ဟန်ပါပါ လေချွန်လိုက်ရင်းက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သူလုပ်ကျွေးထားသလိုမျိုး ဆောင့်

ကြားကြားဖြင့် သူတို့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကိုလင်းဆောင်ထံမှဟု ယူဆရသော ‘တောက်’ ခက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို သူ ပျော်ရွှင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့ ခနဲလိုက်ခြင်းက လူကို နေသာထိုင်သာ ရှိစေသည်လေ။

ကားတံခါးပိတ်သံ တဝုန်းဝုန်းကို ကြားရသည်။ သူ ကားကို ကျော်တက်ပြီး ငါးလှမ်းစာမျှ ကျော၍နေပြီဖြစ်သည်။ ကားက သူ့ကိုပင် ဝင်တိုက်လုမတတ် ကပ်၍မောင်းသွားသည်။ မျိုးကျော်မော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးကို ပြုံးဖြစ်သည်။

တော်တော်ကို အောက်တန်းကျတဲ့လူ၊ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်များ လူကို ရန်ရှာနေသေးသည်။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိ။ မြင်ပါပြီ ဆိုကတည်းက ရန်စောင်သည်မှာ အခုထိ။ မဆီမဆိုင် ရာဝင်ထဲက ပင့်ကူကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။

ဟိုတယ်ကို သူပြန်ရောက်တော့ ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ သော့ယူဖြစ်သည်။ အခန်းဆီအသွားလှေကားထိပ်မှာ သူမနှင့် ဆုံသည်။ သူမက နောက်ကို မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်ရင်း သူ့လက်ထဲကို အရာတစ်ခု ထည့်ပေးသည်။ သူဖြန်ကြည့်တော့ လိပ်စာကတ် ဖြူဖြူလေး။ ဒါ... သူမ၏ ဖုန်းနံပါတ်ပေါ့။

‘သွားမယ်နော် သူတို့ရေချိုးနေကြတယ်’

သူမ အမြန်ပြောရင်း သူမတို့ အခန်းဘက်ကို ခြေဦးလှည့်သည်။

‘သက်ဖူး’

ရုတ်တရက် ခေါ်မိလိုက်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩသွားမိသည်။ သူမက ခြေလှမ်းတန်ခနဲ ရပ်လို့သွားသည်။ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏ အစ်မများ သိသွားမည်ကို အင်မတန် ကြောက်နေပုံရသည်။ မျက်နှာက ခပ်ပျက်ပျက်။

‘ဝုန်း’

နောက်ကျောဘက်မှ တံခါးပိတ်သံက မလိုအပ်ဘဲ ကျယ်လောင်နေသည်။ သူမက သက်ဖူးပါ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ ကိုလင်းဆောင်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေပုံက စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားလွန်းနေသည်။

‘သက်ဖူး နှင် ရေမချိုးဘူး မဟုတ်လား။ သွား . . . ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် သွားခေါ်ခဲ့၊ ရေပူရတယ်ပြောပြီးတော့ ရေလည်း မပူဘူး’
 ခပ်တည်တည်ဖြင့် အမိန့်ပေးသလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုသည်။
 ‘ခုဖွင့် ခုရေပူ ဘယ်ရမှာလဲ ကိုလင်းဆောင်ရဲ့’
 ဝိုက်ထဲက လက်ကျန် ရေကုန်မှ Heater (ဟိတာ) က ရေ ပူလာမှာပေါ့၊ ရေပူမချိုးဖူးမှန်း သိသာလိုက်တာ’
 ‘ဪ ဝီလိုလား’
 ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ပြောထည့်လိုက်သော သက်ဖူး၏ စကားအဆုံး ကိုလင်း ဆောင် အရှက်ကြီးရှက်သွားသည်။ ဝိုဆိုးသည်က မျိုးကျော်မော်၏ ရှေ့မှာ မဟုတ်လား။

မျိုးကျော်မော် ‘ဟက်’ခနဲ တမင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သေချာတာကတော့ ဒီလူ ရေပူကို အဆင့်ရှိရှိ မချိုးဖူးတာ သေချာသည်။ မျိုးကျော်မော် ၏ လှောင်ရယ်သံကို ကိုလင်းဆောင် မကြည်ကြည့် ကြည့်ရင်းက အခန်းကို ‘ဝုန်း’ခနဲ ဝိတ်ရင်း ဝင်သွားသည်။ မျိုးကျော်မော် သူမကို ကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမက ‘လှစ်’ခနဲ ပြုံးပြရင်းက သူမတို့ အခန်းဆီ အမြန်လျှောက်သွားသည်။ မျိုးကျော်မော် ထိုနေရာမှ မခွာဖြစ်သေး။ သူမကို မျက်စိ မမှိတ်တမ်း လိုက်ကြည့် ဖြစ်သည်။ သက်ဖူးက အခန်းတံခါး အဖွင့် တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ဆတ်ခနဲ ရှက်ရှက်ဖြင့် သူမ ခေါင်းကို ငုံ့သည်။ အခန်းထဲကိုလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည်။ မျိုးကျော်မော် ရင်ထဲမှာ ‘ဟာ’ခနဲ ကျန်ရစ်သည်။

အခန်းတံခါးကို ဝိတ်ပြီးသည်နှင့် သက်ဖူး ခုတင်ပေါ် အသာလှဲချသည်။ သူမ၏ ရင် တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေသည်လေ။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မွေ့ရာကို အားကုန် ဆုပ်ထားမိသည်။ အို ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ အခန်းထဲ ဝင်ခါနီး သူမကလည်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကိုမျိုးကျော်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံလိုက်သော ထိုခဏ။ ဝုန်း . . . ခနဲ။ သူမ ရင်မှာ ‘ဝုန်း’ခနဲ။ စူးရှသော သူ့အကြည့်။ သူမ၏ရင်ကို ဖောက်ထွင်းသွားတော့မည့်အတိုင်း ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ သူမ၏ ကိုယ်ထဲနစ်ဝင်သွားလုမတတ် ဖက်ထားမိသည်။ သူမ . . မကြာခဲ့လိုက်သော အချိန်ခဏအတွင်းမှာ သူ့ကို . . . ချစ်များ ချစ်မိခဲ့ပြီလား။ ထိုခေါင်းအုံးကိုပင် ဆတ်ခနဲ မွေ့ရာနှင့် ‘အုန်း’ခနဲနေအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ မှန်တင်ခုံမှာ Hair Dryer ဖြင့် ဆံပင်ခြောက်အောင် လုပ်နေသော မမငယ်က သူမကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။

‘အငယ်မ နှင် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပါလား’
 ‘မမငယ်’
 ‘.....’

‘မမယ်’

‘ဘာလဲ’

ပထမတစ်ကြိမ်မှာ ပြန်မထူးသော ‘မမယ်’ က ဒုတိယတစ်ကြိမ်မှာ ‘ဘာလဲ’ဟု စိတ်မရှည်စွာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထူးသည်။ အလိုမကျဟန်ဖြင့် လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။

‘ဟိုလေ မမကြီးရော၊ မမယ်ရောဘာလို့ ရည်းစားမထားတာလဲဟင်’

‘ဘာ’

‘မထားချင်လို့လား၊ အကြိုက်မတွေ့ကြလို့လား’

‘ဘာအော့’

သက်ဖူး မေးသမျှကို မမယ်က မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် အဆီအငေါ်မ တည့် တုံ့ပြန်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာသော မမကြီးက ‘ဘာတွေ အော်နေကြတာလဲ’ ဟု ဆံပင်ကို တဘက်ဖြင့် သုတ်ရင်းက မေးသည်။

‘မမ ဒီအငယ်မတွေ့ မရိုးတော့ဘူး’

‘ဘာ မရိုးတာလဲ’

‘မေး လေ ခုနက ငါ့ကိုမေးတဲ့အတိုင်းနှင့်မမကြီးကို မေး လေ’

မမယ်က သက်ဖူးကို အံ့ကြိုက်ကာ မာန်သည်။ သက်ဖူးဇက်ကို ပု လိုက်သည်။ ဒီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်တော့ တကယ့်ကို မလွယ်ကြော။

‘ဒီလိုပါ မမကြီးရဲ့၊ မမကြီးရယ်... ၊ မမယ်ရယ်... ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားမထားကြသေးတာလဲလို့’

‘အင်း ပြောပါဦး’

‘မထားချင်လို့လား၊ အကြိုက်မတွေ့သေးလို့လား၊ အပျိုကြီး လုပ်မှာ မှီ လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် စွဲကို မစွဲလို့လား ဆိုတာပါ။ အဲဒါမေးတာ’

‘အောင်မာ မာ... စွဲလွန်းလို့ ခါကို ထုတ်နေရတယ်၊ နင်သိလား၊ ငါတို့ကိုများ... ဂေါ်မစွဲ အောက်မေ့လို့လား၊ ဒီမှာ ဂုဏ်ရည်တူတာ မတွေ့ သေးလို့ဟေ့။ တော်တန်ရုံလောက်တော့ ဝင့်မာနေနဲ့ သစ္စာနေနဲ့တို့က ဂရုကို မစိုက်တာ ရှင်းလား’

မမကြီးက ခေါင်းကိုမော့ရင်း ဆောင့်ကြားကြားဆိုသည်။ ဟုတ်သည် ပဲလေ။ သူမတို့လို မြို့မျက်နှာဖုံးက တော်တန်ရုံ လူလောက်နဲ့သာဆို ကဲ့ရဲ့

စရာ မေးငေါစရာ ဖြစ်မည်လေ။

‘ဒါဆို ရွေးလွန်းရင်မရ ဆိုသလို စိတ်ကြိုက် မတွေ့ရင်ကော’

သက်ဖူး၏ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် အမေးကြောင့် မမကြီးနှင့် မမယ်က တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

‘မတွေ့တော့လည်း မယူရုံပေါ့ ဟဲ့’

မမကြီးက အောင့်သက်သက်ဖြင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြေသည်။

မမယ်ကတော့ သက်ဖူးကို ‘ဒိုင်း’ခနဲနေအောင် မျက်စောင်းထိုး သည်။

‘နေပါဦး ငါတို့ကို မေးနေတာ နင်က ဘာလုပ်မှာ မှီလို့လဲ’

‘ရည်းစားထားကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့’

‘ဘာ’

‘ဘယ်လို’

သက်ဖူး၏ အဖြေကြောင့် မမကြီးရော မမယ်ပါ အာမေဍိတ်အသံ ကိုအကျယ်ကြီးထွက်သည်။ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေကြသော အစ်မ နှစ်ယောက်ကို သက်ဖူးရယ်ချင် ပတ်ကိုဖြစ်သွားရသည်။ မမကြီးကို Hair Dryer ဖြင့် ဆံပင်မူတ်ပေးနေသော မမယ်က တစ်နေရာထဲမှာ အကြာကြီး မှုတ်ကာ မှင်တက်မိနေသဖြင့် မမကြီးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါသည်။

‘ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ နင် ဟိုဘက် အခန်းကအကောင်နဲ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

မမကြီး၏ လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြောသောစကားကို သက်ဖူးက ပျာပျာ သလဲ ငြင်းလိုက်သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းဖြင့် ရှက်နေသော သူမကို အစ်မ နှစ်ယောက်က တရားခံတစ်ယောက်လို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေကြသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ ပြန်လာတုန်းကလည်း လမ်းမှာ နှစ်ယောက် တည်း’

‘အာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ဆို’

သက်ဖူးက မမယ်၏ စွဲချက်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့် ထပ်မံ ငြင်းမိသည်။ ကိုမျိုးကျော်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ သတိအရ ရင်က ဇွတ်ခနဲနေအောင် ခုန်သည်။

‘တိုင်မယ်၊ အငယ်မ၊ နင့်ကို ဟိုရောက်လို့တော့ ရောက်ရောက်ချင်း ကိုတိုင်မှာ’

‘ဟုတ်တယ်မမ၊ ကိုလင်းဆောင်လည်း သက်သေရှိတယ်၊ ဖေဖေတို့က သူ့ သမီးဆို အရမ်းယုံကြတာ၊ သက်သေနဲ့ကို ပြောမှရမှာ’

နှစ်ယောက်သား ချောက်တွန်းရေး အစီအစဉ်ကို တိုင်ပင်နေကြ သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထောက်ခံလိုက်ကြသေးသည်။

‘အငယ်မနော်၊ ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုလူမှန်းမသိဘဲနဲ့၊ နင် တော့နော်၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး’

‘တောင်ကြီးကတဲ့၊ လူကလည်း မဆိုးပါဘူး၊ အဟံ’

‘အငယ်မ...’

မမငယ်က အံ့ကြိတ်သံဖြင့် လှမ်းဟန်သည်။ မမကြီးကတော့ နှုတ်ဖြင့်တစ်လုံးတစ်ပါးမျှမဆို သက်ဖူးနားရွက်ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဆွဲလိမ်သည်။

‘အား လားလား မောင်ရေ တယ်ပါဦး’

‘ဘာ! ဘယ်က မောင်လဲ ကံ’

‘ချ... ချပစ်... ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ’

အဖြစ်သည်းနေသော အစ်မနှစ်ယောက်ကို စချင်သည်နှင့် သူမ ပိုမို လွန်ကဲစွာ သည်းပြလိုက်ကာမှ မမကြီးက ခေါင်းကို ‘ဒေါက်’ ခနဲ နေအောင် ခေါက်သည်။ မမငယ်က ဝိုက်ခေါက်ကြောကို ဆွဲလိမ်သည်နှင့် ‘မုန့်ဆီကြော် က ဘယ်မှာမှန်းမသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာက တကယ်... တကယ်ကို နာပါ သည်။ သူမ မုန့်ဆီကြော်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည့်ခဏ ရင်၌ နွေးသွား ရသည်။

မနက်ဆို ခွဲရတော့မှာပါလားဆိုသော အသိကြောင့် ရင်၌ နာကျင် သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း သူမအတွက် မျိုးကျော်မော်သည် တကယ် မုန့်ဆီကြော်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုဆိုတာ သေသေချာချာ မပြောနိုင်။ သူမကတော့။

‘ဘာတွေ တွေးပြီး ဝိုင်နေပြန်ပြီလဲ’

‘ပြောစမ်း’

အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသော အစ်မနှစ်ယောက်က သူမကို တရား ခံတစ်ယောက် စစ်သလို စစ်ကြသည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလား?’

မချိုမချင်ဖြင့် တုံ့ပြန်သော သူမ၏ တန်ပြန်အမေးကြောင့် အစ်မနှစ် ယောက်စလုံး ဒေါက်နံသွားကြသည်။

‘အေး၊ ဘယ်က အုတ်ကြားမြက်ပေါက်မှန်း မသိတဲ့လူကိုပဲ စဉ်းစား၊ ထမင်းသွားစားမလို့ မလိုက်ခဲ့နဲ့’

‘ဟုတ်’

ဟန်အပြည့်ဖြင့် စိတ်ဆိုးဟန် လုပ်နေသော မမကြီးကို ‘ဟုတ်’ ဟု တစ်လုံးထဲ ပြန်ဖြေရင်းက သိလိုက်သည်။ မမကြီး မျက်စောင်းက ‘ဒိုင်း’ ခနဲ သူမဆီ ကျရောက်လာသည်။ မမငယ်ကတော့ သူမနှင့် အနေနီးသူမို့ လက်က နားရင်းပေါ် တစ်ချက်ကျသည်။

‘လာ သွားမယ် လိုက်ခဲ့’

‘လာ သွားမယ်’ ဟုသော စကားအဆုံး မှန်တင်ခဲ့ရှေ့ သွားသော သူမ ကြောင့် စိတ်မရှည်စွာ ‘လိုက်ခဲ့’ ဟု ပြင်ဆင်ချက်ထုတ်ကာ အစ်မဖြစ်သူ နှစ်ယောက် သွားနှင့်သည်။

ဆံပင်ကို အမြန်ပြီးသင်ပြီး အခန်းသော့ကို လှမ်းအယူ သူမ၏ ‘မုန့် ဆီကြော်’ ကို သတိရမိပြန်သည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာအထွတ် ထို ‘မုန့် ဆီကြော်’ ၏ အခန်းဘက်ဆီ ကြည့်မိပြန်သည်။

‘ဟင်’

မျိုးကျော်မော်။ သူသည်လည်း သူမ၏အခန်းဘက်ဆီ ကြည့်နေ ပါလား။ သူမ ပြုံးပြမိလေသလား မသိ။ သူကတော့ ‘လှစ်’ခနဲ ပြုံးပြသည်။ သူ၏ သွား တန်းဖြူများက ဖွေးခနဲ၊ နှုတ်ခမ်းထူ နှစ်ခုက ထိုသွားတန်းကို ယောက်ျား ပီသစွာ ဝိုင်းရံထားသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို နှုတ်ခမ်းမွေးစေတို့ ကဝန်းရံထား ပြန်တော့...။

မျိုးကျော်မော်ကရော... ဘာထူးမည်နည်း။ သူမ၏ အစ်မပဲပြုတ် သည်နှစ်ယောက်နှင့် ကိုလင်းဆောင်တို့၏ အသံကျယ်ကိုကြားရသည်မို့ သူမ အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့လိမ့်ဟု တွေးမိပြီး စောင့်ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်း တံခါး ဖျတ်ခနဲဖွင့်ပြီး လမင်းလေးလို သူမထွက်လာသည်နှင့် သူမရင်တို့ ဝန်း ဝိုင်း လှုပ်ရှားသွားခဲ့ရသည်လေ။ ခေတ်ရှေ့မပြေးသော၊ ခေတ်နောက်ပြန်ကို

လည်း မရောက်သော အဝတ်အစားတို့၏ အောက်မှာ သူမ၏ ချစ်စရာ စွဲမက်ဖွယ် ကိုယ်လုံးအလှ။ သူ့ကို ပြုကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေသော မျက်ဝန်း၏ တောက်ပမှု၊ ခပ်ဟဟ နှင်းဆီဖူးလို နှုတ်ခမ်းငုံဖူးလေး...။ သူ့အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်လို့လာသည်။ လက်ထဲမှ ချွေးစေးများပင် ထွက်လျက်။ သူမအတွက် ပေးရန် ပြင်ထားသော လိပ်စာကတ်ပြားနှစ်ခုကိုပင် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်မိသဖြင့် အနည်းငယ် တွန့်ကြေသွားသည်။

‘ရော့’

သူမဆီ လျှောက်သွားပြီး တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် လှမ်းအပေး သူမ ကလည်း လက်တုန်တုန်ဖြင့် လှမ်းယူသည်။ ‘ဖျတ်’ခနဲ လက်ချင်းထိမိသည့် ခဏ။ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်မှာ ‘ရွှန်း’ခနဲ၊ ‘ဒိန်း’ခနဲ။

‘ညနေစာ စားပြီး ပြီလား’

‘ဟင့်အင်း’

မျက်နှာလွဲရင်းမေးသော မျိုးကျော်မော်၏ အမေးကို သူမက ခေါင်းငုံ့ လျက်ဖြေသည်။ လှေကားပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်တက်လာသံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ကိုလင်းဆောင်။ ပထမတော့ အံ့အား သင့်သွားသလို ကြောင်ရင်း ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ လူကြမ်းတစ် ယောက် မုဒိ သွင်းလိုက်သလိုမျိုး မျက်လုံးက စူးရှ၍လာသည်။

‘အငယ်မ ထမင်းမစားတော့ဘူးလား၊ သွားတော့’

သူ့ကိုယ်သူ ဆရာကြီးပုံစံဖြင့် သက်ဖူးကို လေသံမာမာဖြင့်ဆိုသည်။ သက်ဖူးက မျိုးကျော်မော်ကို အားနာနာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

‘သွားမယ်လေ ကိုယ်လည်း ထမင်းစားခန်းထဲ သွားမှာပဲ’

မျိုးကျော်မော်က အချဉ်မှ မဟုတ်။ ကိုလင်းဆောင်ကို တမင်ရိသည့် အနေဖြင့် သက်ဖူးကို ပြောရင်း လှေကားထစ်မှ တစ်ထစ်ချင်း ဆောင့် ကြွားကြွား ဆင်းသည်။ သက်ဖူးက ဘေးမှ တပ်ပါလာသည်။ ကိုလင်းဆောင် ဒေါသ တော်တော်ကြီးထွက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။ သူပြန်ငဲ့၍ပင် လှည့်မ ကြည့်ခဲ့။

‘Dining Hall’ ကို ဝင်တော့ သူမက ‘သွားမယ်နော်’ ဟုပြောရင်း နှုတ်ဆက်ကာ သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်ရှိရာ စားပွဲဆီသွားသည်။ နှစ်ယောက်

သား အတူလာသည်မို့ ပဲပြုတ်သည်ဟု မျိုးကျော်မော် မှတ်ချက်ပေးထားသော အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက ငါးစိမ်းသည်တို့၏ ဘွားအေ ပုံစံဖြင့် မျိုးကျော်မော်ကို ကြည့်သည်။ သူမတို့၏ ရှေ့မှာရှိသော ပန်းအိုးဖြင့် ဆွဲကာ သူ့ကို ရိုက်ခွဲတော့ မည့်ပုံစံမျိုး။ မျိုးကျော်မော် . . . ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြလိုက် သည်။ ဒါကို မြင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှူးရှူး ရဲ့ရဲ့တွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူမတို့အားလုံးကို ကျောပေးကာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ. . . သူမကိုတော့ သူ ခိုး၍ တစ်မျိုး၊ တမင်ကြည့်၍တစ်ဖုံ ကြည့်ချင်သေးသည်။ သို့သော် သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထား၊ သူမကလည်း ကျောအပေးလိုက် ဖြစ်နေမည့်အတူတူ မထူးထူးထူးခင်းကာ စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကျောပေးကာ ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သူ့ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ သတင်းစာယူရင်း ဖတ်နေ မိသည်။ ကျွတ်စီ ကျွတ်စီဖြင့် သူမတို့ ညီအစ်မတစ်စု ဝင်လာကြ သည်။ သက်ဖူး၏ မျက်နှာက ထူးထူးခြားခြား ပျက်လို့နေသည်။ မမကြီး ဆိုသူက သူထံ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာသဖြင့် သူ အံ့ဩသွားရသည်။

‘ရော့’

လူရှေ့ သတင်းစာပေါ် ပစ်ချလာသော ခပ်ဖြူဖြူအရာ။

‘ဟင်’

သက်ဖူးကို သူပေးထားသောလိပ်စာကတ်နှစ်ခု၊ အံ့ဩစွာ၊ နားမလည် စွာမော့ကြည့်မိသည်။

‘တစ်ခုက ‘စိန်ချယ်ရီ’ စိန်ဆိုင်၊ တစ်ခုက ‘စိန်ချယ်ရီ’ ဟိုတယ်။ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ အဲဒါ နင့်အလုပ်ရှင်ရဲ့ လိပ်စာကတ်တွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူများဆီက တောင်းလာတာလား’

‘မမကြီး’

မမကြီးဆိုသူ၏ စကားစိမ်းများအဆုံး ‘မမကြီး’ ဟု လှမ်းဟန်သံ လေးကတပ်၍ပါလာသည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ ငရဲမီးဖြင့် လှမ်းအပက်ခံ

လိုက်ရသလို မျိုး ‘ပူ’ ခနဲ ရင်၌ ‘တင်း’ခနဲ။

‘တိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းရင် ရိုင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘အောင် မာမာ ဒီကတ်မျိုးက ပိုက်ဆံပေး လုပ်ခိုင်းလို့ရတယ်ဟဲ့၊ ငါတို့ ညီမလေးကို ဘာသဘောနဲ့ သွေးဆောင်ချင်နေတာလဲ၊ ဒါမျိုးက ရိုးနေပြီ’ မမငယ် ဆိုသူက ဝင်၍ နှိပ်ကွပ်ပြန်သည်။ ဧည့်ကြိုမှ ဝန်ထမ်း တချို့ ကတော့ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

မျိုးကျော်မော် လိပ်စာကတ်နှစ်ခုကို ကောက်ယူကာ အိတ်ကတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို စာတတ်မယ် ထင်ထားတာ၊ ‘စိန်ချယ်ရီ’ ဟိုတယ်ဆိုတာရဲ့အောက်က MD နေရာမှာ ကျွန်တော့်နာမည် ပါတာ မဖတ် တတ်လေသလားဗျာ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

‘အောင်မာ... လူပါးဝလို့... တွေ့လား အငယ်မ ဒီလောက် ရိုင်းစိုင်းတာ’

‘တောက်!’

အသံပေါင်းစုံ ကပ်ပါလာကြသည်။ ဧည့်ကြိုခန်းမှအထွက် ကိုလင်း ဆောင်နှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားရသေးသည်။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကုပ်ကုပ် လေး ရပ်နေရှာသော သက်ဖူးကို မြင်ယောင်မိရင်းက သနားနေမိသည်။

ကိစ္စတော့မရှိ။ သူ့ဆီမှာ သက်ဖူး၏ လိပ်စာကတ်ရှိသည်။ ဖုန်းနံပါတ် ရှိသည်။ မနက်ဖြန်ည ဖုန်းဆက်မည်ဆိုတာလည်း သက်ဖူးကို ပြောထားပြီး သား။

‘ဟူး’

သူ သက်ပြင်းကို မသက်မသာ ချဖြစ်သည်။ မဂ္ဂူသက နတ်ပန်းကို ယက္ခနဲ့ ကုမ္ဘာဇာ ဝိုင်းနေနေသည့် အဖြစ်။

ဒီကတ်မျိုးက ပိုက်ဆံပေး လုပ်ခိုင်းလို့ ရပါသတဲ့။ မျိုးကျော်မော် ရယ်ချင်သွားသည်။ ဘာတဲ့... အလုပ်ရှင်ဆီက လိပ်စာကတ်တဲလား၊ သူများဆီက တောင်းလာတာလားတဲ့။ တော်တော်လည်း ကျဖို့ကောင်းတဲ့ ‘ပဲပြုတ်သည် ကြီး’ ဟု သူတွေ့ဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးပုံစောင့် ဟိုဒေက တစ်မျိုး။ ကျီးတို့ အလယ်၌ နေရရှာသော ဒေါင်းမလေးကို သူ အသနားကြီး

သနားနေမိသည်။

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီးနောက် ဒန်းလော့ပေါ် ပစ်ချကာ လှဲလိုက်မိသည်။

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် (လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်းက) ကြည့်နေရှာသော သက်ဖူး။

မီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ ခါးထောက်လျက် လူကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ညီညီ... ညာညာ... ဝိုင်းပြောထားကြသော သူမ၏ အစ်မနှစ်ယောက်။

လူကိုမြင်လျှင် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရသည့်အတိုင်း၊ ရန်ဆောင် ကြည့်ကြည့်တတ်သော ကိုလင်းဆောင်ဆိုသောသူ။

မနက်ဖြန် မနက် ဘယ်အချိန်များ သူမတို့ Check Out လုပ်ရမည်မသိ။ သူမတို့ ပြန်သွားတာကို သူ ကြည့်ရင်းက ကျန်ခဲ့ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူပဲ အရင်ပြန်သွားရမလား။ သူ့အခု ခံစားနေရသလိုမျိုး သူမကရော ခံစားနေရပါသလား။ တစ်ဖက်သတ်... သာဆိုလျှင်တော့... တော်တော်ကို အခြေအနေ ဆိုးရွားသော အနေအထားတို့ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

'သက်ဖူးကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်'

တစ်နေ့လုံး မပြောဖြစ်သော မပြောရဲခဲ့သော စကားကို တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်မိသည်။ ဤကဲ့သို့ တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စိတ်ခံစားမှုသည် ဆယ်ကျော်သက်ဖြစ်သောသူ့အတွက် တစ်သက်စာ ဖြစ်မည် တဲ့လား။

သေချာတာကတော့ တစ်ဘဝစာ ရှိခဲ့ဖူးသော ရင်ခုန်မှုမျိုးကို သူ ကြုံတွေ့ နေရခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ဖူး၏ ပုံရိပ်များက ခန်းလုံးပြည့် ပျံ့ပဲနေကြသည်။

အချစ်ဆိုတာကြီးက မလွယ်လှပါလား။

ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းကို ကြည့်ရမည့် ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်လိုမျိုး။

ညဆိုတာကြီးကို ခဲယဉ်းစွာ မောဟိုက် ပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းနေရသည်။ မနက်ဆိုတာကို အမြန်ပြေးတွေ့ချင်နေသလို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု အချို့ကလည်း မနက်ဆိုတာကြီး ရောက်လာမှာကို ကြောက်ရွံ့လို့ နေသည်။

ကားလည်း မြန်မြန်လာစေချင်၊ ကားလာလျှင်လည်း လူ့ချောင်ချောင်လေးဖြစ်စေချင်သောကားမှတ်တိုင်မှ လူတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒထက်တော့ သူ့ဆန္ဒက အများကြီးပိုသည်။

ခု နိုးနိုးချင်း မထချင်၊ အိပ်ရာထဲက ထပြီး ဘာအရင် လုပ်ရမည်ဆိုတာကို သူ တွေးကြည့်လို့မရ။

သက်ဖူး...။ မိုးလင်းလင်းချင်း၊ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်ဖွင့်ချင်း တမ်းတမိပါသည်။ ချစ်သူ... ချစ်သူဟု ခေါ်ခွင့်ရှိမလားတော့ မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာတာကတော့ ပြင်းပြစွာ ငတ်မွတ်စွာ သက်ဖူးကို သူတွေ့ချင်နေသည်။

ဒီအချိန်ဆို သူမတို့ ပြန်သွားကြပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် Breakfast စားနေကြသလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့လိုပဲ အိပ်ရာထဲမှာ ရှိနေသေးသလား။

မနေ့ညက သူ လိပ်စာကတ်နဲ့ ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားမှုကို ပြန်လည် သတိရချိန် ရင်မှာ နာကျင်လာသည်။ မနေ့က ကိစ္စမှာ သူ သည်းခံပေးလိုက်

သင့်သလားဟု သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်ကြည့်သည်။

သေချာတာကတော့ ဒီလိုမျိုး အစော်ကားခံရခြင်းသည် ဒါ . . . ပထမဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့်လည်း ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှမောက်မောက် မာမာ မရှိခဲ့ဖူး။

လက်မှနာရီကို ကြည့်တော့ ခြောက်နာရီခွဲတိတိ။ အိပ်ရာထဲမှာ ကြာကြာ မနှပ်တတ်သော သူ့ညှပ်အတိုင်း အိပ်ရာမှ အလူးအလဲထသည်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက် စသည်တို့ကိုစိတ်မပါ လက်မပါ။ ရေချိုးခန်း မြန်မြန်ဝင်ပြီး အဝတ်သစ်တစ်စုံကို လဲလိုက်သည်။

သူမ ဝယ်ပေးထားသော 'ပင်းတယရောက် အမှတ်တရ' အင်္ကျီလေးကို သူ ချိတ်ဖြင့် သေသေချာချာ ချိတ်သည်။ သူမနှင့် ဆင်တူဝယ်ခဲ့သော အင်္ကျီ လေး။

သက်ဖူးရယ် . . . ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတောင် မပြောရဲခဲ့တဲ့ကောင် . . . ရင်နာနေအောင်ကို တမ်းတမိပါရဲ့ကွာ . . .

အခန်းသော့ကို ကောက်ကိုင်ပြန်တော့လည်း အခန်းသော့ ကျန်ခဲ့စဉ်က သူ့ကို အလောတကြီး အမှတ်တမဲ့ ဆွဲခဲ့တာကို သတိရမိပြန်သည်။

အခန်းထဲမှထွက်တော့ သူမတို့အခန်းရှိရာ ဘက်ကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ဖြစ်သည်။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်တော့ ခုနစ်နာရီကျော်ကျော်။

ဧည့်ကြိုခန်း ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ထမင်းစားခန်းဆီအသွား ဧည့်ကြို ဝန်ထမ်းကလေးမနှစ်ယောက်က ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

'အစ်ကို . . . ဟို မနေ့က အစ်ကိုနဲ့ ဘုရားအတူသွားတဲ့ အစ်မလေ။ မသက်ဖူးနော်လေ . . . သူတို့ အစောကြီးကတည်းက Check Out လုပ်ပြီး ပြန်သွားကြပြီ။ ဒီနေ့ည ဖုန်းဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်ဖို့ မှာသွားတယ်'

'ဪ . . .'

မျိုးကျော်မော် ရင်ထဲ၌ 'ဪ . . .' ဆိုတာကြီးကို မချီမဆုံ ရေရွတ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံးမှ အားအင်တို့ ဆုတ်ယုတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

'ကျေးဇူးပဲနော်'

'ရတယ် အစ်ကို'

ရင်၌ ဆို့နှင့်မှုက မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ငွေ့ကို ဝေ့စေသည်။ မျက်ဝန်း

ကို မှိတ်လိုက်မိချိန် သက်ဖူး၏ ပုံရိပ်က လာထင်သည်။

ထမင်းစားခန်းဆီဝင်တော့ အဲဒါ သီချင်းသံက အခန်းထဲမှာ ဝေ့ဝေ့ကာနေသည်။

'ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူ ငွေတောင်ပြည်ပြန်သွား ဇာတ်ထဲမှာတော့ အို . . . မင်းသားလေးငို . . . ဒီအခန်းဟာ . . . အလွမ်းဆုံးပေါ့ . . . လွမ်း . . . လွမ်း . . . လိုက်တာ အချစ်လေး . . . မင်းနောက် . . . လိုက်ခဲ့မယ် ချက်ချင်း . . . မင်းလေးရှိတဲ့ ယူဇနာ တစ်သောင်း . . . ဒွေးမယ်နော် အချစ်လေး အဆွေးကြီး ဆွေးမိပြီ မင်း . . . မရှိတော့ . . .'

တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံများ . . . ဟု ရင်နာနာဖြင့် တွေးမိသည်။ ဒွေးမယ်နော် အချစ်လေး မဟုတ်။ သက်ဖူးနော် အချစ်လေး . . . မနေ့ညက သူမတို့ ထိုင်ခဲ့ရာ ထိုင်ခဲ့လေးကို အမှတ်မထင် ကြည့်ဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်ဆို သူမတို့ အောင်ပန်းမြို့ကို ဖြတ်သန်းနေကြပြီလား။ ဤမနက်စာကတော့ မနက်စာကတော့ မနက်စာတို့တွင် မဝင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူလည်း မြန်မြန် ပြန်တာပဲ ကောင်းမည်။

သူ့အခန်းကို အမြန်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားတို့ကို အမြန်သိမ်းသည်။ 'ပင်းတယရောက် အမှတ်တရ' အင်္ကျီကို ခေါက်ချိန်မှာ သူ့လက်တို့ မသိမသာ တုန်ယင်လို့နေသည်။

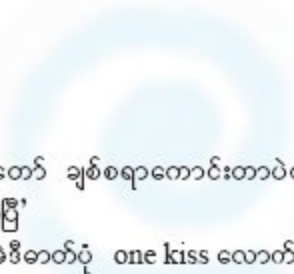
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖွင့်မပြောဖြစ်လို့သာ၊ ဖွင့်ပြောဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားကြဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများသည်။ ပြောသာပြောမိလိုက်ပါတော့ . . . ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချင့်မရဲ။

'ချစ်သော သူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ' တဲ့။ မှန်ပါပေသည် ဒုက္ခ။ ရင်ပူရပါသော ဒုက္ခ။ စိတ်မောရပါသော ဒုက္ခ။

အခန်းသော့ ပြန်အပ်ပြီးသည်နှင့် ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ တောင်ကြီး . . . တောင်ကြီးပြန်ရောက်လျှင်တော့ ဘော်ဒါများကို ပြောပြကာ အကြံဉာဏ်များရယူရပေလိမ့်မည်။

'သက်ဖူးရေ' ဟု ရင်မှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တမ်းတလျက်။ ပြောမပြတ်လောက်အောင်ကို ချစ်ရပါသည် သက်ဖူး။

‘ဟား တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတာပဲကွ... မင်းမပြောနဲ့ ငါတောင် ချစ်ချင်လာပြီ’
 ‘ပြစ်မိပါဦး အဲဒီဓာတ်ပုံ one kiss လောက် ပေးရအောင်’
 ‘ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ ပြန်ပေး၊ ငါ့ဓာတ်ပုံ’
 ‘မင်း ဓာတ်ပုံမှ မဟုတ်တာ၊ ဒွေးမယ်နော်၊ အဲလေ... ခက်ဖူးနော်၊ ဪ မှားပြန်ပြီ တက်ဖူးနော်’
 ‘သက်ဖူးနော်ပါကွာ’
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စီညံနေကြသော မျိုးကျော်မော်၏ အခန်း။ သကောင့်သား မျိုးကျော်မော်ကတော့ သူ့ သူငယ်ချင်းများကို ဘာမှ မပြောချင် တော့သလိုမျိုး အိပ်ရာထက်မှ မှောက်လျက်ကြီး၊ လင်းတမှိုင် မှိုင်ကာနေလေ သည်။ ညီသစ်နှင့် အယ်နိုင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စ ပစ်သည်။ မင့်ကောင်ကတော့ Heart ထိနေပြီဆိုသည့်သဘော။
 ညောင်ကိုင်းလေးပေါ်မှာ အမှတ်တရအဖြစ်သူက ရိုက်ယူခဲ့သော သူမ၊ အလှကြီး လှနေသည်။ သူမရိုက်ပေးခဲ့သော သူ့ပုံက ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းပုံ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါ . . . ငါညအထိ မစောင့်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ အခုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်’
 ‘အာ မင်းကလဲ၊ သူတို့က လျှင်ကျော်ကို ဒါရိုက်မပြန်ဘဲ ဖယ်ခွဲတွေ ပင်လောင်းတွေဝင်လည်ချင် လည်နေမှာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ညမှ ဆက်လို့ မှာထားတာနေမှာပေါ့ကွ’
 ညီသစ်၏ အဆိုကြောင့် မျိုးကျော်မော် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဟုတ် သည်။ သူမကို မမေးမိလိုက်။ လျှင်ကော်ကို ပြန်မရောက်သေးလျှင် . . . သူဆက်လဲ အလကားပဲ ဖြစ်မည်။
 ‘ဒီလို လုပ်ပါလား၊ မျိုးကျော် ငါတို့နဲ့ စတိတ်တုန်းက အရမ်းခင်တဲ့ ကောင်းလှိုင်လေ. . . ဟို ပညာရေး ကောလိပ်တက်တဲ့ကောင်. . . ၊ သူ အခု လျှင်ကော်မှာ တာဝန်ကျနေတယ်။ ဒီကောင့် လိပ်စာ ငါတို့ဆီမှာ၊ တလောက ဒီကောင် ပေးသွားတာရှိတယ်။ ငါတို့ လိုက်သွားကြမလား’
 အယ်နိုင်၏ စကားအဆုံး မျိုးကျော်မော် ‘ဆတ်’ ခနဲ ထထိုင်သည်။ ထိုင်နေလို့ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်လာမည် မဟုတ်၊ သွားမည်။
 ‘အေး မနက်ဖြန် လိုက်သွားရအောင်’
 စိတ်တူ ကိုယ်တူ ဘော်ဒါများမို့ ဆုံးဖြတ်ချက်၌ တားမြစ်ငြင်းခုံမည့် သူ မရှိ။
 ‘မင်း အမေတို့ကို ငါအဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောလိုက်မယ်’
 ညီသစ်က အားတက်သရော ဆိုသည်။ မေမေကလည်း ညီသစ်တို့ အယ်နိုင်တို့ကိုဆို စိတ်ချပြီးသား။
 ‘နေဦး မျိုးကျော် မင်းကားကိုတော့ ယူခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းပြောသလို ဆို ကိုလင်းဆောင်ဆိုတဲ့ လူက တော်တော်ကြီးကို လည်ပုံပေါက်တယ်။ ဒီတော့ ငါ Van နဲ့ပဲ သွားကြရအောင်၊ ဒါဆို သူ မရိုက်မိနိုင်ဘူး’
 ‘အေး ကောင်းတယ်’
 ညီသစ်၏ အကြံကို မျိုးကျော်မော် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံသည်။ ပင်းတယကို သွားတုန်းကသာ ဒီကောင်တွေပါလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည် နည်းဟု သူ့တွေးမိသည်။
 လျှင်ကော်ကို လိုက်သွားမည်ဟု တွေးမိသည့်ခဏ ရင်တို့က ဝုန်းဒိုင်း

ကြတာ ခုန်သည်။

အဲဒါ 'မင်းနောက်လိုက်ခဲ့မယ် ချက်ချင်း'ဆိုသော သီချင်းစာသားကို နားဝယ် ကြားယောင်မိနေသည်။ တကယ့်ကို ချက်ချင်း (ဖြစ်နိုင်လျှင်) လိုက် သွားချင်သည်လေ။

'ဟဲလို'

'ဟဲလို သက်ဖူးလား'

'ဘယ်သူလဲ'

တစ်ဖက်မှ ခပ်မာမာအသံကြောင့် ပဲပြုတ်သည် အကြီးမ မဟုတ်လျှင်၊ အငယ်မပဲ ဟု အောင့်သက်သက် သိလိုက်သည်။ ဘယ်လို ပြန်ဖြေရပါဟု သူ အသည်းအသန် တွေးသည်။

'ဟဲလို ဟဲလို ဘယ်သူလဲ'

မေးပြန်ပြီ နောက်တစ်ကြိမ်၊ 'ခင်ဗျားရဲ့ ခဲအိုဗျ' ဟု ဖြေပစ်လိုက် ချင်သည်။ 'ရော့ နင့်ဖုန်း ဘယ်သူလဲ မေးတာ မဖြေဘူး'ဟု ဖုန်းထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။ 'နင့်ဖုန်းတဲ့' ဒါဆို ဒါ သက်ဖူးပေါ့။

'ဟဲလို'

'သက်ဖူး'

'.....'

'သက်ဖူးလား'

'ကိုမျိုးကျော်လား'

သူမ အသံက ခပ်အုပ်အုပ်လေး။ ဧကန္တ သူ့အစ်မ ဘေးမှာ သူမကို စောင့်ကြည့်နေဟန် တူသည်။

'ဟုတ်တယ် သက်ဖူး... ကိုယ်ပါ'

'.....'

'.....'

'.....'

တစ်ယောက်အသက်ရှူသံကို တစ်ယောက် ကြားနေရသည်။ စိတ် လှုပ်ရှားစွာ နှစ်ဦးစလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

'သက်ဖူး.....'

'.....'
'သက်ဖူး.....'

'ပြော... ဘာ... ဘာလဲ'

'.....'

သက်ဖူးရင်၌ ငလျင်ကြီးတစ်ခု ဖြတ်၍ လှုပ်သွားသည်။ 'အရမ်းချစ် တယ်'.....တဲ့။ ဖုန်း၌ ကပ်ကာ ကြားလိုက်ရသော အသံကြည့်။ သက်ဖူး ကိုယ်တိုင် ကြားချင်ခဲ့သော ချစ်စကား။

'သက်ဖူး'

'.....'

'စိတ်ဆိုးသွားပြီလား...၊ သက်ဖူး...'

'မ... မဆိုးပါဘူး.....'

'အရမ်းချစ်တယ်... သက်ဖူးရာ... ကိုယ်မနက်ဖြန် လျှင်ကော် ကို လိုက်လာခဲ့မယ်...'

'ရှင်'

'မနက်ဖြန် လျှင်ကော်ကို လိုက်လာခဲ့မယ်'

သက်ဖူး ကိုမျိုးကျော်၏ အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို ကြားနေ ရသည်။ လိုက်ခဲ့ မယ်...တဲ့။ မနက်ဖြန်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ ထသွားရသည်။ ချက်ချင်း လိုက်လာချင်လောက်အောင်ကို... ချစ်သတဲ့လား။ သူမကရော။

'သက်ဖူး... ကိုယ်မနက်ဖြန် လိုက်လာခဲ့မယ်နော်'

'ဟို... ဟို ပင်ပန်းပါတယ်... ဟိုဒင်း... ဖုန်းဆက်လဲ ရနေ တာပဲ ဥစ္စာ'

သက်ဖူး၏ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ အသံကြောင့် မျိုးကျော်မော် အား မလို အားမရ ဝိုဠ်ဖြစ်လာသည်။ 'ဖုန်းဆက်လည်း ရနေတာပဲ'တဲ့။ ဘယ်ကလာ ... ရမှာလဲ။ သူ မနေနိုင်ပါ။

'အာ သက်ဖူးကလဲ... ဖုန်းနဲ့ ပြောရုံနဲ့ အားမရဘူး။ သက်ဖူးကို မြင်ချင်တယ်... အရမ်းတွေ့ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဟို အရမ်းချစ်တယ် သက်ဖူး ရာ... ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်အခုတောင် လာချင်တာ သိလား...'

အစီအစဉ်မကျသော မျိုးကျော်မော်၏ စကားအဆုံး . . . သက်ဖူး
ရယ်ချင်သွားမိသည်။ ပီတိကတော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စီးဆင်းနေသည်။

‘သက်ဖူး . . . ကိုယ့်ကို မလာစေချင်ဘူးလား’

‘.....’

‘ဟင် သက်ဖူး . . . မလာစေချင်ရင်လည်း ကိုယ်.’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ သက်ဖူးက ကိုမျိုးကျော် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့’

သက်ဖူး၏ ချို့မြဲသော အသံက ဖုန်းထဲမှာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲသို့ စီးဝင်
သည်။ ‘ပင်ပန်းမှာစိုးလို့’ တဲ့။ စေတနာစကား . . . ၊ ရင်၌ နွေးထွေးရသည်။

‘အခုလို ဝေးနေတာက ပိုပင်ပန်းတယ် သက်ဖူး၊ ကိုယ် . . . မနေတတ်
မထိုင်တတ်အောင်ကို ဖြစ်နေတယ်၊ သက်ဖူး . . . ကြားလား . . . သက်ဖူး . . .
ဟဲလို . . . ဟဲလို’

သွားပြီ ဖုန်းလှိုင်းကျသွားလေပြီ။ မျိုးကျော်မော် စီး(လ်) ငှက်သွားရ သည်။
ဖုန်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်သည်။ မရ။ သူ့အထင် တစ်ဖက်မှ ဖုန်း
ပလပ်ဖြုတ်လိုက်ဟန်တူသည်။

ကိုလင်းဆောင်ဆိုသော သူ သိသွားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝဲပြုတ်သည်
အကြီးတစ်ယောက်လား၊ အငယ်တစ်ယောက်လေလား။ ဖုန်းပလပ်ဖြုတ်လိုက်
တာ မှန်လျှင်တော့ သူ လျှိုင်ကော် လာမည့်ကိစ္စ သိသွားလောက်ပေပြီ။

‘ဘယ်လိုလဲ မျိုးကျော်’

‘ဖုန်း ဖုန်းလှိုင်း ကျသွားတာလား၊ သူတို့ဘက်က ဖုန်းပလပ် ဖြုတ်လိုက်
သလား၊ တစ်ခုခုပဲကွ’

ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း ငိုနေသော သူ့ကို ကြည့်ကာ ညီသစ်နှင့် အယ်နိုင်
တို့က သက်ပြင်းချသည်။

‘ဧကန္တ ငါလျှိုင်ကော်လာမှာကို သိများ သိသွားပြီလား မသိဘူး’

‘သိ . . . သိပေါ့ကွာ၊ ဘာဂရုစိုက်စရာ လိုလဲ’

ညီသစ်က အားပေးသည်။ အယ်နိုင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဟူး’

သူ သက်ပြင်းကို မသက်မသာ ချမိသည်။

သက်ဖူး ခေါင်းတွင်တွင်ငုံရင်းက အဆွေးပေါင်းများစွာဖြင့် ရင်၌
ပူလောင်နေသည်။

‘အငယ်မ ဖေဖေပြောတာကြားလား သမီး’

‘ရှင်’

‘ဟော ကြည့် . . . ကျွတ်’

ဖေဖေက သူမကို ကြည့်ကာ စုတ်သပ်လိုက်ရင်းက သက်ပြင်းကို
လေးတွဲစွာချသည်။

‘အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာ တကယ်တော့ ငယ်သေးတယ် သမီး
ရဲ့၊ ဖေဖေကတော့ သမီးကို ကလေးလိုပဲ မြင်နေတာ၊ သမီးက ရည်းစားတောင်
ထားနေပြီဆိုတော့’

‘အာ ဖေဖေကလည်း ဘယ်သူပြောလဲ။ သမီးရည်းစား ထားတယ်လို့’

‘သမီးရဲ့ မမကြီးနဲ့ မမငယ်က ပြောတာပဲလေ’

မမမေကပါ ဝင်၍ထောင်းပြန်သည်။ သက်ဖူး စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ခေါင်း
ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်မိသည်။

‘သမီးတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ ဖေဖေ၊ ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ၊ စိတ်

ချ သမီးက ရည်းစားထားရင် မေမေ့ကို အရင်ဆုံးပြောပြမှာ’

သက်ဖူး၏ ခပ်ချွဲချွဲစကားကြောင့် မေမေက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးသည်။ ဖေဖေက ကိုယ်ကိုမတ်သည်။ မမကြီးနှင့် မမငယ်ကတော့ ‘အလကားမေမေ’ ဟုချွန်သည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုလင်းဆောင်သာ ရှိလို့ကတော့ ဝင်ခွဲမှာ မြင် ယောင်မိသေးသည်။

‘ယုံပါလို့တော့ သမီးက မတိုက်တွန်းဘူး ဒါပေမယ့် သမီးမှာ ရည်းစားမရှိသေးတာတော့ အမှန်ပဲ’

‘မရှိသေးဘူးဆိုတော့ ရှိလာမယ့် သဘောလား’

‘အာ မေမေကလည်း’

သက်ဖူးရှက်ရှက်ဖြင့် ငြင်းလိုက်သည်။ ဒါ ဘယ်သူ့စနက်ဆိုတာ သက်ဖူးမသိ။ မနေညက ဖုန်းကိုင်တာက မမငယ်။ ဒါဆို မမငယ်က သူမအား ဖုန်းပေးရင်း အိမ်ပေါ်မှ လိုင်းခွဲက တစ်ဆင့်နားထောင်နေခဲ့သည်ပေါ့။ အပေါ်ဖုန်းကတစ်ဆင့် အောက်ထပ်ဖုန်းကို လိုင်းခွဲထားခြင်းမို့ အပေါ်ထပ်မှ ပလပ်ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် အောက်ထပ်မှ ဖုန်းမှာ အလိုလို ပြတ်တောက်သွားလေသည်။ မမငယ်ကပဲ ဒီကိစ္စတွေ သူမနှင့် ကိုမျိုးကျော်မော်ပြောသမျှကို ဖေဖေနှင့် မေမေဆီကို ခရေစေ့တွင်းကျ တိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။

သက်ဖူး မမငယ်ကို တစ်ချက်လှမ်းအကြည့် မမငယ်က သူမဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆံပင်ကို ဟန်ပါပါသပ်တင်လိုက်သေးသည်။

မမငယ် အကုန်ပြောထားပြီးလောက်ပြီ ဆိုမှတော့ ကိုမျိုးကျော်မော် ဒီနေ့ ရောက်မှာကိုလည်း ဖေဖေတို့ သိပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီတော့ မထူးတော့ ဖေဖေရော မေမေပါ ရှိနေခိုက် အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်တာပဲ ကောင်းမည်။

‘ဖေဖေနဲ့မေမေကို သမီးတစ်ခုတော့ ပြောပြထားချင်တယ်’

မရဲတရဲပြောသော သူမကို ဖေဖေက ‘ပြော’ ဟူသောသဘောဖြင့် မေးဆတ်သည်။ မမကြီးနှင့် မမငယ်ကတော့ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေးဝေါ်ကြသည်။

‘သူက သမီးကို ဟို. . . ဟိုဒင်းတော့ ပြောထားတယ်၊ သမီးကတော့ . . . အဖြေမပေးသေးဘူး’

‘ဖေဖေသိပါတယ်. . .’

ဖေဖေက ခေါင်းကို ညှိတ်ရင်းဆိုသည်။ သမီးရှင်တိုင်း ခံစားရသော ခံစားမှုမျိုးကို ဖေဖေခံစားနေရမည်မှန်း သူမသိသည်။

‘ဒီနေ့ ရောက်လာမယ်ဆိုတာကိုလည်း ဖေဖေသိတယ်’

ဖေဖေ၏စကားအဆုံး သက်ဖူးကြောက်ရွံ့စွာ၊ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့မိသည်။ မမငယ်ကိုလည်း ‘ဖျတ်’ခနဲ ကြည့်မိသည်။ မမငယ်ကတော့ မှင်သေသေဖြင့် သူ မဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်ဖြင့် စောစောကလို ဆံပင် တို့ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ သပ်တင်နေသည်။

‘သူ့ရောက်လာရင် သမီး အဲဒီကလေးကို ဖေဖေဆီ ခေါ်ခဲ့နိုင်မလား သမီး’

ဖေဖေအသံက တိုးညင်းလျက် တုန်ခါနေသည်။ မေမေ၊ မမကြီးနှင့် မမငယ်တို့က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်လာကြသည်။

‘ဟို သမီးတို့က ဘာမှမှ မဖြစ်ကြသေးတာ. . .’

ဖေဖေက သက်ဖူးကို လက်ကာပြသည်။

‘သမီးက ဖေဖေသမီးပါကွယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်သမီး၊ ဘယ်လို ခြေလှမ်းတော့မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်’

ဖေဖေစကားကြောင့် သက်ဖူးခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံ့ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် သူ၏သမီးက မျိုးကျော်မော်ဆိုသည့် ကောင်လေးကို ချစ်နေပြီမှန်း ရိပ်မိသိရှိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အရမ်းကြီး တင်းကျပ်ရမည်ကို မလိုလားသောကြောင့် သက်ဖူးကို လေပြည်ဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်းသာ။ ဒါပေမယ့် တည်ငြိမ်နေသော ဖေဖေရင်ထဲ၌ အပူလုံးတွေကြွနေမည် ဆိုတာကို သက်ဖူးနားလည်ပါသည်။

‘ဒီတော့ သမီး လုပ်စရာ နှစ်ခုရှိတယ်’

ဖေဖေက စကားကို တစ်ဝက်ဖြတ်ကာ နားသည်။

‘ပထမတစ်ခုက သမီးသူ့ကို လုံးဝမတွေ့ဖို့ ဒုတိယတစ်ခုက သမီး သူ့ကို တွေ့ပြီး ဖေဖေဆီ ခေါ်ခဲ့ဖို့၊ ဖေဖေက သူ့ကို အကဲခတ် ကြည့်ချင်တယ် သမီး၊ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဖေဖေက ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အတင်းအကျပ်မလုပ်တတ်တာ သမီး သိပါတယ်။ သမီးရဲ့ ကောင်လေးကို ဖေဖေ ဘာကြောင့်မှ ပြဿနာရှာမှာ

မဟုတ်ဘူး’

‘မ . . . မ ဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ သမီးက’

‘ဖေဖေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါ သမီးအနေနဲ့ သူငယ်ချင်းပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ကို အလည်ခေါ်ပေါ့’

‘ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ’

နားလည်ပေးနိုင်လွန်းသော ကိုင်တွယ်တတ်သော ဖေဖေကို သက်ဖူး အလေးစားကြီး လေးစားကာပိုချစ်သွားမိသည်။

မမကြီးနှင့် မမငယ်ကတော့ ဘောက်ဆတ်၊ ဘောက်ဆတ်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထထွက်သွားကြသည်။

နောက်ဖေဖေနှင့် မေမေ။ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားကြသည်။

သက်ဖူး ငါးကန်ငယ်လေးဆီသို့ လျှောက်လာမိသည်။ ရွှေငါးလေးများက ပျော်ရွှင်စွာ ကူးခတ်နေကြသည်။ သူမကရော။ သေချာတာကတော့ သက်ဖူးရင်၌ လုံးလုံး မငြိမ်းအေးနိုင်သေး။ ကိုမျိုးကျော် ချောချောမောမောနှင့် လျှိုင်ကော်ကို ရောက်လာပါစေဟု သူမ ဆုတောင်းမိသည်။

ရင်မောရပါဘိ . . . ၊

သေချာတာကတော့ ဖေဖေသည် ကိုမျိုးကျော်ထံ၌ တစ်စုံတစ်ရာ မနှစ်မြို့ဖွယ် (သို့) အပြစ်တစ်ခုခု တွေ့ရှိခဲ့သည်နှင့် သက်ဖူးကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်တွယ်တော့မည် ဆိုတာပင်။

သက်ဖူးရင်၌အမျိုးအမည်ခွဲရခက်သောခံစားမှုတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလို့ နေသည်။

ဖေဖေသည် လိုက်လျောစရာရှိက သူမတူအောင် လိုက်လျောတတ်ကာ၊ တားမြစ်စရာရှိက ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ တစ်ပတ်မျှပင် လျှော့ပေးရိုး ထုံးစံ မရှိခဲ့ဖူး။

ကိုမျိုးကျော်ကရော အသာတကြည်နဲ့ ဖေဖေနဲ့ လိုက်တွေ့ပါမလား။

ရည်းစားပင် မထားရသေး။ ပြေးတွေ့ရသော ပြဿနာပေါင်းစုံက များလွန်းလှသည်။

တောင်စီစဉ် မြောက်စီစဉ်ဖြင့် တောင်ကြီးမှထွက်တော့ နံနက် ၈:၀၀ နာရီတိတိ။

‘ကဲ ဒွေးမယ်နော် မင်းသမီးရေ၊ သုမနမင်းသားတော့ လိုက်လာပြီ ဗျို့၊ ညီသစ်က ကားမောင်းရင်းက အာခြံအာလန်ဖြင့် အော်သည်။ ကားထဲတွင်မတော့ အဲဒါ ‘ဇာတ်တော်ထဲမှာ အလွမ်းဆိုး’ သီချင်းကို အထပ်ထပ်ရစ်ကာ ဖွင့်ရင်း မျိုးကျော်မော်၏ ရင်ကိုဆွသည်။

‘သက်ဖူးရေ မင်းအစ်မနှစ်ယောက်အတွက်လည်း ခင်ပွန်းလောင်း တွေခေါ်ခဲ့တယ်’

‘ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် မကောင်းကျောင်းပို့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ဘာကောင်လဲကွ’

မျိုးကျော်မော်၏ အပြောကြောင့် အယ်နိုင်က မျိုးကျော်မော်ကို တွန်းရင်း မကျေနပ်စကား ဆိုသည်။

‘မဆိုးဘူးနော်၊ ဟိုရောက်တော့ မင်းတို့ ကြည့်ကြည့်ပေါ့’

‘မဆိုးဘူး ဟုတ်လား၊ မျိုးကျော်’

‘အေး မဆိုးဘူး’

‘ဒါဆို မင်းယူလိုက်လေ၊ ခေါင်ထိ အကုန်ရတာပေါ့’

‘အာ...’

ညီသစ်၏ လှည့်ကွက်ဝယ် ဆင်းမိသော သူ့အမှား၊ နှစ်ကောင်သား ကတော့ တဟားဟားရယ်ရင်းက သူ့ကို သဘောတကျ ကြည့်သည်။

အောင်ပန်း။

အောင်ပန်းကို ရောက်တော့ ၁၀:၀၀၊ ပင်းတယသို့ဟူသော လမ်းခွဲကို ရောက်တော့ သူ့ရင်၌ သက်ဖူးကို ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရမိပြန်သည်။

ကလေးနှင့် ပင်လောင်း လမ်းခွဲ၊ ပင်လောင်းနှင့် လျှင်ကော်က တစ် လမ်းတည်း၊ ညီသစ်နှင့် အယ်နိုင်က နေရာချင်းလဲသည်။ အယ်နိုင်က တစ် လှည့်မောင်းသည်။

‘ဟ ကောင်တွေ ငါလည်း ကားမောင်းတတ်ပါတယ်ကွ’

မျိုးကျော်မော်၏ အပြောကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျိုးကျော်မော်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်သည်။

‘မင်းက အိပ်လိုက်စမ်းပါ၊ အားမွေးထား၊ ဟိုရောက်ရင် မင်းလိုက်လာ လို့ဆိုပြီးတော့ ဖွေးမယ်နော်လေးက’

‘ရင်ဝကို ဆီးကန် ဂုဏ်ပြုလိမ့်မယ်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

နှစ်ယောက်သား အတိုင်အမောက်ညီညီဖြင့် မျိုးကျော်မော်ကို ဝိုင်းစ ကာ တဟားဟားဖြင့် ရယ်နေကြပြန်သည်။

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော အရပ်ဒေသကို သွားရန်အတွက် တစ်ကြိမ် မှ မရောက်ဖူးသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို သူခေါ်ခဲ့သည်။ တကယ်ဆို လေယာဉ်နဲ့ သွားကြလျှင် ကောင်းသားဟု သူတွေးသည်။ သို့သော် သူ့ရော ညီသစ်တို့ပါ ကားဖြင့် သွားတာကို သဘောတကျကြသည်။ တောတောင် ရှုခင်း တွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရသည်ကိုး။

ပင်လောင်းကို ရောက်တော့ ၁၂:၃၀၊ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ပင် လောင်းမြို့အဝင်မှ ရေကန်နှင့် ပန်ရလှသော စေတီကို ဝင်ဖူးကြသေးသည်။

‘ဟာ ငါတွေ လှလိုက်တာကွာ ကြည့်စမ်း’

ညီသစ်၏ ရုတ်တရက် တအံ့တဩအော်သံကြောင့် သူ့ရော အယ်နိုင် ပါ ညီသစ်လက်ညှိုးထိုးရာကို ကြည့်မိကြသည်။

ငါးများက လှပစွာ ကန်တွင်း၌ ကူးခတ်နေကြသည်။ ငါးကြင်းရွှေပါ ဆိုတာလားမသိ။

ငါးချစ်သော သူမကို သတိရမိပြန်သည်။ သူ့မသာဆို ကလေးတစ် ယောက်လို ခုန်ပေါက်နေမည်မှာ မလွဲ။

ပင်လောင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၊ ၁ နာရီကျော်ကျော်၊ လမ်းမကျွမ်း ကျင်သဖြင့် ကားကို အချိန်လျှော့ကာ မောင်းသည်။

ဖယ်ခုံ။

ဖယ်ခုံမြို့ကို ဖြတ်သန်းမောင်းစဉ် အယ်နိုင်ကတော့၊ မြင်မြင်သမျှ အပျိုလှ တို့ကို ကားမောင်းရင်းက ငမ်းပြန်သေးသည်။

မိုးပြ နာမည်ကျော် မိုးပြဆည်ကြီးမှာ သူတို့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြပြန်သည်။ လှပါတီ။

‘အင်း နောက်ဆိုရင် ဒီလမ်းတွေကတော့ ခြေရာထပ်ရချည်သေးရဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အယ်နိုင်ရဲ့’

‘ငါလည်း ကယားသူတစ်ယောက် ရှာမယ်လေ’

‘ရနေဦးမယ် မင်းရုပ်ကြီးနဲ့’

ညီသစ်က အယ်နိုင်ကို ကောင်းကောင်းကြီးနှိပ်တွပ်သည်။

‘ဟ ဖူးစာဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူးလေ’

အယ်နိုင်ကလည်း ခေသူမဟုတ် . . . အတွန့်တက်ဖြစ်အောင်တက် သည်။

‘အေးလေ ပြောလို့ မရလို့လေ၊ မပြောနဲ့ပေါ့၊ မင်းကို ဘယ်ကယားသူ ကမှ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ငါပါနေလို့ပေါ့ကွ၊ မင်းက လမင်းကြီးဘေးက အရံကြယ်သဖွယ် မှေး မှိန်ပျောက်ကွယ်နေတာကိုးကွ’

‘ခွေးကောင်’

ညီသစ်နှင့် အယ်နိုင်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်

ရွှင်စနေသလောက် မျိုးကျော်မော် တစ်ယောက်ကတော့ ရင်၌ ဗလောင်ဆူနေသည်။ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားဟူသော အတွေးက ဝင်ဝင်လာနေသည်ကိုး။

သူငယ်ချင်းဆီကိုတော့ ဖုန်းကြိုဆက်ထားသည်။ လာမည်ဆိုသည့် အကြောင်း၊ မြန်းခိုင်းကြီးမို့ သူငယ်ချင်းကတောင် အံ့ဩနေသေးသည်။ သို့သော် လူအေးတစ်ယောက်မို့ ဘာကိစ္စ လာမှာလဲ ဘာ.. ညာ.. မမေး၊ 'အေး.. လာခဲ့' ဟုသာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆိုခဲ့သည်။

ကဲ... လျှင်ကော် ရောက်ပါပြီတဲ့။ သူမကို သွားတွေ့ဖို့ရာ .. မည်ကဲ့သို့ စီစဉ်ရပါမည်လဲ။ မနေ့ညက ဖုန်းဆက်နေတုန်း ဖုန်းပလပ်ဆွဲဖြုတ်တာသာ မှန်ခဲ့ပါမူ ပယောဂတစ်စုံတစ်ရာကတော့ စောင့်ကြိုနေမှာမလွဲ။ သူလာမှာကို ကိုလင်းဆောင်ဆိုသော ငတ်ကြီးက သိနှင့်နေနိုင်သည်။ နောက်သူမ၏ အစ်မ နှစ်ယောက်၊ ဘာတွေက ဘယ်လို ရှိနေမယ်မှန်းမသိ။

မတတ်နိုင်။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်တာပဲ ကောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်။ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး လိုက်မိလိမ့် မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဖူး။ အချစ်၏ ဆွဲအားက ရှိရှိသမျှ ဆွဲအားတို့တွင် အားအကြီးဆုံး ဖြစ်မည် ထင်သည်။

လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးက ရှုမဆုံးနိုင်၊ ရှုမဝနိုင်လောက်အောင် လှပလွန်းသည်။ ကယားပြည်ထဲကို သူရောက်နေလေပြီ။ ရင်ခုန်နှုန်းက တစ်စထက် တစ်စ မြန်လို့လာသည်။

လျှင်ကော်၊ ကယားပြည်နယ်၏ မြို့တော်။ နာမည်ကျော် ကယားခေါင်ရည်နှင့် ကယားဝက်အူချောင်းအကြောင်းကို ညီသစ်နှင့် အယ်နိုင်တို့က အားပါးတရ ဆိုနေကြသည်။

'ကယားခေါင်ရည်ရယ် ကယားဝက်အူချောင်းရယ်၊ မတွေ့ရတာကြာပြီ.. ဟိ'

'ငတ်နေတာ ကြာပြီပြောပါ အယ်နိုင်ရာ'

နှစ်ကောင်သား ပျော်နေသလောက် မျိုးကျော်မော် ရင်ထဲမှာ အပူကြီး ပူလို့နေသည်။

ဝင်လာပါပြီ။ လျှင်ကော်မြို့ကြီးထဲကို၊ တစ်နေရာအရောက် ကျောင်းစိမ်းဖြင့် ဆရာတစ်ယောက်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။ ရင်းနှီးနေသော ဟန်၊

ကောင်းလှိုင်။

'ဟေ့ကောင် ညီသစ် ရပ်.. ရပ်.. .'

'ဟ ဘာလဲကွ အလန့်တကြားနဲ့'

'ဟိုမှာ ကောင်းလှိုင် စောင့်နေတယ်'

'ဘယ်မှာလဲ.. .'

'ဟိုမှာလေကွာ.. အဖြူ အစိမ်းနဲ့'

ငါးလှမ်းစာမျှ ကျော်သွားပြီးတော့မှ ကားကို 'ကွီ'ခနဲ ရပ်သည်။ ကားရပ်သွားရာကို ကောင်းလှိုင်က ဝေဝေဝါကြည့်သည်။ သူတို့ သုံးယောက် ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ဆင်းလာကြတော့မှ သကောင့်သားက ဝမ်းသာအားရ လက်ကို မြှောက်သည်။

'ငါ စောင့်နေတာ ကြာပြီကွ.. .'

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိုသို့ဆိုသည်။ တစ်ယောက်လက်မောင်းအုံကို တစ်ယောက် ခပ်ဖွဖွထိုးရင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

'ဘာလဲ မင်းတို့ ငါ့ကို မနှိပ်စက်ရတာ ကြာပြီမို့ လိုက်လာကြတာလား'

'ဘယ်ကလာ .. . ဟိုကောင် အယ်နိုင်ကို လာပို့တာ မင်းဆီမှာ တစ်နှစ်လောက် ခေါ်ထားပေးစမ်းပါ'

'ဘာလို့လဲ ညီသစ်'

'ဒီကောင်လေ တောင်ကြီးမှာ ကလေးတစ်ယောက်အမေနဲ့တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေလို့။ အဲဒါတားလို့ မရဘူးကိုယ့်ဆရာရေ ဒါနဲ့ပဲ ငါနဲ့ မျိုးကျော်မော် ဇွတ်ခေါ်ပြီး မင်းဆီကို ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် လာခဲ့တာ'

ညီသစ်စကားကြောင့် ကောင်းလှိုင်က မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ အယ်နိုင်ကို ကြည့်သည်။ အယ်နိုင်ကတော့ တဟားဟား ရယ်နေသော ညီသစ်ကို လှမ်းကန်သည်။

ဒီတော့မှ ကောင်းလှိုင်သဘောပေါက်တော့သည်။ မပျော်နိုင် မရယ်နိုင် ဖြစ်သော မျိုးကျော်မော်ကတော့ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်ဖြင့် ဝနာမငြိမ်ဖြစ်လို့နေသည်။

'ကဲ လာ တက် မင်းနေတဲ့နေရာကို မောင်း'

ညီသစ်က ကောင်းလှိုင်ကို ကားသောပေးရင်းက ဆိုသည်။ အားလုံး ကားပေါ်တက်ကြသည်။ ကောင်းလှိုင်က ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းရင်း ‘အဲဒါ ဘီလူးချောင်းလေ’ ဟု ချောင်းတစ်ခုကို လှမ်းပြသည်။

‘မင်းက အိမ်ငှားနေတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဒေါ်လေ၊ တောင်ကြီးက အန်တီဝင်းလေ မင်းတို့ သိပါတယ်’

‘ဪ အေး အေး သိတယ်၊ သိတယ်’

‘အေး သူ့အိမ်ပေါ့၊ သူက တောင်ကြီးမှာဆိုတော့ ဒီအိမ်အားနေတာနဲ့ ဒီမှာပဲ ငါနေတာ ငါတစ်ယောက်တည်း’

မုန့်ဖိုးပြတ်ရင် သူတို့အားလုံး သွားနှိပ်စက်နေကျ အန်တီဝင်း၏အိမ် လှိုင်ကော်မှာ ရှိနေတာကို သူတို့ မေ့နေကြသည်။

အုန်းပင်များ စီရီစွာ ပေါက်နေသော ရပ်ကွက်တစ်ခု၏ တစ်ထပ် တိုက်အိမ်ရှေ့မှာ ကောင်းလှိုင်က ကားကိုရပ်သည်။

‘ဒီအိမ်ပဲ ခဏလေး ငါ ဝင်းတံခါးဖွင့်လိုက်ဦးမယ်’

ပြောလည်းပြော ဆင်းလည်းဆင်းဖြင့် ကောင်းလှိုင်က ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ပြီးနောက် ကားပေါ်ပြန်ထိုင်ကာ ကားကို အိမ်ရှေ့သို့ မောင်းကာ စက်သတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ မင်းတို့ အထုပ်အပိုးတွေချ’

ကောင်းလှိုင်က အိမ်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ကျောင်းဆရာ ပီပီ စည်း စနစ်ကောင်းသဖြင့် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် သန့်ရှင်းလျက်။

‘ကောင်းလှိုင် မင်းတစ်ယောက်တည်း မပျင်းဘူးလား’

အယ်နိုင်က အိမ်တွင်းကို ကြည့်ရင်းက ဆိုသည်။

‘ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ...’

‘ဒီလိုပဲ လုပ်မနေနဲ့ အဖော်လေး ဘာလေးရှာလေ၊ ဆရာမလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတာလေး ချစ်ပြီးတော့ နေမှပေါ့၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်တည်းနေတာများလို့ ဂေါက်နေဦးမယ်’

ညီသစ်က ဆရာကြီးလေသံဖြင့် ဆိုသည်။ ကောင်းလှိုင်ကတော့ တဖဲတဖဲဖြင့် ရယ်သည်။

‘ကဲ ဒီအခန်းမှာပဲ ခုတင်ထပ်ထည့်ပြီး ငါတို့လေးယောက် အတူတူ အိပ်ရအောင်’

‘အေး ကောင်းတယ်’

ကောင်းလှိုင်၏ အဆိုကို အယ်နိုင်က ထောက်ခံသည်။

‘ကောင်းလှိုင် မင်း ဒီလိပ်စာသိလား’

မျိုးကျော်မော်က အပူကို မအောင့်နိုင်သူမို့ လိပ်စာကတ်လေးကို ကောင်း လှိုင်ဆီ ထိုးပေးသည်။

ကောင်းလှိုင်က လိပ်စာကတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

‘အေး သွားရင်တော့ ရမှာပါ’

‘ဟာ ဖုန်းရှိတာ မမြင်မိဘူး’

မျိုးကျော်မော်က ဧည့်ခန်းထောင့်မှ ဖုန်းကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ ဖြင့် ထအော်သည်။ ထို့နောက် ဖုန်းဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။ လိပ်စာကတ်လေးကို ထုတ်ယူကာ ထိုကတ်မှ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်သည်။

‘တူ . . တူ’

‘ဟဲလို’

မျိုးကျော်မော်က တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်း ကိုင်သူက ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ။

‘ဟဲလို ဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်လို့ပါလဲ’

တစ်ဖက်မှလူက အလိုက်တသိဖြင့် မေးသည်။

‘ဪဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သက်ဖူးနော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ’

‘ခဏလေး’

ခဏလေး ဆိုပေမယ့် တော်တော်လေး ကြာသည်။ မျိုးကျော်မော်၏ စိတ်ထဲမှာ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာကို ထိုင်စောင့်ရသလိုဖြစ်လို့နေသည်။

‘ဟဲလို...’

မျိုးကျော်မော် ရင်ခုန်နှုန်းက အမြင့်မားဆုံး အနေအထားသို့ ရောက်ရှိ သွားသည့်တိုင် တိုးညှင်းလှသော သူမ၏ အသံ။

‘သက်ဖူး . . ကိုယ်လှိုင်ကော် ရောက်နေပြီ’

‘ဟုတ်လား...’

မျိုးကျော်မောင် အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်လို့သွားသည်။ ဘယ့်နှယ်ကိုယ်က အလောတကြီး အားပါးတရ ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်ကို သူမက ‘ဟုတ်လား’ တဲ့။

သူ့ရင်ဘတ်၌ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ဇာတ်ကား

‘ဟုတ်လား...’

သူမ ဒီစကားလေးနှစ်လုံးကို ပင်ပန်းခဲယဉ်းစွာ ပြောလိုက်ရသည်။ ကိုမျိုးကျော်သည် သူမတို့ဘက်မှ ဖုန်း Speaker ဖွင့်ထားတာကို သိမှ သိပါလေစ။ ထို့ပြင် ထိုဖုန်းကို နားထောင်နေသူ ငါးဦးတိတိရှိနေတာကိုရော။ သူမ ငိုချင်သလိုလိုကြီး ဖြစ်လို့နေသည်။ သူမကို ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် အစ်မနှစ်ယောက် စလုံး မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည်လေ။

အစပိုင်းတုန်းကတော့ ဖေဖေက သူမကို အချို့သတ်ကာ ‘ကိုမျိုးကျော်ကို အိမ်ခေါ်လည်ပေါ်ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဆိုခဲ့ပြီး အခုတော့ ဖုန်းဆက်သည်ကို ပင်ဘေးမှ စောင့်ကြည့်လို့နေသည်။ ဒီလောက်ဆို ရှေ့ကိုကြိုတွေး၍ ရနေပေပြီ။

‘သတ်ဖူး နေမကောင်းဘူးလား ဟင်’

သူ့ဘက်မှ စိုးရိမ်တကြီးမေးသံ၊ သက်ဖူးရှိုက်ချင်စိတ်ကို အောင့်လို့ ထားရသည်။

‘သတ်ဖူး... ဟဲလို’

‘ကောင်းပါတယ်...’

အသံကို ထိန်းရင်း သက်ဖူး ပြောလိုက်သည်။

‘အရမ်းချစ်တာပဲ သက်ဖူးရာ...’

ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောသော ကိုမျိုးကျော်၏ အသံဩက
Speaker ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သက်ဖူးမျက်နှာကို မီးဟပ်ခံရသလို ပူ
ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဘေးမှာထိုင်ကာ ဖုန်းထဲမှ အသံကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေသော
ဖေဖေမျက်နှာက နီခနဲ ဖြစ်လို့သွားသည်။ မေမေကတော့ မကြားလိုက်သလို။
ဒါပေမယ့် မေမေမျက်နှာလည်း ပန်းရောင် ခပ်သန်းသန်း၊ မမကြီးနှင့် မမငယ်
ကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ သက်ဖူး သူ့ကို စကား
ဆက်ပြောခွင့်ပေးလို့ မသင့်၊ စကားလုံးတွေက ဒီထက်...။

‘ကို... ကိုမျိုးကျော်...’

‘ပြော သက်ဖူး...’

‘ဟဲ့ မနက်ဖြန် အိမ်ကို လာလည်ပါလား။ ဟိုဒင်း... ရှစ်နာရီ
လောက်ပေါ့’

ဖေဖေ လက်ရှစ်ချောင်း ထောင်ပြတာကို ကြည့်ရင်းက သက်ဖူး
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟာ... ကိုယ်မျက်နှာပူတယ် သက်ဖူးရ... ဟဲ့ သက်ဖူးရဲ့ ဖေဖေ
နဲ့မေမေက ရှိနေမှာ မဟုတ်လား... ပြီးတော့ ဟို... သက်ဖူးရဲ့ အစ်မ
နှစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး ကိုလင်းဆောင်... အာ... ဖြစ်မယ် မထင်ဘူးနော်၊
သက်ဖူး အပြင်ထွက်ခဲ့ပါလား’

သက်ဖူး အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့လို့သွားသည်။ ဒုက္ခမှ တကယ့် ဒုက္ခ။
ဖေဖေက ‘ဝုန်း’ခနဲ ထသည်။ မေမေက နောက်က ဆွဲထားသည်။

‘သက်ဖူး ဘာသံတွေလဲ...’

‘ဟဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဪ... ဘာမှမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဆို သက်ဖူးကို အရမ်းချစ်တယ်
ကွာ’

သက်ဖူး သေချင်သွားမိသည်။ မဆီမဆိုင် ပြောလိုက်ပုံ။ ကြည်နူးမှု
နောက်၌ ကြောက်လန့်စိတ်က ကြီးစိုးနေသည်။ တော်ပါတော့ ကိုကြက်တူရွှေ

ဟဲ့။ ဖေဖေက ဖုန်းချလိုက်တော့ဟဲ့ မျက်စိပစ်ပြသည်။

‘ကို... ကိုမျိုးကျော်... ဒါပဲနော်’

‘နေပါဦး သက်ဖူး...’

‘ဝွင်’

သက်ဖူး ဖုန်းကို ချရင်း သက်ပြင်းကိုပါ ရောချမိသည်။

‘အမေကြီး မင်းသမီးကို ကြည့်ထား၊ ဘယ်မှ ပေးမထွက်နဲ့’

ဖေဖေအသံ က ဧည့်ခန်းထဲမှ ဟိန်းထွက်လို့လာသည်။ မေမေက
ယောင်နုဖြင့် ခေါင်းကို ညိတ်သည်။

‘အကြီးမနဲ့ အငယ်မလည်း ကြည့်ထားကြ၊ ကြားလား’

မမကြီးနှင့် မမငယ်ကခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ကြသည်။

‘တူ... တူ...’

ဖုန်းက မြည်လာသည်။

‘သမီးကြီး သွား အပေါ်ထပ်က ဖုန်းပလပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မမကြီးက ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ အပြေးမယ်တစ်ယောက်လို သွက်လက်စွာ
အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွားသည်။

ဖုန်းက မြည်နေဆဲ။

‘တူ... တူ...’

‘.....’

အသံပျောက်သွားသည်။ သက်ဖူးနော် ထိုင်နေရာမှ မထဖြစ်သေး။
ပြောင်းလဲမြန်လွန်းသော ဖေဖေကို အံ့ဩနေမိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က
အဝီအပြင် ချောက်ချထားပြီဆိုတာကို သက်ဖူး သိပါသည်။ သို့သော် ဘယ်သူ
ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့။ သက်ပြင်းကိုသာ...။

သက်ဖူးက ချစ်ပါသည်ဟု အတိအလင်း မပြောသေးသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်သူတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်ပြီးဖြစ်သည်။

‘ဒါဆို မင်း မနက်ဖြန် သက်ဖူးနော်တို့ အိမ်ကို သွားမယ်ဆိုပါတော့’
‘ဒါပေါ့’

‘ငါတို့ လိုက်ခဲ့ရဦးမလား’

‘ရတယ် ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်၊ ကောင်းလှိုက်က ငါ့ကို သူတို့ အိမ် လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေး။ ငါ့အထင် အခြေအနေ သိပ်မကောင်းလောက် ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါဖြစ်အောင်ကို သွားမယ်’

‘ဒါပဲပေါ့ကွ’

မျိုးကျော်မော်၏ စကားအဆုံး အားလုံးက ထောက်ခံကြသည်။ မနက်

ဖြန်။

နံနက် ၈:၀၀ နာရီတွဲ။

‘ဒီကနေသွား သုံးအိမ်မြောက် အိမ်အစိမ်းနုရောင်လေးတွေလား၊ အဲဒီ အိမ်ပဲ’

‘မင်းတို့ ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပဲ စောင့်ကွာ’

‘အေး အိုကေပါစေကွာ’

ညီသစ်၊ အယ်နိုင်နှင့် ကောင်းလှိုက်တို့က ကားပေါ်က ဆင်းကြသည်။ သူက ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းထွက်သည်။ ကားစက်သံ ညင်သာနေသ လောက် သူ့ရင်ခွန်သံကတော့ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလိုမျိုး ပူပြင်းကျယ်လောင် လို့နေသည်။

ဝင်းတံခါးက ကြိုတင်ဖွင့်လို့ထားသည်။ အိမ်ထဲ၌ မည်သည့် အရိပ် အယောင်ကိုမျှမမြင်ရ။ အိမ်ရှေ့ကားကိုရင်လိုက်ရင်း ကားပေါ်မှသူဆင်းသည်။

‘လာ လာ သား . . .’

သူ့အထင် သက်ဖူးတို့အမေ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သက်ဖူးနှင့် မျက်နှာ ဆင်သော ချောမောသည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကို တိုးညင်းစွာ ခေါ် သည်။

ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်တော့ မျက်မှန်တပ်ဆင်ထားသော ခပ်ခန့်ခန့် လူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။

‘ထိုင် . . . သား’

အမျိုးသမီးကြီးက ရပ်နေသေးသော သူ့ကို ထိုင်ရန်ဆိုသည်။

မျိုးကျော်မော်၏စိတ်တို့ ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။ သက်ဖူးရော၊ သက်ဖူးက အိမ်အလည်ခေါ်ပြီးကာမှ ဘယ်သို့ သွားပါသနည်း။ သို့တည်း မဟုတ် . . . မလာဟု ထင်နေသလော။ သူ့လာတာကို မသိသေး၍လော။ သူ့ အပေါ်ထပ်ရှိရာဘက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်မိသည်။

‘အဟမ်း မင်းက မျိုးကျော်မော်ပေါ့’

ရှေ့တည့်တည့်မှ မျက်လုံးတို့ကို မှေးစင်းလျက် မေးခွန်းထုတ်သော သူ့ကို နည်းနည်းတော့ တင်းသွားမိသည်။ သို့သော် သူ မရိုင်းတတ်ပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်’

သက်ဖူးနော်၏ ဖခင်ဆိုတာကို သူသိလိုက်သည်။

‘မင်း တော်တော် ငယ်သေးတာပဲ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

နှစ်ဆယ်ပတ်စပိတ်ကို ပြီး ဦး'

'ငယ်သေးတာပဲ'

'ခင်ဗျာ'

'မင်း တော်တော်ငယ်သေးတာပေါ့လို့ ပြောတာ'

မျိုးကျော်မော်ကတော့ 'လာမိတာမှားပြီ' ဟု စိတ်မှာတွေးမိသည်။

သက်ဖူးကလည်း အိမ်အလည်ခေါ်စဉ်က နာရီဖြင့် အတိအကျခေါ်ပြီး ဧည့်သည် လာတော့မရှိ။ ဘယ်ကို သဝေထိုးနေသည် မသိ။

'ဦးကတော့ စကားကို တိုတိုနဲ့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်။ မင်း သက်ဖူးဆီ တကူးတကလာတယ်ဆို ရင်တော့ မင်းပြန်ပါ'

'ခင်ဗျာ'

'သူ့အစ်မတွေတောင် ရည်းစားမထားသေးဘဲနဲ့ သက်ဖူးရည်စား ထားမှာကို ဦး မလိုချင်ဘူး'

မျိုးကျော်မော် သက်ဖူးတို့ အဖေကို နည်းနည်းတော့ ချဉ်သွားမိသည်။ ဘယ်နှယ် သက်ဖူးရဲ့ ရည်းစားထားဖို့ရာအတွက် သူ့သမီးကြီး (ဂေါ်မစွံ) နှစ် ယောက်ကို စွဲအောင်လုပ်ပေးရမည်အတိုင်း။

'မင်းနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့လည်း ရည်းစားမှ မဖြစ်ကြသေးတာ။ ဒီလို နောက် ဆုတ်သာသေးတဲ့အချိန်မှာ နောက်ဆုတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ စိတ်က စားတတ်တဲ့အရွယ်လွန်ရင် မင်းတို့ ဦးရဲ့ စေတနာကို သဘောပေါက်လာကြ မှာပါ'

'စေတနာ' တဲ့။ 'ဘာစေတနာလဲ' ဟု မျိုးကျော်မော် ပြန်အော်ပစ်ချင် နေသည်။ သို့သော် သူသည် မိကောင်းဖခင် သားသမီးဖြစ်သည်။ သူ ဒီမှာ ထိုင်ပြီး ဘာဆက်လုပ်နေရမည်နည်း။ သက်ဖူးတို့၏ ဖေဖေဆိုသော ခွတုတု လူနှင့် ဤသို့ စိတ်ပျက်ဖွယ် စကားမျိုးတို့ကို ပြောနေ နားထောင်နေရပါမည် လော။

'ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်'

မျိုးကျော်မော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချလိုက်ရင်းထ ရင်သည်။

'အေး ငါ့သမီးကိုတော့ ဒီလို နှစ်ဆယ်ပတ်စပိတ်လေးပဲ ရှိသေးချိန်မှာ ရည်းစားတောင် ပေးမထားချင်တဲ့ ငါ့အတ္ထုကတော့ ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မင်းခေါင်းထဲမှာ ထည့်သွားပေါ့'

မျိုးကျော်မော် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရသည်။ လိုတာထက်ပို ကာ ကြောသော လူကြီး။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဦးသမီး ထက်သာတာတွေ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတာပါ'

'ဘာ ကွ '

'တော်တန်ရဲ့ ချစ်တာလောက်ဆိုရင် ဒီလျှိုင်ကော်ထီ ကျွန်တော်လိုက် မလာပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လိုချင်တာဆို ရအောင်ကို ယူတတ်တယ်။ သွားခွင့်ပြုပါဦး'

အမြန်ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်မှ တောက် ခတ်သံကို သူကြားလိုက်ရသည်။ 'ဝုန်း' ခနဲ တစ်ခုခုကို ကန်လိုက်သံကိုလည်း သူကြားသည်။ မတတ်နိုင်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ခေါင်းငုံ့ထားပါလျက်နှင့် သူ့ကို လိုတာထက် ပိုကြောသည်။ ဒါမျိုးတော့ သူ့ရာဇဝင်မှာမရ။

သက်ဖူးကိုတော့ အားနာပါသည်။ သို့သော် အရာရာက သူ့မျှော်လင့် ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့။

ကားပေါ်ကို တက်ကာ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

'ဟင် . . . '

ဒရိုင်ဘာ ဘေးလွတ်နေသော နေရာမှ စာအိတ်ဖြုလေးကြောင့် သူ့ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားရသည်။ သူ့လာစဉ်က ထိုစာအိတ်လေးမပါ။

စာအိတ်ပေါ်မှာ ကိုမျိုးကျော်ဟု သပ်ရပ်သော လက်ရေးလေး။ ကို မျိုးကျော်ဟု ခေါ်တာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သက်ဖူးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

သူ ကားကို လမ်းဘေးသို့ ချကာရပ်လိုက်သည်။ စာအိတ်ကို ဖောက် ကာအတွင်းမှစာကို အမြန်ဖတ်သည်။ သူ့ရင်တို့က အထိန်းအကွပ်မဲ့ခုန်သည်။

ကိုမျိုးကျော်

သက်ဖူးလည်း ကိုမျိုးကျော်ကို ချစ်ပါတယ်။ လောလောဆယ် သက်ဖူးတို့တွေကြာပြီ

ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုမျိုးကျော် တောင်ကြီးကိုအေးအေးဆေးဆေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ဆယ်ငါးရက် တိတိ ပြည့်တဲ့နေ့ ညနေကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခေါ်ခေါ်ခေါ်လည်း မပေးနဲ့ဦး။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ငေငေတို့ မေ့လောက်ပြီဆိုပေမယ့် ပေါ့ လို့မရဘူးလေ။

ဘယ်ဘဝနေစက်ပဲ မသိဘူး... သက်ပူး ကိုမျိုးကျော်ကို အရမ်းချစ်တယ် .. သိလား။ ကျေနပ်တော့နေနော်

သက်ပူးနေနော်

စာကိုအထပ်ထပ်အခါခါဖတ်ရင်း သူ့အနည်းငယ်တော့ နှစ်သိမ့် မြေသာလို့ရသွားသည်။

ဒါပဲပေါ့။ အခုလို သွေးပူချိန်မှာဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်ပြေမည် မဟုတ်။ ဒီတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိလောက်မှ ပြန်ဆက်သွယ်တာပဲ ကောင်းမည်။ သက်ပူး၏ အကြံက အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်လေ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော သကောင့်သား သုံးယောက်က ကားထိုးရပ်သော သူ့ကို 'ဘယ်လိုလဲ' ဟူသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်သည်။

သူ လက်မထောင်ပြရမည်လား။ အောက်စိုက်ပြလိုက်ရမည်လား မသိ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘက်လက်မကို အောက်ဆိုက်ပြကာ၊ ညာဘက်လက်မ ကိုထောင်ပြလိုက်သည်။

သကောင့်သား သုံးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခေါင်းကိုကုတ်ကြသည်။

'ကဲ နှစ်ညအိပ်ပြီး နှိပ်စက်လိုက်ရတဲ့အတွက် Thank You ပဲ သူငယ်ချင်း'

'ရပါတယ်ကွာ'

'ဟေ့ကောင် ကောင်းလှိုင် တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင် ကျောင်းပိတ် ရင် ပြန်လာခဲ့နော်'

'အေးပါကွ'

'ငါ့အတွက် ဆရာမ ငယ်ငယ် ချောချောလေး ရွာထားပေးဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦး'

'အေး... အာ... ခွေးကောင်'

'ကဲ သွားပြီဟေ့'

မျိုးကျော်မော်၊ ညီသစ် အယ်နိုင်တို့ပြန်သွားသော ကားလေးကို ကြည့် ကာ ကောင်းလှိုင် လက်ပြကျန်ရစ်သည်။

အဲ... ကောင်းလှိုင်၏ နောက်မှာတော့ သူတို့အားလုံးကို ချောင်းကာကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုလူကား ကိုလင်းဆောင်.

'သေချာရဲ့လား မောင်လင်းဆောင်'

'ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့လည်း သေသေချာချာကို မြင်လိုက်တယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ ပြန်သွားကြတယ်။ သေချာအောင် ကျွန်တော်မြို့အထွက်အထိ လိုက်ကြည့်တယ်'

ကိုလင်းဆောင်က သက်ဖူးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ မမကြီးနှင့် မမငယ်ကတော့ ဖေဖေဘာပြောဦးမည်နည်းဟု ကြည့်လို့နေသည်။

မေမေကတော့ သက်ဖူးကို ခပ်ဖွဖွဖက်လို့ထားသည်။ သက်ဖူးက တော့အိမ်မှ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်ပေးသော မမြအေးကို ပြုပြင်နေသည်။

မနေ့က ကိုမျိုးကျော်ကားထဲသို့ သူမ၏စာကို ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အားလုံးအလစ်မှာ သွားပစ်ထည့်ခဲ့ပေးသော ကျေးဇူးရှင်၊ နောက်ရက်များမှ ထာဘီလေး ဘာလေး ဖေးလိုက်ဦးမည်။

'ကြားလား အငယ်မ'

'ရှင်'

'ဟိုကောင်တွေ ဘာကူလီကူမာ လုပ်ဦးမယ် မသိဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ဘယ်ကိုမှ ဖုန်းမဆက်ရဘူး၊ ဘယ်မှ မသွားရဘူး'

'ဟုတ်'

သက်ဖူး မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် မတော့အပျော်ကြီး ပျော်လျက်၊ ကိုယ့်ပီတိနှင့် ကိုယ်။

ဖေဖေသည် စီးပွားရေးသမားမို့ ဖုန်းပလပ်ကို ရက်ကြာကြာ ဖြုတ်ထား မည်မဟုတ်။ ပြန်တပ်မည်သာ၊ အဲ သက်ဖူးဘက်က မှင်သေသေဖြင့် လိမ္မာ ပြဖို့သာ လိုသည်လေ။

၆ ၆ ၆

ဒီရက်ပိုင်းများမှာ အစပိုင်း သက်ဖူးကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။ နောက်တော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြသည်။

1st Feb: သက်ဖူးရင်တို့ အတိုင်းအဆမရှိ ခုန်လို့နေသည်။ ညနေပိုင်း... ကိုမျိုးကျော်နှင့် ဖုန်းချိန်းထားပါသော ညနေပိုင်း။

ဒီတစ်ခါတော့ သက်ဖူးအရင်ကလို မအတော့။ အတွေ့အကြုံက သင်သွားပြီမို့ အပေါ်ထပ်မှာ ယောင်လည်လည် လုပ်နေသည်။ အောက်ထပ်မှ ဖုန်းကြိုးကိုလည်း သူမ အသာဖြုတ်ထားပြီးသာ၊ ဖုန်းမြည်လျှင် အပေါ်ထပ်မှ ဖုန်းသာ မြည်ပေလိမ့်မည်။

‘တူ... တူ...’
မြည်လေပြီ။ သူမ ဖုန်းကို ရင်ခုန်စွာ ကိုင်လိုက်သည်။
‘ဟဲလို’
‘ဟဲလို သမီးကြီးလား’
ဖေဖေအသံ၊ သက်ဖူး တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်သွားရအောင် လန့်သွားမိသည်။
‘မ... မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ သမီးငယ်ပါ’

‘ဪအေးအေး သမီးရေ ဖေဖေအိမ်အပြန် မိုးနည်းနည်းချုပ်မယ်လို့ သမီးအမေကို ပြောလိုက်ဦး ကြားလား’
‘ဟုတ်ကဲ့’
‘ဝွင်’
ဖေဖေဘက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ ဒီလိုဆို အိမ်မှာ ဖေဖေမရှိ။ မေမေကလည်း စောစောကတင်မှ ခွေသွားငှားသည်။ မေမေခွေငှားလျှင် ကြာတတ်သည်။ မမကြီးနှင့် မမငယ်က မီးဖိုချောင်မှာ ချက်ပြုတ်နေ၍ မအားကြ။ အဆင်ကတော့ ပြေရင်း ပြေပြီးရင်းပါလားဟု တွေးဖြစ်သည်။
‘တူ... တူ...’
ဟော ဖုန်း... သူမ ဖုန်းကို အမြန်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
‘ဟဲလို’
‘.....’
‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဖုန်းမှားနေပါတယ်ရှင် ဪ ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်’
‘ဝွင်’
သက်ဖူး ဖုန်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ချလိုက်ရင်းက ပွစိပွစိ ရွတ်မိသည်။
‘တူ... တူ...’
ဒီတစ်ခါတော့ သက်ဖူး ဖုန်းကို မရဲတရဲကိုင်သည်။
‘ဟဲလို’
‘ဟဲလို သစ္စာနော်တို့ အိမ်ကပါလား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’
‘ဪ သူရှိလား မသိဘူးနော်’
‘ဟို... အဲ အပြင်သွားတယ်၊ ကြာမယ်ရှင် ဘာပြောပေးရမလဲ မသိဘူး’
သက်ဖူး တမင်ညစ်လိုက်သည်။ မှတ်တရော ဒီအချိန်ကျမှ ဆက်ချင်ဦး။
‘အာ ရပါတယ် မနက်ဖြန်မှပဲ ဆက်တော့မယ်’
‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲနော်’

ရှင်
 'ဪ ကျေးဇူးပဲလို့'
 သက်ဖူး ရွဲ့ပြော ပြောတာကို တစ်ဖက်က ကြောင်နေသေးသည်။ ဖုန်း
 ချသွားသည်။
 'တူ... တူ...'
 'ဟဲ... လို...'
 ဒီတစ်ခါတော့ သက်ဖူး စိတ်ရှည်စွာ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်
 ထူးဖြစ်သည်။
 'ဟို'
 'ဘာလဲ ပြော'
 သက်ဖူးနော် အထစ် အထစ်ဖြစ်နေသော တစ်ဖက်ကို အော်ထည့်
 လိုက်သည်။ အရေးထဲ ဖုန်းပြောဖို့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသေးသည်။
 'မသက်ဖူးနော် ရှိပါသလားရှင်'
 တစ်ဖက်မှ အမေးကြောင့် သက်ဖူး အသက်ရှူရန် မေ့သွားသည်။ သူ
 များလား။ သူမက မိန်းကလေးဖြင့် ခေါ်ခိုင်းခဲ့သည်လေ။
 'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သက်ဖူးနော်ပါ'
 'ခဏလေးနော်'
 တစ်ဖက်မှ ဖုန်းလက်ပြောင်းနေသံကို သူမကြားသည်။ ထိုခဏသည်
 သူမရင်ခုန်သံကို သူမ ကြားနေရသည်။
 'သက်ဖူး'
 ကသောကမျောဖြင့် ခေါ်သော အသံဩ... အ... သံ... ဩ...
 သူမ မမှတ်မိဘဲ နေမတွဲလား။
 'ကို... ကိုမျိုးကျော်'
 'လွမ်းလိုက်ရတာ သက်ဖူးရာ။ မောင်လေ ရင်တောင်ကွဲတော့မယ်
 သိလား?'
 အောင်မယ်... မယ်... ။ ကြည့် ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ သက်ဖူးကို လာ
 ခွဲနေသေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူများ မောင်တဲ့'
 တစ်ဖက်မှ မျိုးကျော်မော်ကလည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို 'မောင်'

ထည့်လိုက်ရသဖြင့် သကြားအိတ် ငုံ့ထားရသလို ချို့... လို့နေသည်။
 'သိလား'
 'No '
 'သက်ကလည်း ကွာ'
 အလဲ့။ မျိုးကျော်မော် သူ့ကိုယ်သူ သဘောအကျကြီး ကျသွားရသည်။
 အလွမ်းဓာတ်ခံနှင့် နှံ့လိုက်ရပုံများ... သူ့ကိုယ်သူတောင် ကြွေချင်ချင်
 ဖြစ် သွားသည်။ သိပ်ဆွဲနေလို့လည်း မဖြစ်။ တော်ကြာမေ့ပြီး မေးစရာရှိတာ
 တွေ မေးနေမှအခက်။
 'သက်ရာ မောင့်ကို မလွမ်းဘူးလား'
 'သတိရပါတယ်'
 'ဟာကွာ ကဗျာ မဆန်... တာ။ လွမ်းလားလို့'
 '.....'
 'ဒီကကောင်ကတော့ လွမ်းလိုက်ရတာကွာ... ဟဲလို သက်... ကြား
 လား'
 'ကြားပါတယ်'
 'ကြားရင် စကားလေး ဘာလေး ပြောဦးမှပေါ့'
 'ဘာပြောရမှာလဲ'
 'ဪ ချစ်တယ်တို့... သိပ်လွမ်းတာပဲ မောင်ရယ်တို့၊ လက်ထပ်
 ကြရအောင်တို့'
 'တော်ပါတော့ ဆရာလိပ်ကြီး... အရမ်း ယက်တာပဲ'
 'ခင်... ညာ... ကျွန်တော်က '
 'သွား ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး'
 'ချစ်လို့ပါ'
 'သွားပါ'
 'ချစ်တယ်ဟုတ်'
 'သိဘူး'
 'ချစ်တယ်ကွာ'

ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ

လျှင်ကော်သို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး ၁၈၈၁၈၈လာသော မျိုးကျော်မော်နှင့် အိမ်ထဲ၌ မခုတ်တတ်သော ကြောင်လိုနေသော သက်ဖူးနော်တို့ 'ပင်းတယ' သမိုင်းထဲမှ သုမနမင်းသားနှင့် ခွေးမယ်နော် မင်းသမီး... ကဲ့သို့ ညားကြလေ သတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ လေယာဉ်ဖြင့် ခိုးပြေးကြခြင်းဖြစ်၍ နောင်တွင် ရုပ်ရှင်များ ထဲက အတိုင်း ယောက္ခမနှင့်သမက် အဆင်ပြေသွားကြလေသတည်း။)

ကြံ | : စ ဘ : လျ က်

ပြုစု ပြုစု ပြုစု

- ကဗျားကိုး၊ ၁၊ ပင်းတယ ခြေထွက်စေတီနှင့် ပင်းတယသူသမိုင်း
ဒေါက်တာသန်းထွန်း M.A., B.L., Ph.D(London)
- ၂၊ ပင်းတယသမိုင်းဆုံပြင်၊ သီလဝ ၁

